

EL COMUNISTA

ÒRGAN DEL PARTIT COMUNISTA INTERNACIONAL

Juliol 2021 – nº66 (Nova Edició) Preu: 2 € / 2,50\$

EL QUE DISTINGUEIX EL NOSTRE PARTIT: la línia que va de Marx a Lenin, a la fundació de la Internacional Comunista i del Partit Comunista d'Itàlia (Livorno, 1921); la lluita de l'Esquerra Comunista contra la degeneració de la Internacional, contra la teoria del "*socialisme en un sol país*" i la contrarevolució estalinista; el rebuig dels Fronts Populars i dels Blocs de la Resistència; la dura obra de restauració de la doctrina i de l'òrgan revolucionaris, en contacte amb la classe obrera, fora del politiqueig personal i electoralesc.

INSUFICIÈNCIA ESTRUCTURAL DE SUBMINISTRAMENTS O PREPARACIÓ D'UN TSUNAMI?

Com en un **TSUNAMI**, en el qual el preàmbul de l'enorme onada que inundarà de mercaderies el mercat es manifesta primer sota la aparença d'una reculada de l'oferta; o com un **VOLCÀ** que prepara la seva erupció, tal com el va caracteritzar la nostra corrent en demolar críticament "l'estudi" amb el qual Labriola hauria volgut condemnar la teoria marxista continguda en El Capital.

Labriola en les seves tesis veia la inestabilitat en la producció i l'element regulador de l'acord i la solidaritat universal en l'intercanvi mercantil. Invertint dialècticament aquesta tesi, la nostra corrent va declarar:

"Producció contra intercanvi! Lluita contra pacificació social!

Volcà que promet l'esdevenidora erupció social, contra les aigües estancades que empantanarien la força revolucionària en el fang mercantil." (continua a la pàgina 9)

SUMARI

Esbós per a la clarificació de les divergències tàctiques entre la Internacional Comunista i l'Esquerra Comunista d'Itàlia (II)	pàg. 2
Insuficiència estructural de subministraments o preparació d'un tsunami?	pàg. 9
El bloqueig de Suez i la competència entre rutes comercials	pàg. 19
Les tensions imperialistes a Orient Mitjà esclaten a Gaza	pàg. 21
Els periples d'EEUU per conformar una aliança contra Xina	pàg. 24
EEUU intenta una reedició del New Deal	pàg. 25
L'única veritable lluita contra el feixisme és la lluita contra el règim capitalista	pàg. 30

L'ÚNICA VERITABLE LLUITA CONTRA EL FEIXISME ÉS LA LLUITA CONTRA EL RÈGIM CAPITALISTA (pàg. 30)

No existeix per tant *cap lluita contra el feixisme fora de la lluita per l'abatiment del capitalisme* mitjançant la revolució i la dictadura proletària.

Tota crida a la defensa de la democràcia, tot intent de combatre el feixisme en nom de la democràcia, tota aliança del proletariat amb classes i partits "democràtics", porta a la destrucció del moviment proletari i aplanar la via al feixisme.

EEUU INTENTA UNA REEDICIÓ DEL NEW DEAL (pàg. 25)

"L'Estat intervé amb la doble fi de realitzar una estabilització econòmica i una estabilització social (...) malgrat les diversitats de forma política, el règim capitalista actua en les pròpies crisis internes de manera unitària, amb mètodes de política econòmica que aparella a democràcia i feixisme." (El New Deal, o l'intervencionisme estatal en defensa del gran capital, Prometeo 1952)

ESBÓS PER A LA CLARIFICACIÓ DE LES DIVERGÈNCIES TÀCTIQUES ENTRE LA INTERNACIONAL COMUNISTA I L'ESQUERRA COMUNISTA D'ITÀLIA (II)

(La primera part es va publicar a *El Comunista* n°63)

Podem afirmar que les "condicions d'admissió" no es van complir en cap P.C. excepte el P.C. d'Itàlia. El punt 3 exigia la creació "a tot arreu, paral·lelament a l'organització legal, d'un organisme clandestí, capaç de complir en el moment decisiu amb el seu deure cap a la revolució". Ni francesos, ni alemanys ni maximalistes ho van fer. Qui va reconèixer i va posar en pràctica "la ruptura total i definitiva contra el reformisme i la política centrista..."? (Punt 7). No només no es va complir en "el menor termini possible" exigint per la I.C. sinó que reformisme i centrisme campaven pels seus respectes dirigint als PCs i decidint la política de la I.C. mateixa.

Quins partits van dur a terme una política classista de solidaritat activa amb els moviments d'alliberament de les colònies? Era demanar-los massa a socialdemòcrates transvestits!

En el punt 10 es deia: "Tot partit comunista pertanyent a la I.C. ha de combatre amb energia i tenacitat a la "Internacional" dels sindicats grocs d'Amsterdam.". Més tard, un any després, vindria l'**acostament** a aquests sindicats **grocs**. El dos d'abril de 1921, es van iniciar les reunions amb les dues internacionals grogues (socialdemòcrates). Decidint mediar entre les dues internacionals sindicals i fer manifestacions conjuntes el 20 d'abril i el 1r de maig.

Aquí naixia el FRONT ÚNIC des dels vèrtexs, i moria la declaració de "guerra sense quarter (...) a tots els antics partits socialdemòcrates grocs", com es deia en el punt 17 de les "Condicions d'admissió".

Al febrer de 1922 es reuneix l'Executiu Ampliat, Zinoviev després d'analitzar la situació de reflux en què es trobava el moviment revolucionari mundial explicava els objectius de tal proposició a les internacionals grogues:

"Nosaltres no acceptarem mai constituir un sol partit amb els socialistes... però en aquest moviment hi ha alguna cosa més; hi ha una cosa perfectament sana, el desig de lluitar units contra la burgesia... i si nosaltres sabem utilitzar aquest estat d'ànim tindrem alhora un intel·ligent partit comunista i un gran moviment de massa".

No deixar que s'allunyés el moviment de massa, que havia estat present en els anys anteriors, i fer front a l'ofensiva de la burgesia que s'anava recuperant, heus aquí la finalitat que la Internacional buscava. Els fets demostrarien després que el moviment de massa no s'aixeca amb la voluntat i menys encara recorrent a maniobres tàctiques que només provocarien la pèrdua de la independència del partit de classe, que no es plega a "l'estat d'ànim" del moment que tingui la classe obrera, per a conquistar més influència sobre ella, sinó que representa en tot moment "el futur del moviment" en el si d'aquest, com deia el Manifest de 1848.

En aquell executiu ampliat va ser Terracini qui va defensar l'oposició a aquesta tàctica per part del P. Comunista d'Itàlia.

"La qüestió que es planteja és la següent: per a conquistar les masses; hem d'abandonar precisament els principis als quals devem la nostra força? Nosaltres pensem que amb els mitjans proposats per l'executiu serà potser possible conquistar les masses; però no tindrem partits comunistes... la tàctica dels acords polítics parlamentaris ens farà perdre molts sostenidors. Amb acords com aquests conquistarem potser cent mil obrers, però perdem almenys mil comunistes. Jo prefereixo veure a

aquests mil companys amb nosaltres". (Humbert-Droz, pàgs. 24 i 26).

Front Únic a nivell sindical, és a dir, com a instrument que uneixi a la classe obrera en la seva lluita immediata, **sí**, però front únic a nivell polític **no**. Aquesta va ser la postura de l'Esquerra Italiana, més desenvolupada després en les tesis presentades al IV congrés.

Postura a la qual responia Zinoviev de la següent manera:

"Tota la filosofia de Terracini es pot resumir amb aquesta frase: amb D'Aragona (dirigent sindical) **sí**, amb Turati **no**. Aquesta diferència entre el pla sindical i el polític és absolutament insostenible (...) Terracini ens ha demanat esperar però la nostra tasca no és la d'esperar sinó la d'accelerar els processos en curs". (Ídem. pàg. 27).

El mes següent la Internacional va decidir enviar dos delegats (Humbert-Droz i Kolarov) al II Congrés del Partit Comunista d'Itàlia que es reunia a Roma al març de 1922, amb la finalitat d'explicar als delegats la tàctica del front únic i impedir que en el congrés sortissin votades les tesis presentades per la direcció del partit, contràries al front únic a nivell polític.

No obstant això, el congrés va votar majoritàriament les tesis de la direcció.

El Partit Comunista d'Itàlia, llavors sota la direcció de l'Esquerra, entrava així en obert contrast amb la línia de la I.C.

El mateix Humbert-Droz no pot menys que reconèixer que "després del congrés de Roma, l'Executiu de la Internacional estava convençut que l'escissió de Livorno havia estat un error, error que feia recaure generosament sobre Serrati, però que tractava de corregir esforçant-se per guanyar per a la I.C. al partit socialista italià... "Livorno" s'havia tornat un espectre en la Internacional, l'exemple que calia evitar costi el que costi". (Ídem. pàg. 30).

Paraules dites, això sí, per un oportunista-centrista com aquest però que sens dubte reflectien la línia política que s'imposava ja.

El IV Congrés de la I.C. no només va discutir una altra vegada la tàctica del front únic, sinó que va estendre aquesta tàctica fins a la del "Govern obrer". Com a "govern obrer" es volia designar una espècie de govern intermig entre la dictadura de la burgesia i la dictadura del proletariat, un govern que podia incloure o no la participació dels comunistes. Però que quan no es donés aquesta participació, els comunistes havien de secundar-lo sempre que es donessin determinades condicions i determinades garanties.

L'Esquerra Italiana rebla una vegada més i aquesta vegada de manera més exhaustiva les seves posicions sobre el front únic:

"I hem dit també que fer-se promotors del Front Únic Polític significaria desmoralitzar les masses, les quals no veurien en el nostre gest més que un desesperat crit de socors. I encara més; on està en el Front Únic Polític la continuïtat d'organització del batalló revolucionari en moviment homogeni i independent? En el Front Únic la nostra unitat es deformaria i es dispersaria en la disciplina organitzativa d'un organisme heterogeni en les seves parts. Per això, nosaltres diem: Front Únic Sindical **sí**, Front Únic Polític **no**." (Discurs de l'Esquerra Italiana en el IV Congrés de la I.C. pàg. 4)

I per lògica conseqüència les que concerneixen al "govern obrer":

"Si se'ns demanés presentar a les masses aquest govern com a 'govern antiburgès' nosaltres respondríem que una tal actitud s'oposa a tots els principis fonamentals del comunisme. Perquè

si acceptéssim aquesta fórmula política laceraríem la nostra bandera, sobre la qual està escrita: no existeix govern proletari que no estigui constituït sobre la base de la victòria revolucionària del proletariat." (Ídem. pàg.5)

Així doncs, no hi ha un altre "govern obrer" que no sigui la dictadura del proletariat.

En el IV Congrés es va tornar a tractar la qüestió italiana. A finals de 1922 el P.S.I. havia expulsat la dreta reformista d'aquest partit, complint-se així la condició que el III Congrés havia posat per a la fusió d'aquest partit amb el Partit Comunista.

Així, el IV Congrés estén tota una resolució o mandat de fusió dels dos partits, nomenant un comitè de fusió que s'encarregui de la seva realització pràctica. Aquesta resolució va ser votada per unanimitat del congrés. La delegació italiana dirigida per l'Esquerra no va votar en contra.

Després d'explicar la seva posició de **complet i absolut desacord** amb la resolució, va fer una declaració en la qual se sotmetia a la disciplina de la Internacional i es comprometia a dur-la a terme.

Una presa de posició com aquesta va estar influïda per una enèrgica carta de la delegació russa, anterior a aquestes sessions, signada per Lenin, Trotsky, Zinoviev, Radek i Bujarin en la qual es demanava a la delegació italiana que es limités a una declaració de disciplina per a evitar un "error irreparable" i un aïllament complet del Partit Comunista italià. L'Esquerra va respondre a la carta:

"Després de rebre el vostre enviament i el vostre fraterm consell, us declarem que la representació de la majoria del P.C.I. callarà. Aquesta no sostindrà les opinions que vosaltres coneixeu i de la justesa de les quals roman convençuda". (Stato operaio, 13-03-1924).

Però la veritable causa d'aquesta postura era l'aïllament polític de l'Esquerra ja que no existien internacionalment signes de reacció contra el malabarisme tàctic que s'obria pas en la I.C.

En la pràctica aquesta fusió es va tornar impossible

En tornar del IV Congrés, Bordiga llança el "MANIFEST" des de la presó (gener 1923) en el qual adverteix ja d'una manera oberta de la greu desviació que travessa la política de la I.C. i de les grans divergències que separen d'ella a la direcció del P. Comunista d'Itàlia.

Adverteix de la crisi en què es troba el partit i aclareix que *"aquesta crisi no té el seu origen en dissensions internes, sinó en divergències entre el partit italià i la I.C."*

"El partit italià ha tingut opinions diferents de la internacional sobre la tàctica 'internacional'".

"Les divergències quant al tema italià s'han manifestat encara més greus, sortint dels límits de la 'tàctica' per a tocar fins i tot les mateixes bases de constitució del partit".

"La internacional ha anat i va modificant les seves directrius, fins ara aparentment en matèria de tàctica, però ara ja també en matèria de programa i de normes fonamentals organitzatives".

Per exemple, en la qüestió de la fusió en la qual *"la política seguida per la internacional, sense obtenir la fusió ha impedit al partit comunista utilitzar algunes situacions en què els treballadors tendien a acudir a ell".*

"Segons nosaltres, el maximalisme (centrisme) és una forma d'oportunisme tan perillosa com el reformisme (...) exercirà encara la tasca de desviar a les masses amb el seu llenguatge xerraire".

Després de reconèixer que s'està potser en vigília d'una crisi a nivell internacional, incita a tots els militants a conèixer la

naturalesa dels problemes i a participar en la discussió d'aquests, alhora que demana la difusió fora d'Itàlia d'aquest document.

Poc després, a l'executiu ampliat de juny de 1923, la delegació del Partit Comunista d'Itàlia porta un mandat en el qual es demana la ruptura de relacions amb el P.S.I. per part de la I.C. i es declara que el P.C. d'Itàlia només mantindrà relacions amb els membres del P.S.I. que declarin acceptar els principis de la Tercera Internacional en vistes de l'entrada al P.C., **només a través de l'ADHESIÓ INDIVIDUAL**, al mateix temps s'exclou la ruptura amb la I.C. però la direcció del P.C. (llavors dirigit per l'Esquerra Italiana) es declara dimissionària si no es compleixen aquests punts.

La direcció del P.C. d'Itàlia **no pot ja continuar assumint la responsabilitat de la línia política imposada per la I.C.**, que entrava en contradicció amb el programa i amb els principis aprovats el 1920 per la I.C. mateixa.

La dimissió no es va arribar a realitzar perquè amb el pretext que es perllongava l'arrest en la presó dels principals dirigents, aquests són rellevats de les seves funcions.

Al mateix temps la corrent de Vella i Nemmi aconsegueix la majoria i pren la direcció del P.S.I. i del diari "Avanti" en el congrés de Milà del Partit Socialista.

Aquesta corrent era contrària als principis de la I.C. i adversa totalment a la fusió dels dos partits.

Els partidaris de la fusió dins del P.S.I s'organitzen en fracció dins d'aquest.

Davant la situació que es creava a Itàlia la direcció de la I.C. decideix enviar amb caràcter fix a Humbert-Droz que ja havia estat triat per al secretariat dels països llatins després del III Congrés. Aquest element havia tingut èxit en la fusió del partit comunista suís amb la fracció d'Esquerra del partit socialista el que probablement va determinar la seva elecció ja que mai havia estat un comunista.

Ell mateix reconeix:

"Amb gran sorpresa per part meua, en aquest congrés vaig ser proposat per Lenin com un dels tres secretaris de la I.C. i triat malgrat meu. A la meua elecció es va arribar per les raons següents: havia estat un adversari de la guerra, un objector de consciència el 1916, però més tolstí que bolxevic (...) Lenin coneixia tot el meu passat. Pastor, tolstí i membre del PS suís fins a l'escissió, no obstant això, havia estat triat a suïssa per a realitzar la fusió del petit partit comunista amb l'esquerra del partit socialista i l'havia aconseguit, lligant als dos grups a realitzar la fusió sense grans dificultats". (Humbert-Droz [H.D.]. pàg. 22).

A partir de llavors tots els desvetllaments de la I.C. i del seu "funcionari" a Itàlia tendiran a aconseguir la fusió.

Per a això intenten guanyar una majoria dins del P.S.I., pel que no dubten a utilitzar qualsevol maniobra tàctica; ja el 21 d'abril de 1923 Humbert-Droz escrivia a Zinoviev:

"El nostre deure, d'acord amb els companys unionistes era el d'establir les bases; en aquest mateix congrés (Milà) de la campanya que cal iniciar per arribar en el pròxim congrés a una majoria netament fusionista (...) La idea de fer adherir-se a membres del partit comunista al partit socialista és excel·lent, però sens dubte es trobarà amb l'oposició i el sabotatge del partit comunista". (H.D. pàgs. 55-56). És a dir que es discutia en la I.C., quins membres del P.C. d'Itàlia passessin al PSI per tal d'aconseguir una majoria fusionista. No es va arribar a fer per temor al sabotatge del P.C. d'Itàlia controlat encara per l'Esquerra.

I el Presidium de la I.C. escrivia al comitè central del P.C. d'Itàlia el 8 de febrer de 1924:

"Cal orientar-se cap a la conquesta del major nombre possible de membres del partit socialista. Per a això es pot adoptar perfectament com a moment tàctic intermig i naturalment provisional, la plataforma Lazzari (centrista oportunista venerat encara en el partit socialista, ndr). (...)

És clar que el nostre objectiu és la fusió completa. Però cal recordar que per arribar efectivament i no sols de paraula a una fusió són necessàries tota una sèrie de maniobres tàctiques" (Arxiu H.D., pàg. 79). Proposar com ho fa el Plenum de la I.C., la "Plataforma Lazzari" per la unificació suposava passar-se clarament al terreny de l'oportunisme.

Aquestes maniobres compten sempre amb el "sabotatge" del Partit Comunista que controlava encara l'Esquerra, encara sense estar en la direcció nacional, com ho demostra la conferència de Como, al maig de 1924, on l'Esquerra aconsegueix la majoria de dirigents locals i regionals.

Això fa ingovernable el partit en aquella època en ser-li impossible a la direcció centrista imposar al partit en la pràctica les directives tàctiques de la Internacional.

Lenin ja no estava. La seva última aparició havia estat en l'executiu ampliat de juny de 1923 en el qual no va poder intervenir per trobar-se ja greument malalt i la seva única i dràstica frase en saludar els delegats denota que ell també havia de veure en greu estat la situació: "Estem definitivament perduts, nois" -aproximadament- li va dir a un grup de delegats entre els quals estava el representant de l'Esquerra. (Plaidoyer pour Staline, 1956)

Era el fracàs d'una experiència, de l'esforç per recobrar com fos una eferescència revolucionària en declivi.

I va ser després, pels qui el van sobreviure sobre la via de la revolució, la necessitat de treure una confirmació pràctica del que suposa no deixar ben "tancada" la delimitació de la tàctica.

Després de la mort de Lenin, deia l'Esquerra: "Lenin ens deixa 'tancada' la qüestió de la doctrina i del programa, però no la de la tàctica. Subsisteix el perill que el mètode tàctic de Lenin sigui tergiversat fins al punt de perdre la visió dels seus clars pressupostos programàtics revolucionaris." (Lenin en el camí de la revolució, 1924).

Si Lenin es va permetre utilitzar unes certes tàctiques a Rússia va ser perquè allà encara estava a l'ordre del dia la revolució burgesa, la qual cosa feia que les aliances i compromisos que els bolxevics van plantejar allà no se sortissin del límit dels principis o per dir-ho d'una altra forma, no entressin en contradicció amb aquests. I només qui sabés magistralment no separar-se ni un mil·límetre del programa i dels principis podia dur-les a terme.

Però la transmissió d'aquestes tàctiques al moviment d'occident on el sistema burgès estava plenament assentat va representar la ruïna d'aquest.

Posteriorment, sí ha estat històricament possible treure el balanç del resultat de la pèrdua de la independència programàtica, organitzativa i **tàctica** del partit proletari.

Resumint en poquíssimes paraules un balanç d'una de les tàctiques que es van fer extensives al moviment d'occident, l'Esquerra podrà dir ja en els anys del llarg període contrarevolucionari:

Vegem una mica qui ha comprès l'invocat lema de Lenin en tota la seva cruïsa. Si se li hagués preguntat com els bolxevics havien de comportar-se amb els socialdemòcrates, ell havia dit: "utilitzar-los fins que es consumeixin". "Ara fem el balanç. Qui ha estat consumit? el comunisme revolucionari o l'oportunisme socialdemòcrata?" (Coherència dels ancians, contorsions dels júnior- Battaglia Comunista - 10 maig 1952).

Al febrer de 1924 H.D. escriu a Zinoviev sobre la indisciplina

de Bordiga, que en una reunió havia declarat:

"Al juny la internacional ha considerat que havia de ser eliminat de la direcció del partit per motius polítics. Així doncs, he passat a l'oposició tant en el partit com en la internacional. Sóc disciplinat quan se'm demana callar en interès de la tàctica de la I.C. però no se'm pot obligar a fer de nou un treball polític important. En el parlament hauria de parlar dels meus desacords amb el partit que represento tret que el partit m'escrigui els discursos. En aquest cas han de triar un altre magnetòfon. Ara estic en el partit comunista en la mateixa situació en la que estava en el partit socialista: l'oposició d'extrema esquerra que rebutja prendre part en el treball de llocs de responsabilitat, de direcció o representació (...) en la vella direcció hem comès errors, hem estat massa elàstics, **hauríem d'haver estat encara més rígids en l'aplicació de la nostra línia.**" (Arxiu H.D., pàg. 85).

Si d'alguna cosa es penedeix, no és d'haver estat **rígids**, sinó "massa elàstics" i poc rígids.

Poc després al juny de 1924, en el V Congrés de la I.C. es va tornar a discutir el tema del feixisme. Ja des de 1921-22 l'Esquerra havia donat valoracions d'aquest fenomen contraposades a les donades per Gramsci i els centristes del partit.

Mentre per aquests el feixisme era el producte del capitalisme més endarrerit i representava una burgesia agrària endarrerida, a la petita burgesia urbana i era per tant un factor de reculada; per l'Esquerra en canvi el feixisme era un producte del capitalisme modern que en aquesta forma de govern trobava la seva màxima centralització d'estat i havia sorgit precisament com a reacció davant el perill del moviment proletari, com a concentració de totes les forces antiproletàries en defensa del sistema capitalista. Representava també la màxima centralització de classe dins de la classe dominant, constituïa "una 'mobilització' de les classes mitges i intel·lectuals duta a terme per part i en benefici de l'alta burgesia industrial, bancària i agrària." (El moviment Dannunziano, Prometeu núm. 2 febrer de 1924).

En la posició de l'Esquerra el feixisme no és un fenomen diferent al capitalisme i precisament al capitalisme més desenvolupat; això es demostrarà després de la 2a Guerra Mundial, quan s'assistirà a una fascistització de tot el règim polític de la burgesia, encara que sigui sota la seva vestidura democràtica.

Tampoc podia ser considerat com un "excés" ja que "la burgesia avui comet un únic 'excés': el d'estar en el poder". (il Comunista, 14-07-1921).

Seguint aquesta mateixa línia, quan després de les eleccions de 1924 els feixistes maten al diputat socialista Mateotti, els partits liberals burgesos al costat del Partit Socialista i del Partit Comunista es retiren del parlament oficial i munten un antiparlament a l'Aventino, l'Esquerra es pronuncia per la tornada dels diputats del P.C. al parlament oficial, ja que aquella operació estava dirigida cap a l'objectiu d'un parlament i unes eleccions "veritablement democràtiques" o sigui un intent de rejuveniment de l'Estat i de les institucions burgeses sota la màscara democràtica. És a dir, pretenien tornar enrere la roda de la història.

"Nosaltres tornarem contra el feixisme no amb l'imbècil objectiu de noves eleccions "en un ambient de llibertat". La democràcia ja ha consumit la seva època. Les oques liberals i a l'uníson amb elles les mateixes àguiles que avui ostenten un antiparlamentarisme burgès i reaccionari cridaran de molt diferent manera quan vegin com tractarà la democràcia a una

revolució que no sigui d'opereta".

"Lluny de restaurar els ideals pels quals ploren els molts améndolas i turatis, la revolució de les grans masses proletàries d'occident els farà assistir a una satànica correguda de puntades en el cul a la santa democràcia, mai verge i sempre màrtir. Només a això es podrà anomenar alliberament". (Què és el que val una elecció, Unità, 16-04-1924).

Un altre punt va succeir amb els "Arditi del popolo" (Audaços del poble) moviment armat que feia front amb la violència als camises negres.

En la posició de l'Esquerra era el partit comunista (que de fet mai va col·laborar amb ells) qui havia d'organitzar l'autodefensa armada sota un caire proletari i de classe contra classe i no en un front interclassista, popular i amb una ideologia en pugna pel restabliment democràtic com eren els "Arditi del popolo". Aquesta mateixa posició es mantindrà enfront de tots els futurs moviments de resistència i partisans.

Posició diferent a aquesta s'havia mantingut amb la "Alleanza del Lavoro", front sindical al qual el Partit comunista (fins i tot dirigit per l'Esquerra) havia cridat els seus membres a col·laborar i fomentar.

Aquestes decisions enfront l'antifeixisme no van ser no obstant això compartides pel Comintern, que retreu als comunistes italians haver tractat el problema de manera massa teòrica i de principi en el cas dels "Arditi del popolo".

Diferència que es veu també en la valoració del feixisme que per exemple Lenin, en el seu informe davant el IV Congrés de la I.C. (Cinc anys de la revolució russa i perspectives de la revolució mundial, O.C. v. 36, pàg. 428) el compara amb les centúries negres (bandes tsaristes retrògrades).

Però el V Congrés de la I.C. va representar una **falsa** bandada a l'esquerra; falsa perquè es va fer sobre posicionis igualment incorrectes, com és el cas de l'anomenada "bolxevització" que pretenia de manera artificial i mecànica transformar els partits adherents a la Internacional en bolxevics, com si el programa i el caràcter revolucionari d'un partit s'improvisessin i s'executessin per una decisió. I sobretot, el caràcter d'un moviment polític no resideix en "la seva forma d'organització", sinó en els seus principis programàtics i tàctics.

Va ser en aquest congrés on va sorgir la teoria del "socialfeixisme" o identificació del feixisme i la socialdemocràcia.

En ell es va donar un gir de la I.C. declarant novament a la socialdemocràcia com un partit de la burgesia i no un partit pretesament proletari amb el qual es proposava formar govern a través d'una coalició parlamentària com es feia veure en anteriors congressos.

"És cert que avui la socialdemocràcia s'ha tornat el tercer partit de la burgesia, un partit de govern", (Informe de Zinoviev al V Congrés. Arxiu H.D., pàg. 174). Si bé se la identifica amb una ala del feixisme:

"El fet més important és que la socialdemocràcia s'ha convertit en una ala del feixisme". (Idem)

L'Esquerra Italiana havia identificat socialdemocràcia i democràcia en general amb feixisme en tant que les dues són factors de conservació del sistema capitalista i les dues mantenen la pretensió burgesa de ser un govern de representació popular si bé un es reclama a la "sobirania popular" i un altre a la "nació"; però com dues cares d'una mateixa moneda, com dues formes de govern de la burgesia.

En aquest mateix congrés l'Esquerra Italiana es ratifica en la seva postura enfront del feixisme:

"Al nostre país s'ha realitzat la forma extrema de

desenvolupament del govern en òrgan dirigent i en comitè d'interessos dels capitalistes.

Les mesures de govern del feixisme mostren que aquest està al servei de la gran burgesia; del capital industrial, financer i comercial i que el seu poder està dirigit contra els interessos de totes les altres classes". (Informe de l'Esquerra sobre el feixisme al V Congrés - Comunisme i feixisme).

En aquest V Congrés l'Esquerra italiana acorda votar a favor del projecte de resolució de Zinoviev.

"L'esquerra italiana votarà, malgrat tot, pel projecte de Zinoviev que, confrontat amb les resolucions del IV congrés s'acosta molt a les tesis que nosaltres hem defensat sempre.

Les nostres reserves concerneixen únicament a algunes formulacions dels paràgrafs sobre el Front Únic, la consigna del govern obrer i algun altre punt de secundària importància". (Arxiu H.D., pàg. 176).

En aquest context de "gir a l'Esquerra", la Internacional intenta recuperar a l'Esquerra italiana, oferint fins i tot el càrrec de vicepresident de la I.C. a Bordiga. Càrrec que aquest va rebutjar demanant que aquest gir a l'Esquerra fos realment efectiu abandonant les consignes que encara es mantenien de "front únic" o "govern obrer".

En l'entrevista de 1970 Bordiga confirma:

"Vaig rebutjar sense dubtar-ho l'oferta del càrrec de vicepresident que em va fer Zinoviev perquè no podia renunciar a continuar la meua lluita contra la política aliancista i de front únic caldejada per Zinoviev mateix i que jo havia combatut en tots els congressos precedents".

Un any després del V Congrés l'Esquerra italiana treia balanç de tota l'actitud tàctica, organitzativa i política en general posada en pràctica per la Internacional després d'aquest congrés.

Una anàlisi del funcionament que s'anava obrint pas en la Internacional es dona al juliol de 1925 en "El perill oportunista i la Internacional", article aparegut a "Stato operaio".

L'anomenada "bolxevització" que es plasmava en la còpia d'unes certes formes organitzatives (com era la cèl·lula de fàbrica) adoptades pel partit bolxevic a la Rússia tsarista per motius de seguretat, intentava sobretot fer callar les oposicions a les tàctiques empreses per la I.C. i als primers indicis de degeneració de la revolució a Rússia.

En la cèl·lula -criticava l'Esquerra- l'aïllament polític dels companys és molt més gran. Només es té contacte polític a través dels funcionaris amb el que el control burocràtic de l'aparell es torna omnipotent. A més, en la cèl·lula de fàbrica el comunista troba sempre a companys amb els quals es té abans de res en comú l'interès de categoria i d'empresa, que taponen l'ampli horitzó de la visió general de classe a nivell revolucionari.

Cap forma d'organització pot assegurar per si mateixa contra les degeneracions, però en l'organització per zones territorials es dona molta més força a la vida del partit amb el contacte directe entre obrers i intel·lectuals.

També es critica la presumpció de la Internacional quant a creure's que les glòries del passat poden bastar per a assegurar-se contra el perill de desviació oportunista. Les garanties contra l'oportunisme no poden consistir en el passat, sinó que han d'estar en tot moment en el present.

No veiem doncs -deia l'Esquerra- inconvenient en una exagerada preocupació cap al perill oportunista. Més val que es doni una crítica, encara que després es demostrï que no era fundada a que passi un fet erroni sense haver estat criticat.

Es posa l'accent així en el tancament a tota possibilitat de discussió i de crítica.

No es tracta amb això -aclaria- de repetir la santa apologia de la llibertat de pensament i de crítica com a dret de l'individu, sinó d'establir la manera fisiològica de funcionar d'un partit revolucionari.

Mentre que en la I.C. es discorria d'aquesta manera:

L'Esquerra diu que la Internacional s'equivoca. La Internacional no pot equivocar-se, per tant, l'Esquerra no té raó.

Entre bons marxistes la qüestió es plantejaria així: l'esquerra diu que la Internacional s'equivoca; per les raons a, b i c demostrem que la Internacional marxa sobre la via justa i és l'Esquerra la que s'equivoca.

L'Esquerra denuncia així mateix que entre tant xerrar d'estratègia i de maniobra per a conquerir les masses no es veia la força d'ampliar la influència de la I.C.

Als companys que se'ls encomanaven tasques de propaganda entre els obrers d'altres partits o sense partit se'ls ensenyava a liquidar tota discussió amb un "així ha dit el nostre executiu" o "així està escrit en el programa del meu partit". Mètode que serà després típic de l'estalinisme, en comptes de potenciar l'agitació a través de la crítica, la discussió i la demostració.

L'esquerra respon a l'acusació d'allunyar-se del cos de doctrina de la Internacional que seria el "leninisme".

Aclarint que no hi ha raó per canviar el nom del nostre sistema doctrinal de marxisme a leninisme ja que ambdues són idèntiques i Lenin no va ser sinó el "restaurador del marxisme" en el camp de la teoria i del programa polític.

Qui creu necessari cridar no ja marxisme sinó leninisme a la crítica de les més recents fases del capitalisme, per exemple, deixa entendre que Lenin hagi modificat en elles algunes tesis històriques i econòmiques de Marx.

Què actuals resulten algunes de les crítiques de l'Esquerra Italiana el 1924 sobre aquest tema quan diu que *"si per leninisme s'entén admetre per veritable tot el que plau afirmar a aquells que es proclamen els veritables i els majors leninistes, llavors no ens quedaria més que somriure. Ens reservem el dret de retenir o provar que moltes opinions dels etiquetats com a leninistes són quant menys antileninistes i antimarxistes."* (Lenin en el camí de la revolució, 1924).

I sobretot en el que serà després el mètode clàssic de l'oportunisme en quant a utilitzar consignes, programes i tàctiques que Lenin va utilitzar per a la revolució que estava a l'ordre del dia a Rússia però que als països de capitalisme avançat es tornen reaccionàries: *"Si per leninisme s'entén jurar sobre tota i qualsevol afirmació de Lenin durant la seva vida, llavors ni tan sols podem estar d'acord."* (Lenin en el camí de la revolució, 1924).

És precisament l'extrapolació d'unes certes tàctiques que havien estat vàlides a Rússia, als països avançats d'Europa, el que va introduir a la Internacional en l'extraviament de la via revolucionària i en la consegüent pèrdua d'independència del partit proletari a les mans de l'oportunisme i la burgesia.

Deia en aquells dies l'Esquerra:

"Nosaltres considerem el mètode tàctic de Lenin com no completament exacte en tant que no conté les garanties contra les possibilitats d'aplicació que, sent superficialment fidels, perden la finalitat revolucionària profunda que sempre va animar tot el que Lenin va sostenir i va fer. Considerem com a massa universals unes certes extensions d'experiències tàctiques russes a situacions a les quals s'afegeixen dificultats que en aquelles no existien; com el règim democràtic i el gran enverinament democràtic del proletariat... Lenin no ens deixava resolt i consolidat el problema de la tàctica de la mateixa manera que el

de la doctrina, aquest problema està encara obert, és a dir que passarà a través d'ulteriors experiències i errors. No obstant això, nosaltres afirmem que la solució tàctica de Lenin tal com ell la trobava sempre, fins i tot complint evolucions que ens semblaven arriscades, no s'allunyava mai del terreny dels principis, la qual cosa vol dir que no entrava en contradicció amb les finalitats revolucionàries últimes del moviment". (Lenin en el camí de la revolució, 1924).

L'Esquerra posa també l'accent en l'aparició d'una nova anàlisi de la situació i per tant una nova tàctica per part de la I.C.

La situació es presentava menys favorable i així era en realitat, però el diagnòstic de "l'estabilització" de la situació econòmica i social era preocupant per quant venia d'aquells que a l'examen de la situació li atribueixen un valor decisiu per establir la línia tàctica. De fet, és una manera d'actuar de l'oportunisme mancat de principis el deduir la tàctica i per tant també els principis de l'anomenada anàlisi de conjuntura.

Per al mètode revolucionari per contra només hi ha una línia tàctica a aplicar. La situació general en què ens trobem només farà variar **el nivell** d'atac.

En realitat, la nova tàctica de la I.C. en aquell any de 1925 no era sinó l'enèsima propugnació d'un règim intermig ja que no es veia de manera immediata la possibilitat de la conquesta del poder. Per tant, seria la nova tàctica el suport a règims d'"esquerra" en els diferents països.

"Un gir a l'esquerra ens fa preveure un posterior viratge a la dreta" havia dit l'Esquerra en el V Congrés de la I.C. el 1924 i en efecte s'estava un any després en ple moviment de zig-zag per part de la direcció de la internacional.

Si en l'anomenat V Congrés es llança la teoria de la socialdemocràcia com ala esquerra de la burgesia ara es donen suport als anomenats règims "d'esquerra". Dirà l'Esquerra Italiana:

"Torna amb noves paraules la vellíssima tesi que un règim de llibertat política sigui condició indispensable per a l'ulterior avanç de la classe obrera. Aquesta tesi és falsa almenys en tres quartes parts i per la part que és veritat és veritablement perillosa. En certes ocasions pot ser avantatjada la lluita del proletariat per la presència d'un govern democràtic, en unes altres pot succeir el contrari, però sempre hi ha una condició per a l'èxit de la lluita revolucionària: la independència i l'autonomia de la política desenvolupada pel partit de classe proletari".

En aquest mateix any de 1925 un grup de components de l'Esquerra del Partit Comunista d'Itàlia s'organitza amb vistes al pròxim III Congrés del partit en el que es va anomenar "Comitato d'Intesa" (Comitè d'Enteniment).

El Presidium de la Internacional no va trigar a acusar-los de fraccionisme i escissionisme.

Aquest serà el mètode que prendrà la Internacional en els anys següents, el de perseguir el fraccionisme amb mesures administratives de càstig com si el mal estigués en el sorgiment de fraccions i no en la causa política d'això. Aquest problema serà objecte de denúncia per part de l'Esquerra en la seva última intervenció en la I.C.

Amb tot, en una declaració signada, els components del "Comitato d'Intesa" asseguraran, que sacrificaran a la unitat del partit les seves opinions. *"Amb això demostrarem com nosaltres, els de l'esquerra italiana som els únics potser per als que la disciplina és una cosa seriosa i no comerciable"*.

És que l'Esquerra italiana es negava a organitzar-se en fracció per principi i sotmetre's a la disciplina d'una organització degenerada? NO.

El problema cal plantejar-lo en la inexistència de les bases

objectives a nivell internacional per a tal cosa. Tema que es veurà clar en la resposta de Bordiga a Korsch.

Però l'intent de fracció es veia inevitable malgrat les mesures administratives.

"Nosaltres creiem que el vantat destronament del 'Comitatu d'Intesa' no farà més que fomentar en el partit el fraccionisme no volgut per nosaltres i que podrà prendre's malgrat nostre les seves venjances".

Finalment, en la seva declaració adverteixen que els mals del partit romandran, però no se salvarà la posició de grups artífexs d'un mètode tan politicastre. Quant a ells conduiran sempre una lluita sense reserves contra la degeneració del partit; partit que dit sigui de pas es declarava ja el 1924 per un "front de classe antifeixista" i pel "Bloc obrer i pagès" així com per integrar-se en els grups d'ex-combatents i "d'Itàlia lliure" actuant en ells sense descobrir-se com a comunistes per a empènyer-los a la lluita contra el feixisme. (Informe de Togliatti a l'Executiu de la I.C. – 07-10-1924 - Arxiu H.D. pàgs. 192-202).

Sobre tots aquests problemes als quals ja s'al·ludia el 1925 l'Esquerra Italiana farà una exposició més sistemàtica en la que va ser la seva última intervenció en la I.C.; en el VI Executiu Ampliat de febrer de 1926.

En ella l'Esquerra fa un balanç de la bolxevització ridiculitzant la utilització d'aquest terme. *"Han fet falta vuit anys per adonar-se que els partits de la I.C. no són bolxevics. Que és necessària una transformació profunda per a elevar-los a l'altura de partits bolxevics. Ningú havia observat això abans?"* es pregunta.

Quant a la preocupació per la forma d'organització, fórmula màgica amb la qual es volia transformar i "bolxevitzar" els partits, l'Esquerra repetirà la frase que *"La revolució no és una qüestió de formes d'organització"*.

En matèria d'organització no pot haver-hi una fórmula de principi valedora per a tots els països i per a tots els temps.

Si la cèl·lula de fàbrica va ser vàlida a Rússia abans de 1917 per les mesures de seguretat davant la tremenda repressió i pel poc paper corruptor del moviment obrer que podia jugar el règim Tsarista, en occident no era vàlida aquesta forma d'organització per les raons abans indicades.

Però en la seva intervenció l'Esquerra Italiana posa l'accent abans de res en el rumb que estava prenent el règim intern dins dels partits i de la Internacional.

Era un altre "descobriments" de la bolxevització: el que faltava a totes les seccions (partits) era la disciplina de ferro dels bolxevics. I com s'aplicava aquesta disciplina: es pronunciava una prohibició contra les fraccions i es decretava l'obligació de tot membre a participar en el treball comú, qualsevol que fos la seva opinió.

El problema de les fraccions no es podia plantejar així. L'Esquerra aclarirà que no és que es tractés de convertir-se en un partit democràtic on cadascú té el dret de lluitar pel poder assegurant-se la majoria, sinó que el tema s'havia de plantejar des d'un punt de vista marxista.

És un fet que s'havia de tenir un partit comunista unit que exclougués del seu si divergències i grups diversos.

"Però això no és un principi a priori, sinó un fi cap al qual ha de tendir un veritable partit comunista i això no és possible més que quan totes les qüestions ideològiques, tàctiques i organitzatives estiguin correctament plantejades".

"...si hi ha divergències d'opinió, això prova que la política del partit està esquitxada d'errors, que no té la capacitat de combatre les tendències a la degeneració del moviment obrer que es manifesten en uns certs moments crucials. Si ens trobem

davant casos d'indisciplina, és el símptoma que aquest defecte continua existint en el partit. La disciplina és un resultat, no un punt de partida, no una espècie de plataforma incommovible (...). Per aquesta raó, una espècie de codi penal no pot ser un remei als casos freqüents de falta a la disciplina. S'ha instituït aquests últims temps en els nostres partits un règim de terror, una espècie d'esport que consisteix a intervenir, castigar, aniquilar amb un plaer molt particular, com si això fos l'ideal de la vida del partit. Els campions d'aquesta brillant operació semblen persuadits que ella constitueix una prova de capacitat i energia revolucionàries. Jo penso, per contra, que els veritables i bons revolucionaris són en general els camarades blancs d'aquestes mesures d'excepció. (...)

El mèrit no està en reprimir les rebel·lions; l'important és que no hi hagi rebel·lions. Es reconeix la unitat del partit en els resultats aconseguits, no en un règim d'amenaques i terror. Tenim necessitat de sancions en els estatuts és clar. Però han de ser excepcions, no han de convertir-se en la regla". (Intervenció en el VI Executiu Ampliat, 1926).

En aquesta línia de necessitat d'arribar a un **règim sa** dins la I.C., l'Esquerra aclarirà que les fraccions no han estat instrument de l'oportunisme -com es volia fer veure- sinó que s'han creat per a defensar-se d'ell. **Per contra, l'oportunisme va entrar sempre sota la màscara de la unitat.**

Les fraccions no són la malaltia, sinó el SÍMPTOMA que alguna cosa no marxa.

Per a posar-los remei s'han de buscar les causes històriques que l'han creat.

Les causes resideixen en els errors ideològics i polítics del partit.

No és només cada partit el que té la responsabilitat en la formació de fraccions; és **la línia de la I.C. la responsable.**

Així, es buscava la solució amb la intervenció de l'Executiu en els problemes interns de cada partit per a dictaminar la veritat, després tot s'arreglava amb la caça de caps.

Aquest mètode es va demostrar fals en el cas alemany on tan aviat es donava la culpa del fracàs a la dreta com a l'esquerra infonent la més completa desorientació.

Un altre punt succeïa amb els que s'excusaven en la situació objectiva per a justificar l'estat de prostració de l'organització.

L'Esquerra reconeixerà que la situació no era d'imminent caiguda del capitalisme. La crisi se superava i es veia un període de prosperitat.

Però aquesta situació no havia de valer d'excusa.

No es podia esperar a una situació de crisi del sistema capitalista per a consolidar **l'organització.**

"És clar que si el nostre partit és un factor dels esdeveniments, també és al mateix temps el seu producte, fins i tot si aconseguim tenir un veritable partit revolucionari. En quin sentit es reflecteixen els esdeveniments en el partit? En el sentit que creix el número dels nostres partidaris i la nostra influència sobre les masses creix quan la crisi del capitalisme ens subministra una situació favorable. Si en un moment donat, la conjuntura se'ns torna desfavorable, és possible que les nostres forces baixin quantitativament, però la nostra ideologia no ha d'acusar l'efecte i no són només la nostra tradició i la nostra organització les que han de romandre intactes, sinó també la línia política. Si creiem que, per a preparar els partits en la seva tasca revolucionària, cal recolzar-se en una situació de crisi del capitalisme, estem seguint esquemes falsos, perquè estimem llavors que és necessari per a la consolidació del nostre partit en període de crisi llarg i progressiu; però quan haguem arribat allà la situació ens haurà de fer el favor de continuar sent

revolucionària durant algun temps per a poder actuar. Si la crisi s'accentua després d'un període de conjuntura incerta serem incapaços d'explotar-la. Perquè els nostres partits, a causa de la nostra manera equívoca de veure les coses, es trobaran submergits en el desconcert i la impotència." (Intervenció en el VI Executiu Ampliat, 1926).

Finalment l'Esquerra Italiana, després de demanar una resistència internacional contra el perill de desviació dretana, subratllava la necessitat que **la I.C. en ple s'ocupi dels problemes russos** perquè la qüestió russa mai podria trobar solució en el marc tancat de Rússia únicament i proposarà per a l'any següent la celebració d'un congrés mundial en què s'inclogui en l'ordre del dia la discussió entre les relacions de la lluita del proletariat mundial i la política de l'estat rus.

Aquest congrés mai es va arribar a celebrar i aquesta va ser l'última intervenció de l'Esquerra en la I.C.

En aquell any, amb la plataforma dels 13 s'aglutina tota una oposició russa al procés de degeneració de la revolució i d'abandó del programa que duia a terme l'estalinisme.

A nivell internacional tot just existien petits grups dispersos en els partits sense un plantejament d'oposició conjunt i sense ni tan sols una mateixa visió interpretativa del procés en curs.

L'Esquerra Italiana en aquell any fa veure la necessitat i el deure de solidaritzar-se amb l'oposició russa encara que aquesta solidaritat **no podia representar una adhesió completa a les seves tesis** perquè es veia en ella una incapacitat per denunciar els factors que havien causat la degeneració de la Internacional.

Però si amb l'oposició russa es divergia en uns aspectes i en uns altres no, amb les oposicions occidentals **es divergia en el conjunt de les qüestions.**

Així ho va explicar Amadeo Bordiga a Karl Korsch (que encapçalava el grup d'oposició a Alemanya) en una carta dirigida a aquest en resposta d'una altra en què Korsch demanava a l'Esquerra Italiana que encapçalés una oposició internacional contra el "nou curs".

En la carta, datada a l'octubre de 1926, Bordiga explica que l'objectiu de l'Esquerra Italiana és *"construir una línia d'Esquerra que sigui veritablement general i no ocasional"*.

Precisament les divergències amb l'oposició occidental feien impossible això.

"D'una manera general, penso que el que avui ha de ser posat en primer pla és, més que l'organització i la maniobra, un treball previ d'elaboració d'una ideologia internacional basada en les experiències eloqüents que ha conegut el komintern. Com aquest punt està lluny de ser realitzat, tota iniciativa internacional sembla difícil".

És a dir, la formació d'una oposició internacional d'Esquerra era necessària però només podia constituir-se si naixia com un cos homogeni en el pla de la doctrina, del programa, dels principis i de la tàctica i no com un agregat d'oposicions discordants unides únicament pel vincle del rebuig a l'estalinisme, així com la III Internacional s'havia convertit en un agregat d'oposicions a la socialdemocràcia i d'això precisament calia treure una experiència.

D'altra banda, això només era possible si es feia un **BALANÇ** complet de les experiències del passat, així com del procés de degeneració.

En 1926 aquest balanç era prematur, però no era massa aviat per posar les seves bases.

LLEGEIX, RECOLZA I DIFON LA PREMSA COMUNISTA
"EL COMUNISTA"
"THE INTERNATIONALIST PROLETARIAN"
"PER IL COMUNISMO"

PER A CORRESPONDÈNCIA (sense més dades):
Apartat 52076 - 28080 MADRID – ESPANYA
www.pcielcomunista.org – pci@pcielcomunista.org
twitter.com/pcielcomunista

INSUFICIÈNCIA ESTRUCTURAL DE SUBMINISTRAMENTS O PREPARACIÓ D'UN TSUNAMI?

Els capitalistes simpatitzen amb una inflació moderada. La pujada de preus sostinguda representa per a ells la perspectiva de comprar a un preu avui i vendre demà a un de superior. Heus aquí la seva explicació mitològica del guany: els preus pugen per art de màgia i l'acumulació de capital va vent en popa (sobretot quan el preu de la força de treball – el salari – es queda rессagat).

Els capitalistes individuals no simpatitzen tant amb la inflació desbocada perquè els sotmet a una muntanya russa en la qual pot ser difícil adquirir les seves matèries primeres i els pot fer sacrificar part del seu guany a través dels convulsius desajustaments entre oferta i demanda. Però la classe capitalista en el seu conjunt surt beneficiada pel retard amb el qual l'augment del preu de la mercaderia força de treball segueix a l'augment del preu de les altres i, així, la crisi es descarrega al cap i a la fi sobre l'esquena de la classe obrera.

La deflació ofereix perspectives més ombrívoles. Aquesta assenjala en l'horitzó la inexorable caiguda de la taxa de guany amb la qual té malsons la classe burgesa des que els seus representants més seriosos com A. Smith es van adonar amb horror d'aquesta tendència, encara que no sabessin entendre-la i explicar-la. La tossuderia dels preus a caure fa que el que s'ha comprat a un preu avui, es vengui per menys preu al cap d'un temps. Aquest aparentment capritxós comportament de les mercaderies es deu a la pròpia dinàmica del capitalisme de la qual cada capitalista és agent involuntari: *“El fet que la plusvàlua relativa augmenti en raó directa al desenvolupament de la força productiva del treball, mentre que el valor de les mercaderies disminueix en raó inversa a aquest desenvolupament, sent, per tant, el mateix procés que abarateix les mercaderies el que fa augmentar la plusvàlua continguda en elles, ens aclareix el misteri que el capitalista, a qui només interessa la producció de valor de canvi, tendeixi constantment a reduir el valor de canvi de les seves mercaderies.”* (El Capital, Llibre I, Capítol X, K.Marx).

Evolució de la rendibilitat del deute

La premsa de la burgesia ha començat a especular amb la pujada de la rendibilitat dels bons als EUA i, en menor mesura, a Europa. Alguns ja veuen la llum al final del túnel de la deflació. Però què significa que hagi augmentat la rendibilitat dels bons?

Els bons tenen un preu nominal pel qual està determinat un dividend fix, són un deute de renda fixa. Per tant, que pugui la rendibilitat significa solament que el seu valor nominal ha caigut, significa ni més ni menys que els capitalistes especulatius han perdut una part de la seva inversió.

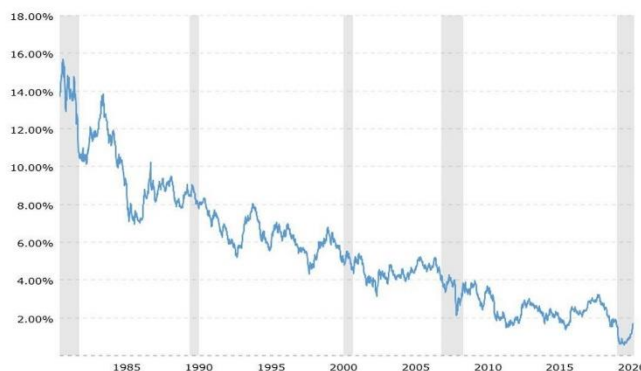
Posem un exemple. Un capitalista ha comprat un bo a renda fixa amb un preu de 1.000\$ pel qual obtindrà un retorn de 1.005\$: un dividend de 5\$. Cinc dividit per mil, rendibilitat del bo: 0,5%. Ara bé, el preu nominal dels bons baixa de 1.000\$ a 500\$ i, per tant: la rendibilitat s'ha duplicat arribant fins a l'1%! El capitalista que va comprar el bo per 1.000\$ el ven per 500\$: una pèrdua neta del 50%. Però el segon especulador obtindrà 5\$ de dividend per la seva inversió de 500\$ i la classe capitalista es pot reconfortar pensant que la rendibilitat dels bons s'ha duplicat...

“Els inversors perden 1,5 bilions de dòlars amb la tempesta en el deute. (...) En aquests tres mesos, l'interès del deute estatunidenc de referència –amb venciment a 10 anys– ha passat del 0,9% al 1,68%.” (Expansión, 05-04-2021).

Una altra qüestió és si aquesta tornada a la rendibilitat positiva és sostenible en el temps. La burgesia basa la seva anàlisi en el període del gràfic anterior i alguns s'afanyen a anunciar un retorn a la inflació i els especuladors comencen a agitar-se, però... quina és la tendència general de la rendibilitat dels bons del tresor dels EUA a 10 anys?

Taxa de tresoreria de 10 anys

Source: <https://www.macrotrends.net/2016/10-year-treasury-bond-rate-yield-chart>

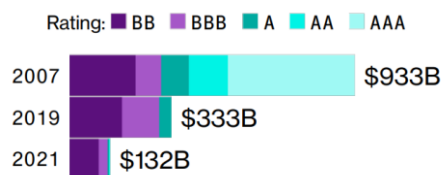
La caiguda dels preus dels bons de deute ha reduït en part el volum de deute amb dividends negatius: *“Segons les dades de Bloomberg, el volum de deute amb rendibilitat negativa s'ha desplomat a nivell global en més de sis bilions d'euros des dels màxims que va marcar en les primeres setmanes de desembre. La quantia de bons en rendibilitat negativa és ara de 12,3 bilions de dòlars, nivells que no reflectia des d'agost. Aquests bons no s'han volatilitzat, sinó que les seves rendibilitats s'han mogut a l'alça fins al punt de sobrepassar el llindar del 0%.”* (Expansión, 21-05-2021).

Dit d'una altra manera, un terç com a mínim dels especuladors en renda fixa ha sofert una pèrdua indiscutible, venent els bons per sota del preu al qual els van comprar. Un bo amb rendibilitat negativa és una inversió a pèrdua, una inversió amb guany negatiu assegurat. La materialització d'aquesta pèrdua en la caiguda del seu valor nominal és un resultat completament lògic que ve a confirmar de cop la previsió inicial.

En qualsevol cas, segueixen en rendibilitat negativa bons per valor d'entorn a 12,3 bilions de dòlars, incloent més d'un terç del deute amb altes certificacions creditícies: *“Segons assenjala Philippe Berthelot, cap de renda fixa i mercat monetari en Ostrum AM, “més d'un terç de tot el deute amb altes qualificacions creditícies continua tenint rendibilitat negativa.”* (Expansión, 21-05-2021).

En l'actual escenari els economistes burgesos es troben considerant “amb alta certificació creditícia”... una inversió amb una pèrdua segura! ...amb la condició que no suposi la pèrdua completa de la inversió inicial.

Aquesta ha estat l'evolució del deute emès als EUA amb una rendibilitat igual o superior al 5% des del 2007 al 2021. No sols s'ha reduït a una vuitena part sinó que està composta principalment per bons de qualificació dubtosa.

Font: Bloomberg

Per què ha caigut el valor nominal dels bons?

Una vegada aclarit que l'alça de la rendibilitat dels bons és solament un reflex de la caiguda del seu valor nominal, vegem per què s'ha produït aquesta caiguda.

Una sèrie d'economistes burgesos atribueix aquesta caiguda a la perspectiva de la inflació als EUA que al seu torn s'atribueix al pla d'ajudes d'1,9 bilions de dòlars: "L'índex de preus al consumidor als Estats Units va pujar un 0,8% a l'abril i ha situat la inflació interanual en el 4,2%, la més alta registrada des del 2008." (Expansión, 15-03-2021). No obstant això, aquest augment de l'IPC s'explica majorment per la comparació amb la situació de col·lapse de l'any anterior i per desequilibris transitoris entre l'oferta i la demanda derivats d'aquest.

Hi ha una cosa més tangible que explica la caiguda de preu dels bons en el pla immediat: "L'any passat, amb l'esclat de la pandèmia, els grans bancs estatunidencs van comprar fortes quantitats de bons estatunidencs per a dotar als inversors de la liquiditat que sol·licitaven. JPMorgan, Goldman, Citi i companyia van elevar les seves tinences de deute sobirà en 350.000 milions de dòlars a l'empesa de la Fed, que va flexibilitzar unes certes regulacions en matèria de ràtios de liquiditat de la banca.

Aquesta exempció que els va permetre inflar els seus balanços per a contenir el xoc arriba a la seva fi el proper 31 de gener i, si la Fed no hi posa remei, hauran de regularitzar la seva situació (...) els bancs ja estan deixant anar lots de deute sobirà de gran volum. (...) els gegants estatunidencs haurien tirat més llenya al foc en desfer-se de prop de 60.000 milions de dòlars en bons estatunidencs." (Expansión, 13-03-2021).

La caiguda del valor nominal dels bons del tresor dels EUA es va veure impulsada per la posada a la venda d'una quantitat de 60.000 milions de dòlars en bons a nivell immediat i la perspectiva de desfer-se d'altres 290.000 milions en breu, per efecte indirecte de la decisió de la Fed.

La caiguda del valor nominal dels bons europeus (menor) es deu al fre en la recompra dels mateixos per part del BCE: "El Banc Central Europeu va revelar ahir que el volum de bons que va adquirir entre el passat 26 de febrer i el 3 de març va ascendir a 11.900 milions d'euros, la qual cosa suposa una xifra molt per sota de les expectatives dels inversors, que estimaven que podria rondar els 20.000 milions d'euros." (Expansión, 09-03-2021).

Manteniment de les injeccions de capitalisme per a un capitalisme addicte

La retirada de les injeccions a l'economia capitalista addicta de capitalisme només són possibles a través d'una enorme síndrome d'abstinència que es concreta en l'esclat de la bombolla especulativa, a través de la destrucció massiva del capital especulatiu: "hi ha una massa immensa d'aquestes lletres que només representen negocis d'especulació, que ara es posen al nu i exploten com a bombolles de sabó; a més, especulacions muntades sobre capitals aliens, però

fracassades; finalment, capitals-mercaderies depreciades o fins i tot invendibles o un reflux de capital ja irrealitzable." (El Capital, Llibre III, Capítol XXX, K. Marx).

Per això, el capitalisme estatunidenc manté les injeccions: "L'organisme monetari [la Reserva Federal] continuarà comprant 120.000 milions d'euros al mes en bons i deixa els tipus d'interès en el nivell mínim d'entre el 0% i el 0,25%." (Expansión, 29-04-2021). Des d'aquesta perspectiva cal avaluar l'impacte que pot tenir la venda dels bons en poder dels bancs quan la Fed està comprant cada mes bons per valor de 120.000 milions d'euros.

També el BCE s'ha encarregat de tirar enrere l'experiment de març: "El BCE va augmentar a l'abril les compres de deute de la zona euro fins a 80.118 milions d'euros, enfront dels tres primers mesos de l'any. Ha adquirit fins ara bons per 1.017.841 milions." (Expansión, 09-03-2021).

Aquesta és la injecció de capital que el capitalisme mundial s'ha injectat solament durant el 2020:

"JPMorgan Asset Management estima que les mesures d'estímul dels bancs centrals i els governs van ascendir en total a 20 bilions de dòlars (16,7 bilions d'euros) l'any passat, és a dir, més d'una cinquena part del PIB mundial." (Expansión, 08-03-2021).

Aquesta enorme injecció de capitals al capitalisme addicte d'injeccions explica amb facilitat també el que ha sorprès molts economistes burgesos: que la caiguda dels valors dels bons no hagi suposat una caiguda major de la borsa.

Ja hem vist que per al capitalista que havia invertit en bons, la devaluació dels mateixos suposa una pèrdua neta però per a un segon capitalista pot ser l'oportunitat de fer una inversió amb una rendibilitat major. Si la devaluació dels bons incrementa la seva rendibilitat i ho fa fins al punt que supera la rendibilitat de la seva inversió en Borsa, aquest segon capitalista vendrà les seves accions per a comprar bons, fent baixar així la cotització de les accions en Borsa. Però, en un context en el qual els Bancs Centrals i els Governos injecten sistemàticament una enorme quantitat de capital que no troba un lloc per a la seva inversió productiva, mantenint al 0% els tipus d'interès, tot aquest capital injectat exerceix una influència a l'alça del capital especulatiu que supera amb escreix l'efecte de la devaluació dels bons.

Competència entre economies drogades

Els competidors condueixen cadascun un cotxe cap al precipici però no poden ser els primers a frenar. La retirada de les injeccions per part d'un d'ells significaria una pèrdua de competitivitat respecte a l'altre i fins i tot que les seves empreses es desplacin a l'altre camp per al seu finançament a menor cost:

"L'any passat, el volum d'aquestes operacions (conegudes com yankees reversos en l'argot dels mercats) es va situar en 65.000 milions d'euros, una mica per sota del nivell històric de 2019.

Entre gener i abril de 2021, les col·locacions de signatures estatunidencs en el Vell Continent sumen 36.000 milions d'euros, amb JPMorgan, Fedex, Goldman Sachs, Coca-Cola, Blackstone i Morgan Stanley entre els emissors.

Els analistes d'ING creuen que hi haurà un exercici rècord, amb 80.000 milions d'euros en yankees reversos, al voltant del 10% de tot el deute que trauran al mercat enguany les corporacions nord-americanes." (Expansión, 12-05-2021).

Al mateix temps, aquestes injeccions permeten mantenir vives tota una sèrie d'empreses que la pròpia burgesia no dubta a qualificar de "zombis": "La institució que presideix Christine Lagarde assegura que abans de la pandèmia el percentatge

d'empreses zombis se situava en el 4%. Després de la pandèmia, aquest percentatge podria haver-se doblat, ja que fins a un 8% entrava en la nova crisi a les portes del que es considera un mort vivent en terme corporatius." (Expansión, 22-05-2021).

Si el competidor dona ajudes directes, no hi ha una altra sortida que fer el mateix: "La Junta Europea de Risc Sistemàtic (ESRB, per les seves sigles en anglès), creada després de la passada crisi per a alertar de les grans amenaces per a l'estabilitat financera, torna a alçar la veu. La institució que dirigeix Christine Lagarde, també presidenta del Banc Central Europeu, va publicar ahir el seu últim informe en el qual fa una crida a les ajudes directes a les empreses amb l'objectiu d'evitar una onada d'impagaments." (Expansión, 29-04-2021).

I si el competidor realitza una macroinversió de renovació d'infraestructures, no hi ha una altra alternativa que seguir el mateix camí: "Per poder comparar-se amb els EUA, va indicar Lagarde, Europa ha de desplegar com més aviat millor el seu pla fiscal de 800.000 milions, (...), sense més retard." (Expansión, 23-04-2021).

El mateix es pot dir del deute corporatiu que tant el BCE com la Reserva Federal vénen engolint en quantitats creixents: "(...) la Reserva Federal, que va anunciar el 23 de març de 2020 que faria el pas sense precedents de comprar bons corporatius per donar suport al mercat (...)" (Expansión, 07-04-2021).

On va a parar tot aquest capital injectat?

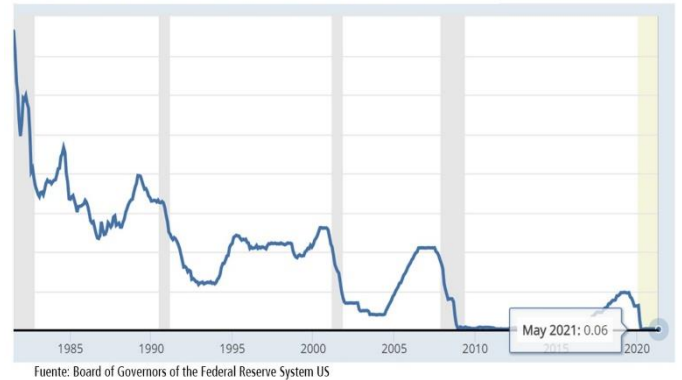
En la revista *El Comunista* n°65 mostràvem com aquesta contínua injecció de capital que no troba una inversió productiva acabava inflant la Borsa mundial (que va batre el llindar de 100 bilions de dòlars), s'acumulava en un excés de liquiditat en els bancs europeus (3,06 bilions d'euros) o estatunidencs (2,8 bilions d'euros). A la UE l'excés de liquiditat ha arribat des de llavors als 4,18 bilions d'euros (Bloomberg, 02-06-2021). Ens detindrem en aquest número de la revista a seguir la pista d'aquesta superproducció de capitals en altres tres llocs: les reserves de divises a Àsia, els suposats "estalvis de les famílies" i la bombolla del bitcoin.

Abans de passar a això, veurem que una part d'aquest excés de liquiditat, d'aquesta superproducció de capitals, va a parar... al punt d'on va sortir, a la pròpia Fed: "l'import canalitzat cap a la facilitat de dipòsit, on les entitats aparquen la liquiditat de manera temporal, s'ha disparat als nivells més alts des de 2017, en superar els 369.000 milions el divendres passat." (Expansión, 25-05-2021). Això està enfonsant la taxa efectiva dels fons federals (effective federal fund rate) que és la taxa a la qual els bancs dels EUA es presten liquiditat els uns als altres: "El tipus d'interès dels fons federals se situa en el 0,06%, molt per sota del terme mitjà d'entre el 0% i el 0,25% desitjat pel Banc Central." (Expansión, 25-05-2021). Aquest índex és l'equivalent al EONIA o EURIBOR europeus que porten en negatiu des de setembre de 2014 i des de febrer de 2016 respectivament.

"La Fed ha ampliat ja l'accés al programa de repos i ha augmentat els límits d'efectiu que poden aparcar les entitats financeres en el banc central de 30.000 a 80.000 milions de dòlars. L'objectiu és drenar liquiditat del sistema i alentir la tendència baixista dels tipus d'interès a curt termini. Un següent pas podria ser que la Fed augmenti l'interès que paga als bancs per les reserves que mantenen aparcades en les seves arques. Un altre, augmentar el tipus que paga en el seu programa de compres amb repo." (Expansión, 25-05-2021).

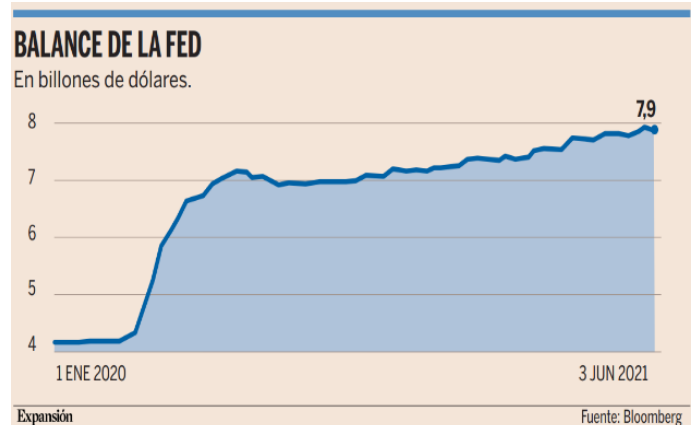
Esment especial mereix el programa de "repos" o recompres (*repurchase*). La Fed ven bons a un preu determinat als bancs amb el compromís de recomprar-los a un preu major l'endemà. És com

Tipus efectiu d'interès dels fons federals

si els bancs prestessin diners a la Fed amb el bo com a col·lateral, sota l'aparença d'una compra-venda (i recompra). Això té com a efecte el drenatge temporal de reserves del sistema bancari (de l'excés de liquiditat), però aquest drenatge temporal té com a resultat final una injecció major de liquiditat en el sistema perquè la Fed recompra a un preu major els bons.

A tot això, la Fed anuncia un "gir" en la seva política: "Aquesta decisió posarà en el mercat gairebé 14.000 milions de dòlars dividits en 8.600 milions pertanyents a ETF de renda fixa i 5.200 milions d'emissions de bons concretes." (Expansión, 04-06-2021). Qualsevol pot ponderar què representa vendre 14.000 milions de dòlars en deute amb una mà, mentre amb l'altra s'estan comprant 120.000 milions de dòlars mensuals... i també quin efecte pot tenir tenint en compte que el balanç de la Fed és de 7,9 bilions ("trillions" en anglès, és a dir: 7.900.000.000.000) de dòlars.

La Fed actua com un bomber-piròman (i de moment podem afirmar que preval clarament la faceta del PIRÒMAN monetari) mantenint un programa de compres de 120.000 milions de dòlars mensuals i els tipus d'interès a 0% mentre d'altra banda gesticula per a intentar drenar l'excés de liquiditat generada per la seva pròpia actuació, il·lustrant molt bé la clàssica caracterització del Manifest de 1848: "Les relacions burgeses de producció i de canvi, les relacions burgeses de propietat, tota aquesta societat burgesa moderna, que ha fet sorgir tan potents mitjans de producció i de canvi, s'assembla al mag que ja no és capaç de dominar les potències infernals que ha desencadenat amb els seus conjurs." (Manifest del Partit Comunista, 1848).

L'augment de les reserves de divises a Àsia

El capitalisme asiàtic ha engolit ja 8 bilions de dòlars en reserves de divises des del 2000. L'ajust en el següent gràfic pel que fa al capitalisme xinès té en compte que la venda de divises per part del Banc Central s'ha compensat per un augment de la compra de divises per part dels seus bancs privats.

Les burgesies asiàtiques es veuen obligades a comprar divises per tal d'evitar la revaluació de les seves monedes (el que impactaria negativament en les seves exportacions) o, el que és el mateix, compensar la devaluació del dòlar motivat per l'emissió mastodòntica d'aquesta divisa.

"A Vietnam, per exemple, les exportacions van créixer un 6,5% l'any passat. Amb la seva moneda, el dong, vagament vinculada al dòlar, gran part d'aquests ingressos comercials van anar a parar a les reserves oficials de divises (el banc central emet dongos per a comprar l'excés de dòlars dels bancs comercials a un tipus de canvi gairebé fix)." (The Economist, 23-03-2021).

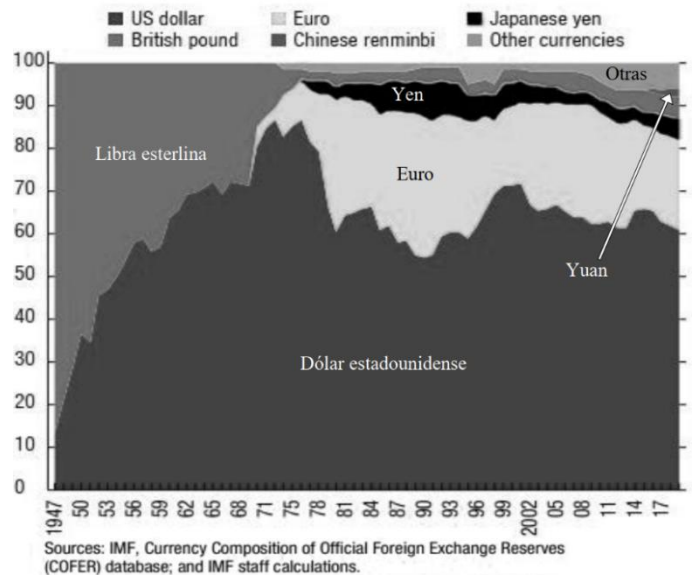
Dialècticament, aquest nivell d'acumulació de divises és una acumulació de poder sobre les monedes atresorades. Les burgesies asiàtiques estan acumulant reserves com per a arribar a contrarestar i fins a invertir qualsevol política monetària que decideixi la Fed. Per exemple, una venda massiva de les mateixes podria fer-les saltar per l'aire o posar-les en serioses dificultats. Però al mateix temps, això suposaria una pèrdua neta per a les burgesies que es despreguessin massivament d'aquestes divises, una revaloració de les seves pròpies monedes i la pèrdua d'un mercat necessari per a l'exportació de les seves mercaderies. És per aquest motiu que aquestes burgesies es veuen empeses de moment a continuar comprant els dòlars i euros emesos pel BCE i la Reserva Federal, permetent al capitalisme europeu i estatunidenc continuar xuclant una part de la plusvàlua extorsionada al capitalisme mundial mitjançant la sola impressió de paper. Però això no durarà eternament.

Composició de les reserves mundials de divises

En el primer dels següents gràfics es pot apreciar com el dòlar estatunidenc va superar a la lliura esterlina com a moneda de reserva en tan sols 10 anys a partir del final de la segona matança mundial, havent-la desplaçat completament al cap de tan sols 20 anys.

En aquest gràfic es mostren juntes les divises europees prèvies al naixement de l'euro i amb continuïtat amb aquesta moneda.

En la taula que segueix al gràfic veiem com una divisa en particular aconsegueix anar-li guanyant terreny al dòlar passant de l'1,95 el 1970 fins al 12,1% el 1984: el marc alemany, l'embrió de l'actual euro.

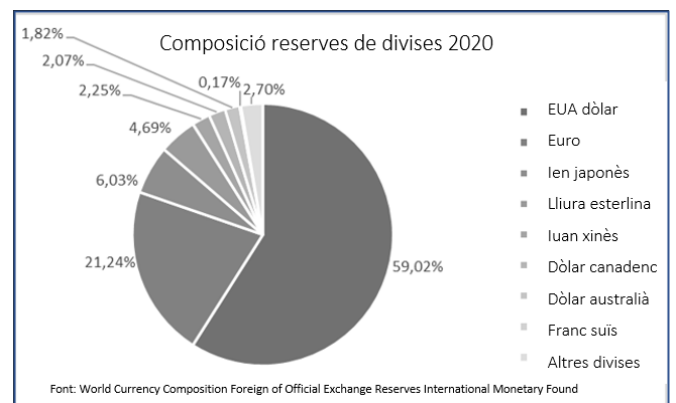

Composició global de les reserves de divises 1970-1984

	1970	1972	1976	1980	1982	1983	1984
US dollar	77.2	78.6	76.6	67.2	68.4	68.5	65.8
Deutsche Mark	1.9	4.6	8.8	14.8	12.4	11.2	12.1
Japanese yen	-	0.1	2.1	4.3	4.6	4.7	5.4
Swiss franc	0.7	1.0	2.2	3.2	2.7	2.3	2.0
Pound sterling	10.4	7.1	1.9	2.9	2.4	2.6	2.8
French franc	1.1	0.9	1.6	1.7	1.3	1.1	1.0
Other currencies	8.7	7.7	6.8	5.9	8.2	9.6	10.9
Total	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0

Source: BIS Economic papers, n°18, 1986

Des de la seva posició del 78,6% en 1972 el dòlar estatunidenc va caure al 65,85% en 1984 i ha continuat caient fins al 59,02% amb el qual va tancar l'any 2020; mentre que l'euro ha aconseguit el 21,24% i el iuan xinès (renminbi) ensenya les orelles amb el 2,25%.

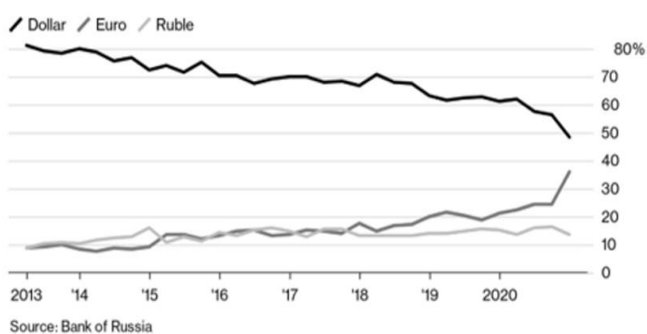

Hem vist com de ràpid el dòlar va superar primer i va desplaçar després la lliura esterlina i aquesta vegada el procés pot arribar a tenir fins i tot major acceleració, quan es desencadeni clarament. El dòlar actual està sustentat en un estat híper endeutat amb el món, amb una incapacitat notòria de guanyar cap de les guerres en les quals s'ha embarcat des de la derrota a Vietnam, que subsisteix a base de l'emissió mensual de milers de milions de dòlars amb els quals segueix engolint deute per sobre dels 7,8 bilions de dòlars actuals, amb una quantitat d'aquesta divisa en mans de capitals estrangers suficient per llançar un atac que faria empal·lidir l'atac contra el sistema monetari europeu que va forçar la sortida del mateix de la lliura esterlina, la lira italiana i la pesseta espanyola el 1992 però que es va estavellar contra el franc en 1993.

Però la imposició del dòlar com a moneda de reserva no va ser una casualitat del destí sinó que té una causa material: la victòria dels EUA en la segona guerra mundial, el poder destructiu demostrat en els assassinats atòmics d'Hiroshima i Nagasaki que van seguir als bombardejos criminals sobre Dresden i Hamburg. La repartició del món realitzada aalta i Potsdam ja no es correspon amb la realitat i els EUA es demostren impotents per frenar el seu descens, però la caiguda del dòlar com a moneda de reserva mundial posaria a la burgesia nord-americana davant la improrrogable disjuntiva: morir matant o morir agonitzant.

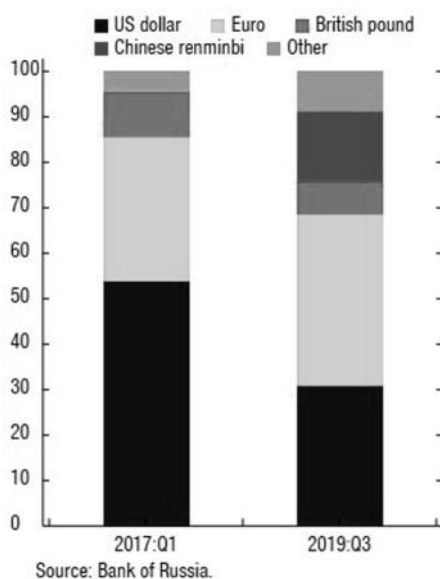
Aquesta és l'amenaça que li va llançar l'imperialisme rus a l'imperialisme estatunidenc quan Gazprom va anunciar el 2015 que realitzaria totes les vendes a la Xina en iuans i quan Rosneft va decidir el 2019 passar a realitzar totes les vendes en euros (decisió que per cert li va costar la vida al criminal Sadam Husein quan la va aplicar a l'exportació de petroli de l'Iraq). Des de llavors l'imperialisme rus ha tractat activament de reduir l'ús dels dòlars en les seves exportacions passant a representar menys del 50% de les mateixes des de la situació de més del 80% el 2013.

Divisa utilitzada per a les exportacions russes

En la mateixa línia, Rússia està reduint les seves reserves en dòlars i incrementant les reserves en or i en iuans xinesos. No es tracta en aquest cas d'una acció amb grans conseqüències directes per la relativa grandària de l'economia russa però es tracta d'un camí que si és seguit per tota una altra sèrie de països pot representar un dur cop per al dòlar.

Composició de reserves de divises de Rússia

Recordem que "l'or circula perquè té valor, els bitllets tenen valor perquè circulen." (Teoria marxista de la moneda, 1967). El paper de l'atresorament està estretament relacionat amb el de mitjà de circulació i de pagament. Els dòlars estatunidencs

s'atresoren perquè serveixen com a mitjà de circulació internacional de les mercaderies, com a mitjà de pagament internacional. S'atresoren per a poder fer front a aquests pagaments. Al mateix temps, en la mesura en què s'atresoren, aquests dòlars no circulen i amb això no devaluen el dòlar: els EUA poden continuar emetent dòlars i pagant amb ells sense que la seva moneda es converteixi en lletra morta. Però si el dòlar redueix substancialment el seu paper en els intercanvis internacionals, a la burgesia estatunidenc se li pot acabar el mecanisme pel qual fa pagar una "mossegada" a la resta de la burgesia mundial. Els efectes no obstant això no es limitarien al capitalisme nord-americà: "La balança de pagaments, en temps de crisi, és contrària a tot país, almenys a tot país comercialment desenvolupat, però sempre a un darrere l'altre, com en els incendis de gavelles, tan aviat com els va arribant el torn del pagament; i la crisi, una vegada que ha esclatat, per exemple, a Anglaterra, condensa en un període molt curt tota la sèrie d'aquests terminis. Llavors es revela que tots els països s'han excedit al mateix temps en les exportacions (és a dir, en la producció) i en les importacions (és a dir, en el comerç), que en tots ells s'han exagerat els preus i s'ha forçat el crèdit. I en tots sobrevé la mateixa fallida." (El Capital, Llibre III, Capítol XXX, K. Marx).

Monedes digitals per part dels bancs centrals

Els Bancs Centrals estan anunciant en cadena la preparació de l'emissió de moneda digital. Això està íntimament relacionat amb les funcions de moneda de reserva i amb tractar de mantenir o conquerir els privilegis que ostenten aquelles monedes que omplen els canals de la circulació i s'imposen com a mitjà de pagament.

Abans de seguir, convé distingir entre la diversitat d'elements que poden denominar-se monedes digitals o criptomonedes.

D'una banda tenim el Bitcoin i els seus similars (Ripple, Ethereum, Monero, Litecoin, etc.). L'excés general de liquiditat troba en aquesta mena d'actius una sortida (il·lusòria). Es tracta d'elements especulatiu que no tenen cap suport (ni tan sols teòric) i que no poden arribar a funcionar com a mitjà de circulació ni pròpiament com a mesura de valor per la seva excessiva volatilitat: "basta la compra de bitcoins per 92,5 milions de dòlars (menys de 80 milions d'euros) perquè el preu de la criptomoneda pugui un 1%. Per moure en el mateix percentatge el preu de l'or (actiu que sol comparar-se com a refugi per als inversors si arriba una era d'alta inflació) fa falta que els inversors comprin unces per uns 2.000 milions de dòlars, vint vegades més." (Expansión, 18-03-2021).

Va bastar que Tesla anunciés que permetria comprar amb bitcoins perquè el seu valor en Borsa es disparés i ha bastat amb què s'anunciés el contrari i que la Xina emprengués mesures

contra aquesta mena d'actius perquè s'esfondri el seu valor en Borsa, arrossegant amb ella a les altres.

Després estan les denominades *stablecoin* o monedes "estables". Les *stablecoin* estan recolzades per unes reserves però tenen un àmbit d'aplicació reduït a determinades transaccions. Per a fer-se una idea de la seva "estabilitat", observem la major d'elles: *"Tether, la stablecoin de 60.000 milions de dòlars, va ser multada a Nova York amb 18,5 milions de dòlars per manipulació de reserves."* (Expansió, 21-05-2021). *"L'operador Tether no posseeix 62.000 milions de dòlars en diners o bons del Tresor estatunidenc de baix risc. La companyia ha aclarit que les seves reserves atresoren menys d'un 3% en efectiu."* (Expansió, 03-06-2021). Cal dir que això és exactament el mateix que fan els bancs, començant pels bancs centrals...

Finalment, tenim els projectes de moneda digital dels Bancs Centrals dels quals està operatiu únicament el del Banc Central de la Xina, el iuan digital (no compteu amb el petro veneçolà, "recolzat" per una economia en caiguda lliure). En aquest cas la moneda serà un equivalent digital al bitllet en paper, signat digitalment pel Banc Central i amb l'equivalent digital del seu número de sèrie. De la mateixa manera que els bitllets de banc, complirà amb les funcions bàsiques de la moneda: 1) mesura de valor, 2) mitjà de circulació, 3) diner en el sentit fort: atresorament, mitjà de pagament, moneda mundial. (El Capital, Llibre I, Capítol III, K. Marx). Tindrà el mateix suport que els bitllets de banc: CAP!, més enllà del curs forçós atès que la Banca presta al descobert. Com a moneda de curs forçós allà on s'emeti circularà obligatòriament. Però en un entorn digital les fronteres físiques de les compres i vendes es difuminen completament i –sobretot si no hi ha alternativa – la primera moneda que ompli efectivament aquests canals ocuparà una posició difícil de desallotjar si s'instal·la efectivament com a moneda d'atresorament i mitjà de pagament mundial en el terreny digital.

"La Fed és l'últim dels grans bancs centrals que ha declarat obertament que estan analitzant la possibilitat de crear un format digital de la seva divisa. (...) Ahir també es va pronunciar en aquest mateix sentit el Banc Central del Brasil. (...) De moment, la Xina se situa clarament al capdavant en el que al llançament d'una divisa digital es refereix. El Banc Popular de la Xina (PBOC) ja està distribuint el seu iuan digital en petits volums per a realitzar els experiments de camp." (Expansió, 25-05-2021).

El diner com a funció social específica constitueix un monopoli social dins de les mercaderies: *"Ara bé, la classe específica de mercaderies a la forma natural de les quals s'incorpora socialment la forma d'equivalent, és la que es converteix en mercaderia –diner o funciona com a diner. Aquesta mercaderia té com a funció social específica, i per tant com a **monopoli social dins del món de les mercaderies**, el d'exercir el paper d'equivalent general."* (El Capital, Llibre I, Capítol I, K. Marx) i quan conviuen dues monedes una tendeix a desplaçar a l'altra: *"Tota l'experiència històrica ensenya, en el que a aquest problema es refereix, que **allà on hi ha dues mercaderies que exerceixen legalment la funció de mesura de valor, és sempre una la que triomfa en la pràctica.**"* (Contribució a la crítica de l'economia política, K. Marx, 1859).

Així doncs, la febre dels bancs centrals per emetre moneda digital no es deu a l'existència de les criptomonedes privades, ni per l'ús que puguin fer d'elles el frau o la delinqüència organitzada sinó per la lluita per mantenir-se com a moneda de referència mundial i per no despertar-se un dia i veure com els

compradors d'Europa i els EUA utilitzen com a moneda per a les seves compres digitals... el IUAN DIGITAL!

L'única cosa que passa és que mentre que la Xina ja està distribuint el seu iuan digital, encara que sigui en petits volums, els altres imperialismes han de començar a fer els deures: *"La introducció de l'euro digital, projecte sobre el qual el Banc Central Europeu (BCE) prendrà una decisió formal en els pròxims mesos, podria produir-se en 2026 com a data més primerenca, segons va advertir ahir l'executiu italià de la institució, Fabio Panetta."* (Expansió, 27-05-2021).

Els "estalvis" d' "els consumidors del món"

Una part de la burgesia posa les seves esperances de sortir de la dinàmica deflacionària en el suposat estalvi d' "els consumidors del món". Així se'n fa ressò la premsa:

"Els consumidors de tot el món han estalviat 5,4 bilions de dòlars (4,5 bilions d'euros) més des que va començar la pandèmia (...) Les llars mundials van acumular l'excés —definit com l'estalvi addicional comparat amb el patró de despesa en 2019, i equivalent a més del 6% del producte interior brut global— al final del primer trimestre d'enguany, segons els càlculs de l'agència de ràting Moody's. (...) Moody's calcula que, només als EUA, les llars han acumulat més de 2 bilions de dòlars d'estalvis addicionals. I això abans d'explicar-se les gegantesques transferències del programa d'estímul d'1,9 bilions de dòlars del president Joe Biden (...)." (Expansió, 20-04-2021).

L'esquema del seu raonament: la població mundial no ha pogut gastar per efecte dels confinaments i això ha comportat un estalvi que, una vegada aixecades les restriccions, conduiria a una despesa desenfrenada d'aquest estalvi que tindria com a efecte una pujada general de preus, un efecte inflacionari.

Però aquest raonament té un defecte. El conjunt de la classe obrera no sols no ha estalviat sinó que ha perdut l'ocupació o ha estat cobrant prestacions i subsidis que han representat una pèrdua seriosa del seu ja baix poder adquisitiu. Per tant, aquest suposat estalvi se circumscriu a la classe social burgesa i a determinades capes de la petita burgesia i de l'aristocràcia obrera: *"(...) un economista de Goldman Sachs, calcula que gairebé dos terços de l'excés d'estalvi als EUA pertany al 40% de la població més ric."* (Expansió, 20-04-2021). Aquesta admissió per part de representants de la burgesia té una raó de ser: és el fruit d'una preocupació motivada en què, si efectivament aquests diners es corresponen a un augment de liquiditat que no troba sortida, les seves esperances que es transformi en despesa (amb l'esperada conseqüència inflacionària) seria vana; com admet un sector de la pròpia burgesia: *"Adam Slater, economista cap d'Oxford Economics, explica: "Si l'excés d'estalvi està en possessió principalment de les llars més riques i es tracta com un augment de la riquesa i no com un increment dels ingressos, caldria esperar un nivell molt més baix de despesa [addicional]"."* (Expansió, 20-04-2021).

De fet, gran part d'aquest "estalvi" inflarà la bombolla especulativa. Aquest és el retrat dels futurs arruïnats en el crack borsari que es prepara:

"L'activitat dels petits inversors ha representat com a mitjana el 23% del volum de negociació en renda variable als EUA el 2021, més del doble que el 2019. (...) els enquestats van dir que tenien previst destinar com a mitjana el 37% dels diners de les ajudes que rebessin del Govern en invertir en accions. Això podria suposar fins a 170.000 milions de dòlars (142.000 milions d'euros) en total. I si les borses s'enfonsessin, no es retirarien, sinó que invertirien més diners en ella (...) van començar a

permetre als inversors comprar i vendre fraccions d'accions, cosa que significa que amb 50 dòlars podien comprar una part d'una acció d'Amazon, que actualment cotitza a 3.000 dòlars. (...) Aconseguir un crèdit també és més fàcil, com els crèdits colateralitzats que concedeixen les plataformes de negociació, els quals van ascendir a un rècord de 799.000 milions de dòlars als EUA al gener." (Expansión, 15-03-2021).

En la seva caracterització d'inversors amb menor capital, veiem una confirmació de la tesi de Lenin: "La "democratització" de la propietat accionarial, de la qual els sofistes burgesos i els oportunistes anomenats "socialdemòcrates" esperen (o això afirmen) la "democratització del capital", l'enfortiment del paper i la importància de la producció a petita escala, etc., és en realitat un dels mitjans per a augmentar el poder de l'oligarquia financera. Per aquesta raó, entre altres, als països capitalistes més avançats, o més vells i "experimentats", les lleis permeten l'emissió d'accions més petites. A Alemanya, la llei no permet emetre accions de menys de mil marcs, i els magnats de les finances alemanyes miren amb enveja a Gran Bretanya, on la llei autoritza accions de fins i tot una lliura esterlina (és a dir, 20 marcs, al voltant de 10 rubles). **Siemens, un dels "reis financers" i industrials més grans d'Alemanya, va dir el 7 de juny de 1900 al Reichstag que "L'ACCIÓ D'UNA LLIURA ESTERLINA ÉS LA BASE DE L'IMPERIALISME BRITÀNIC". Aquest negociant té una concepció considerablement més profunda i més "marxista" de l'imperialisme, que un cert escriptor de dubtosa reputació que és considerat el fundador del marxisme rus i que creu que l'imperialisme és un mal hàbit d'un cert poble..."** (Imperialisme fase superior del capitalisme, Lenin, 1916).

D'altra banda, es tracta d'inversions que se sustenten en diners prestats (en crèdits colateralitzats) amb la recepta culminant del capitalisme: els CAPITALISTES SENSE CAPITAL o, en paraules de la nostra corrent: FER INVERTIR ALS DESPULLATS!

Els desajustaments de l'oferta i la demanda en l'anarquia de la producció mercantil capitalista

Mentre la sobreproducció relativa de capitals i mercaderies empeny cap a la deflació (a través de la caiguda tendencial del valor unitari de les mercaderies, de la caiguda tendencial de la taxa de guany i de la caiguda tendencial del tipus d'interès que es deriva d'ella), hi ha una sèrie de factors que poden actuar en sentit oposat i generar processos inflacionaris i hiperinflacionaris en determinats períodes i en determinades zones. A més de l'emissió desenfrenada de moneda que efectivament abasti la circulació i la pèrdua de confiança en la seva moneda per part de burgesies locals que provoqui una venda contínua d'aquesta moneda per a comprar divises, hi ha factors vinculats a desequilibris entre l'oferta i la demanda i a la ruptura de les cadenes de subministraments.

Aquestes ruptures de les cadenes de subministraments i desajustaments entre l'oferta i la demanda poden ser provocats per obstacles en les rutes habituals (com un vaixell encallat en el canal de Suez), el tancament deliberat de fronteres (per un virus que obliga a confinar a la població i a no importar productes de zones amb alt contagi), per l'encariment de determinats productes (mitjançant barreres aranzelàries), pel bloqueig o destrucció de determinades instal·lacions productives o extractives (a través d'embargaments i conflictes militars), etc. No haurem de sorprendre'ns si d'ara endavant anem veient aquests successos i altres similars irrompre en escena amb una certa freqüència, com han estat i vénen sent utilitzats per influir en el preu del petroli.

El tancament seqüencial de tota una sèrie d'indústries durant els anys 2020 i 2021 ha produït una detenció o ralentització en la producció mateixa d'aquests sectors però també en aquelles indústries que proporcionen les matèries primeres o productes semielaborats o auxiliars que es necessiten.

Com s'explica en la Secció I del Llibre II (Capítol VI) d'El Capital: "Els estocs de mercaderies han de tenir el volum necessari per a poder satisfer durant un determinat període les necessitats de la demanda. (...) Per tant, **l'emmagatzematge de mercaderies es considera aquí com a condició necessària de la venda d'aquestes.** El seu volum ha d'excedir, a més del de la venda mitjana o del de la demanda mitjana. D'una altra manera, no podria satisfer la venda o la demanda que excedís d'aquest límit. (...)

En canvi, quan les mercaderies emmagatzemades en receptacles circulatoris no deixen lloc a la nova onada de la producció que ve darrere i quan, per consegüent, els magatzems es trobin abarrotats fins a l'excés, l'emmagatzematge de mercaderies s'estén a conseqüència de l'estancament de la circulació, de la mateixa manera que creixen els tresors en estancar-se la circulació dels diners. **En aquest cas, l'emmagatzematge de mercaderies no és condició de la venda ininterrompuda, sinó conseqüència de la impossibilitat de donar sortida a les mercaderies mitjançant la seva venda. Les despeses són les mateixes; però com ara brollen simplement de la forma, és a dir, de la necessitat de convertir les mercaderies en diners i de la dificultat d'operar aquesta metamorfosi, no s'incorporen al valor de la mercaderia, sinó que representen deduccions, pèrdues de valor en la realització d'aquest.**" (El Capital, Llibre II, Capítol VI, K. Marx).

Per tant, les despeses de magatzematge dels estocs de mercaderies només s'integren en el valor del producte quan s'adeqüen a la mitjana socialment necessària per a assegurar la venda ininterrompuda en condicions normals. En cas contrari, representen pèrdues i deduccions que ha de suportar el capitalista individual. Independentment dels casos en què representa una pèrdua o deducció del valor, hem vist més amunt com cada capitalista individual es veu empès per la competència a disminuir el valor de la seva pròpia mercaderia per poder vendre-la i desallotjar als competidors. Per això, fins i tot quan el magatzematge s'integra com a part del valor de la mercaderia, la tendència és a reduir-lo al màxim per a reduir el cost (valor) de la mercaderia, donant lloc a noms de moda com la producció *just in time* (just a temps). La tendència històrica general de la producció capitalista és – per tots dos motius – la de reduir i minimitzar els estocs mantinguts per a assegurar la venda ininterrompuda.

La paralització seqüencial de la producció va generar una caiguda abrupta de la demanda i la consegüent interrupció de la circulació, amb l'abarroament dels estocs i la detenció/reducció de la producció de matèries primeres i productes semielaborats.

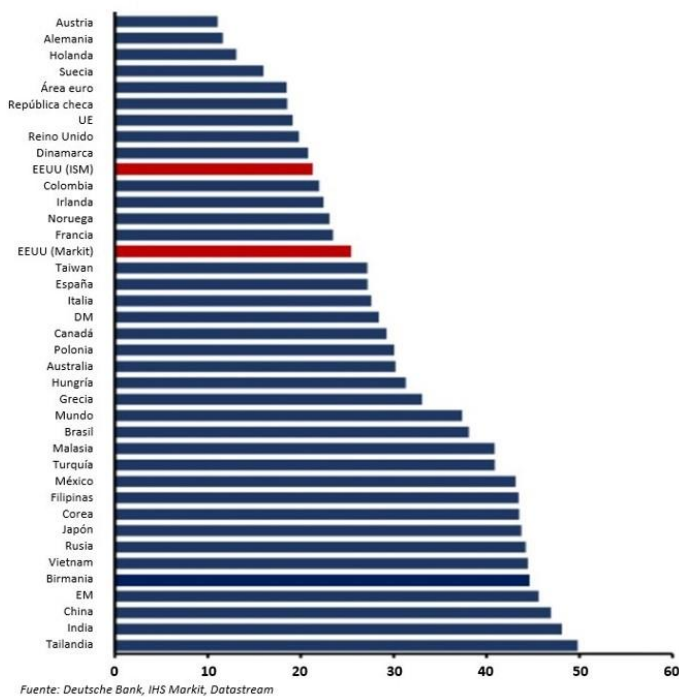
Quan s'ha posat damunt de la taula la represa de la producció, ningú s'ha parat a pensar si la resta de baules de la cadena de subministrament estarien llestes o a pensar en quin ordre haurien de posar-se en marxa perquè les matèries produïdes en una indústria estiguessin efectivament disponibles per a la següent indústria que requereix d'elles. I encara que algú s'hagués parat a pensar-ho, el resultat hagués estat el mateix: l'ANARQUIA DE LA PRODUCCIÓ MERCANTIL és implanificable perquè cada agent competeix amb els altres per un mercat que no pot controlar. **"Només allà on la producció es troba**

subjecta al control preestablert de la societat, pot aquesta establir la coordinació necessària entre el temps de treball social invertit en la producció de determinats articles i el volum de la necessitat social que aquests articles vénen a satisfer.” (El Capital, Llibre III, Capítol X, K. Marx).

La represa de la producció de forma desincronitzada ha generat un augment també abrupte de la demanda d'aquests productes que no es pot satisfer a curt termini: els estocs estan reduïts a la seva mínima expressió i l'escala de la producció està ajustada per a la satisfacció d'una demanda contínua distribuïda en el temps i no per a l'acumulació sobtada del mateix volum de demanda en un temps curt.

A tall d'exemple, aquesta és la situació dels fabricants de tomàquet envasat italià: *“No trobem llaunes. Les grans multinacionals estan incomplint els seus contractes i el preu de la llaunes s'ha incrementat per tres”,* diu *Natasha Linhart, CEO de Atlante, proveïdor de detallistes de menjar italià en diversos mercats incloent els EUA, el Regne Unit, l'Índia, el Japó i el Canadà. (...) La demanda de llaunes està absorbida per la Xina, que va veure a la seva economia recuperar-se abans que les altres. Això significa que els proveïdors d'acer de l'Índia, com Tata Steel, però també d'Itàlia, com Ilva, no són capaces de subministrar llaunes als seus clients italians.*” (Bloomberg, 09-06-2021).

Temps d'entrega de proveïdors – maig 21 Índex invertit (100 – índex PMI)

En el gràfic anterior s'observen els colls d'ampolla, els retards, produïts per les convulsions de la posada en marxa dels diferents sectors productius que més que una represa sembla un gegantesc atac epilèptic de l'organisme productiu capitalista. El gràfic es mostra amb l'índex invertit pel que els valors per sota de 50 representen increments dels retards en la provisió de subministraments. Salta a la vista que Àsia (excepte – significativament – Taiwan) està gairebé exempta d'aquest efecte mentre que els retards s'acumulen a la Unió Europea i els EUA.

Adicionalment, la necessitat d'avançar-se als competidors, de no perdre mercat, d'assegurar-se que es podrà disposar

d'almenys una part dels subministraments necessaris, etc. porta a una espiral en la qual es multipliquen els efectes del desajustament inicial.

Tot això ha portat a una pujada del preu de les matèries primeres, incloent el petroli per les mateixes raons, en l'últim any:

Abans de seguir, observem aquest índex amb una mica més de perspectiva per a veure que de moment no estem ni en els nivells del 2001-2008 ni en els del 2009-2014:

El Volcà de la producció

Una dada important que els marxistes hem de seguir és la dificultat amb la qual l'increment dels preus de cost es tradueix en un increment dels preus de venda final. En el següent gràfic es mostra l'evolució dels preus d'entrada industrials a la Xina i dels preus de venda al detall.

En llenguatge marxista, una part de l'increment del cost en capital constant no s'està podent repercutir en el preu de venda, per la sobreproducció, no podent materialitzar-se en guany tot el plusvalor arrencat. Per simplicitat ho representarem sobre la base del *valor* encara que seria equivalent sobre la base dels *preus de cost* i els *preus de producció*.

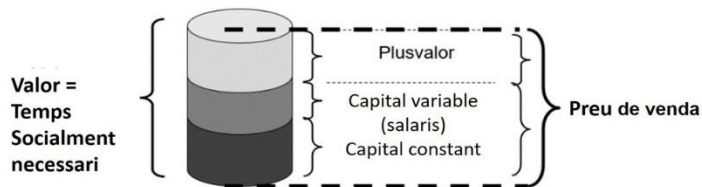

Fig.1 – Abans de la pujada dels costos del capital constant

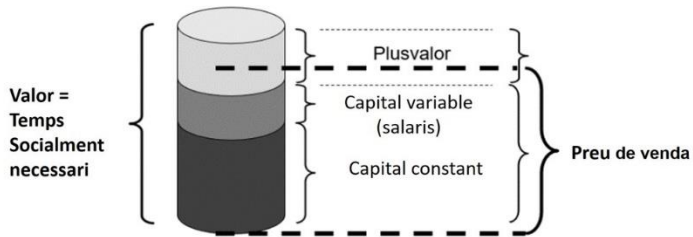

Fig.2 – Situació si l'augment del preu del capital constant no es tradueix en un augment del preu de venda

Una altra manera d'entendre aquest efecte de la sobreproducció és partint d'un vessant de la determinació del valor de les mercaderies pel temps socialment necessari (que s'oblida amb freqüència) que apareix clarament establerta en El Capital: "Però no existeix una relació necessària, sinó una relació purament fortuïta entre la quantitat total del treball social invertit per a produir un article destinat a la societat, (...), d'una part, i d'una altra el volum en què la societat reclami satisfacció de la necessitat que aquell article concret ve a cobrir. **Cada article pres aïlladament i tota quantitat determinada d'una classe de mercaderia pot contenir el treball social necessari per a la seva producció i, des d'aquest punt de vista, el valor comercial de tota la classe representa solament treball necessari. No obstant això, quan la mercaderia concreta de què es tracta es produeix en quantitat que depassa el límit de les necessitats socials, es malbarata una part del temps de treball social i la massa de mercaderies representa en el mercat, en aquests casos, una quantitat molt de menor de treball social que la que realment conté.**" (El Capital, Llibre III, Capítol X, K. Marx).

La supercapacitat productiva i la consegüent sobreproducció de determinades mercaderies, fan que representin en el seu conjunt una massa de temps de treball que excedeix el temps socialment necessari, encara que cada mercaderia individual s'hagi produït sense emprar més que el temps socialment necessari, seguint-se d'això que cada mercaderia s'acaba venent per sota del seu valor individual.

Un exemple el trobem en el sector agroalimentari de l'estat espanyol on "la despesa total en alimentació va caure 3,2% i va anar de 102.082,72 milions d'euros, mentre que el volum va créixer un 4,4% per a un total de 34.766,95 milions de quilos. D'altra banda, la despesa per càpita es va contreure el 7,2% (183,8 euros) i el consum va créixer un 2,1% (19,1 quilos)." (Expansión, 04-06-2021). En aquest context es produeix la pujada de preus de matèries primeres motivada pel desajustament que hem explicat més amunt. La voluntat subjectiva dels capitalistes es manifesta de la següent forma: "Un estudi de la consultora Simon-Kucher assenyala que el 41% dels fabricants espanyols pretén pujar preus, la majoria en el rang de l'1% al 5%." (Expansión, 04-06-2021). Noti's que els percentatges són baixos en comparació amb la pujada dels preus de cost i que només s'ho planteja un 41%. Podran fer-ho? El que

és segur és que trobaran serioses dificultats. Les cadenes de distribució han pogut expandir la seva quota de mercat amb el tancament forçat de bars i restaurants que ha fet augmentar el consum a casa, encara que en el seu conjunt s'hagi reduït, però només podran tractar de mantenir la posició global aconseguida i les seves posicions relatives a través d'una feroç competència en els preus de distribució: "Lidl i Aldi van iniciar les hostilitats. El primer va anunciar al febrer baixades de preus permanents de fins a un 50% en més de 360 productes (el 15% del seu assortiment). Aldi va reduir el preu de tots els seus productes un 0,75% en 2020 i està accelerant el ritme en 2021, amb una nova baixada ja executada del 0,98%. (...) Carrefour va posar més de 1.000 productes a la venda a 0,99 euros la unitat i actualment Carrefour té 3x2 en més de 5.000 referències. Mercadona ha estat més moderada, rebaixant el preu de 100 referències – encara que algunes són els seus productes estrella –, mentre que Dia també ha reaccionat a l'espiral promocional (...)." (Expansión, 04-06-2021).

És interessant detenir-se a analitzar la cadena de subministraments dels xips, per a veure l'actualitat del retret que feia K. Marx a J. Weston en la discussió sobre Salari, preu i guany en el si de la Primera Internacional: "Només posa de manifest la seva perplexitat davant les lleis per virtut de les quals una major demanda provoca una major oferta i no una alça definitiva dels preus del mercat." (Salari, preu i guany, K. Marx, 1865).

El bufó Elon Musk fa la següent descripció de la situació: "La por de quedar-se sense xips provoca que totes les empreses facin comandes per sobre del necessari – com el desproveïment de paper de vàter, però a escala èpica." (Bloomberg, 02-06-2021). Això no treu que la pròpia Tesla faci exactament el mateix que critica: "El fabricant de cotxes estudia avançar pagaments als fabricants de xips i crear una planta pròpia." (Expansión, 28-05-2021). Aquí veiem un exemple gràfic de l'anarquia de la producció en la qual cada agent es veu empès a córrer cap endavant encara que amb la seva carrera reproduceix i multipliqui el problema del qual fuig corrent.

No són certament els únics que tracten d'assegurar-se el subministrament: "UMC va dir que afegiria capacitat per a fabricar 20.000 oblies al mes en 28 nanòmetres, un dels nodes de tecnologia de procés més afectats per l'escassetat mundial de xips, en una planta de fabricació existent, o "fab", en Tainan.

La inversió augmentarà la despesa de capital de l'empresa per a enguany en un 53%, fins als 2.300 milions de dòlars, però es realitza en el marc d'un acord que compromet a diversos dels principals clients de UMC a pagar dipòsits per endavant i a garantir determinades comandes a un preu fix." (Financial Times, 28-04-2021).

"El mes passat, sis empreses de disseny de semiconductors van tancar un acord amb United Microelectronics Corporation (UMC) a Taiwan, segons el qual el quart fabricant de xips per contracte del món ampliaria la seva capacitat de producció de tecnologia madura a canvi de dipòsits financers." (Financial Times, 27-05-2021).

Aquest tipus d'acords se surten de l'esquema habitual en la indústria dels xips però la necessitat d'obtenir liquiditat per a encarar noves inversions així com que es difongui entre la competència, podrien forçar a cedir als més recalitrants:

"Per a TSMC, el major fabricant de xips per contracte del món, el marge brut del qual és superior al 50%, la rendibilitat depèn de la capacitat de fer malabarismes entre els seus nombrosos clients. TSMC s'ha resistit durant molt de temps a les peticions de reservar capacitat exclusiva per a qualsevol client. Només va fer una excepció el 2014 per tal de limitar el risc de

Qualcomm després que l'empresa estatunidenca de disseny de xips canviés amb freqüència les comandes al seu rival Samsung." (Financial Times, 27-05-2021).

Davant l'escassetat conjuntural, s'han anat acumulant els anuncis de multimilionàries inversions tant en el camp dels xips de processament (dominat per TSMC) com en el dels xips de memòria (on Samsung és qui domina el mercat): *"Taiwan Semiconductor Manufacturing Co. va anunciar en el mes passat que planejava incrementar la producció d'unitats de microcontroladors en un 60% enguany per tal d'ajudar a mitigar les situació dels fabricants de cotxes."* (Bloomberg, 02-06-2021).

"TSMC va dir aquest mes que invertiria 100.000 milions de dòlars en nova capacitat durant tres anys. Intel va anunciar recentment un programa d'inversió de 20.000 milions de dòlars amb el qual vol desafiar a TSMC en l'oferta de serveis de fabricació de xips per contracte." (Financial Times, 28-04-2021).

"Nanya Technology, el principal fabricant de xips de memòria de Taiwan, va anunciar el dimarts els seus plans de construir una planta de 10.000 milions de dòlars al país per a pal·liar l'escassetat i captar la creixent demanda de components relacionats amb el 5G." (Financial Times, 25-04-2021).

No estem només veient la reacció davant el desproveïment d'un simple producte accessori, sinó la preparació d'una autèntica competició mundial per la capacitat de produir components crítics per a la indústria moderna, en la qual imperialismes d'envergadura estan clarament ressagats: *"Corea del Sud fabrica el 26% dels xips a nivell mundial, enfront del 12% dels EUA i la Xina per separat. D'Europa a penes surt el 2%."* (Expansión, 25-05-2021).

Davant aquesta situació els imperialismes dels EUA i la Xina intenten millorar les seves posicions: *"Biden ha proposat un pla de 50.000 milions de dòlars (41.000 milions d'euros) per a fabricar xips i investigar sobre aquest tema, mentre que Xi s'ha compromès a gastar més d'un bilió de dòlars en el sector de l'alta tecnologia, amb especial recalcamet en els semiconductors."* (Expansión, 25-05-2021).

Encara que l'imperialisme sud-coreà té una trinxera instal·lada molt fermament en aquesta guerra: *"Corea del Sud revela l'ambiciós pla de gastar 450.000 milions de dòlars per a construir la major base mundial de fabricació de xips en la següent dècada."* (Bloomberg, 13-05-2021).

Pel seu costat, el Japó, altre temps dominador del sector dels semiconductors (fins a la intervenció dràstica dels EEUU amb la contingentació, la requisita dels supercomputadors i el pagament de la primera guerra de l'Iraq) intenta recuperar posicions però depèn d'uns altres per a aconseguir-ho:

"Al Japó, Sony està estudiant la possibilitat de gastar 9.200 milions de dòlars juntament amb la fosa taiwanesa TSMC per a construir una planta de xips japonesa, però probablement només tirarà endavant si el govern proporciona el suport necessari." (Financial Times, 27-05-2021). *"La quota del Japó en les vendes mundials de semiconductors es va reduir a només el 10% el 2019, enfront del 50% del 1988. El país continua tenint 84 fàbriques de xips, la major del món, però no estan produint suficients productes de gamma alta. Com a resultat, el Japó ha d'importar ara el 64% dels seus semiconductors. (...) Les fàbriques de xips més avançades del país produeixen ara xips amb tecnologies de 40 nanòmetres, molt per darrere de l'avantguarda que ara s'endinsa en l'escala dels nanòmetres d'un sol dígit."* (Bloomberg, 08-06-2021).

L'imperialisme europeu té un taló d'Aquil·les molt clar en la tecnologia digital que es manifesta ja sigui en els sistemes operatius com en les grans plataformes digitals. Els xips i

semiconductors no són una excepció: *"La Unió Europea és especialment vulnerable i s'ha fixat l'objectiu de produir almenys el 20% del subministrament mundial en valor per a finals de la dècada. (...) Robert Bosch GmbH va inaugurar una fàbrica de 1.000 milions d'euros (1.200 milions de dòlars) que hauria de contribuir a alleujar gradualment les limitacions de subministrament i anunciar esforços més amplis perquè Europa depengui menys de les importacions d'Àsia o els Estats Units (...)"*

La fàbrica altament automatitzada de Bosch a Dresden ocupa unes 250 persones i arribarà a tenir 700 empleats. La fàbrica ocupa uns 14 camps de futbol i pot produir oblies de substrat de silici de 300 mil·límetres amb una amplària estructural de fins a 65 nanòmetres." (Bloomberg, 07-06-2021).

Per tant, estem davant una reacció enfront dels desajustaments de la cadena de subministraments que produeixen una escassetat conjuntural i, al mateix temps, davant un episodi important de la guerra comercial. Per a poder ponderar la posició relativa dels imperialismes esmentats, es pot comparar la grandària dels xips que són capaços de produir amb els més avançats: *"Ara mateix, els fabricants més avançats de la indústria, com Intel, Samsung i TSMC, treballen en nodes de menys de 10 nanòmetres (nm). (...) Empreses com la taiwanesa TSMC han anunciat que a la fi d'enguany posaran en funcionament les seves primeres plantes de fabricació de 3nm."* (Expansión, 03-05-2021). Així es consola un representant de la burgesia europea: *"qualsevol xip és un bon xip."* (Bloomberg, 07-06-2021). Avui podran col·locar els seus xips desfasats gràcies al desproveïment general, però, quan es materialitzi la supercapacitat productiva que s'està gestant, totes aquestes indústries quedaran fora de joc.

El que aquí ens interessa sobretot són les conseqüències a mig-llarg termini: el resultat d'aquesta competició mundial serà un augment descomunal de la capacitat productiva de semiconductors i xips, amb tota aquesta inversió d'avui es prepara la gegantesca superproducció de demà.

Com en un **TSUNAMI**, en el qual el preàmbul de l'enorme onada que inundarà de mercaderies el mercat es manifesta primer sota l'aparença d'una reculada de l'oferta; o com un **VOLCÀ** que prepara la seva erupció, tal com el va caracteritzar la nostra corrent en demolir críticament "l'estudi" amb el qual Labriola hauria volgut condemnar la teoria marxista continguda en El Capital. Labriola en les seves tesis veia la inestabilitat en la producció i l'element regulador de l'acord i la solidaritat universal en l'intercanvi mercantil.

Invertint dialècticament aquesta tesi, la nostra corrent va declarar: **"Producció contra intercanvi! Lluita contra pacificació social!"**

"Volcà que promet l'esdevenidora erupció social, contra les aigües estancades que empantanarien la força revolucionària en el fang mercantil." (Volcà de la producció o pantà del mercat?, il Programa Comunista nº16/1954).

Tota aquesta SUPERCAPACITAT PRODUCTIVA i aquesta SUPERPRODUCCIÓ relativa de capitals i de mercaderies conforma el gran VOLCÀ DE LA PRODUCCIÓ que no aconsegueix ser absorbit pel PANTÀ DEL MERCAT i que fa sortir de polleguera les relacions burgeses de producció, madurant les condicions materials per a la **REVOLUCIÓ COMUNISTA MUNDIAL** que abolirà la propietat privada, el treball assalariat i el règim mercantil i d'empresa!

EL BLOQUEIG DE SUEZ I LA COMPETÈNCIA ENTRE RUTES COMERCIALS

Bloqueig del Canal de Suez

El 23 de març de 2021 va succeir un fet inèdit en els més de 150 anys d'història del Canal de Suez: *"L'MV Ever Given, un dels vaixells de càrrega amb més capacitat de càrrega del món, es va escorar (...) bloqueja des de dimarts una de les vies marítimes més transitades del món i podria provocar grans retards en el subministrament de matèries primeres i petroli."* (La Vanguardia, 25-03-2021). A dir de la versió oficial, una "ràfega de vent" va desviar a un dels vaixells de càrrega més grans del món, però no a la resta de vaixells, deixant-lo encallat enmig del Canal de Suez.

El tràfic del canal suposa entre el 12% i el 13% del comerç marítim internacional, un milió de barrils de petroli diaris i un 8% del gas natural del món (La Vanguardia, 25-03-2021) a més del 2% del PIB d'Egipte segons Moody's (BBC, 29-03-2021).

El vaixell de càrrega en qüestió portava els noms i cognoms del bloc anti-xinès: bandera panamenya, propietat japonesa (Shohei Kisen Kaisha) i operador taiwanès (Evergreen Marine Corp). El vaixell de càrrega va estar bloquejant el canal una setmana sencera fins que va poder ser retirat, comportant unes pèrdues diàries pel canal d'uns 15 milions de dòlars i el bloqueig d'una quantitat de mercaderies estimades en 9.600 milions de dòlars diaris, o 400 milions per hora, o 6,7 milions per minut (BBC, 29-03-2021). Les mateixes fonts indiquen que l'asseguradora alemanya Allianz va analitzar que el cost global seria d'entre 6.000 i 10.000 milions de dòlars per setmana de bloqueig per a tot el comerç mundial, reduint inclús el tràfic mundial anual en fins a un 0,4%.

Causalitat vs. casualitat

Quan succeeixen episodis d'aquest tipus, sempre hi ha qui se'n recorda de la *casualitat*. Segons aquest plantejament, els successos de la humanitat s'expliquen per la *casualitat* quan no pel destí o la voluntat d'homes il·lustres. A la *casualitat*, els marxistes tenim el deure d'oposar-li la *causalitat*.

En diversos idiomes aquestes paraules s'assemblen molt i amb canviar una lletra de lloc es passa de l'una a l'altra, però les conseqüències són devastadores.

La **CASUALITAT** porta a l'IDEALISME i a l'AGNOSTICISME, a la negació de la possibilitat del coneixement postulada per la burgesia ja reaccionària. La **CAUSALITAT** porta al MATERIALISME DIALÈCTIC i al DETERMINISME ECONÒMIC, porta a la previsió de la superació del capitalisme a mans de la classe proletària, a la revolució comunista.

La reivindicació del materialisme i del determinisme són un punt fonamental del marxisme, com han demostrat en la seva defensa a ultrança de la mateixa Marx, Engels, Lenin i l'Esquerra Comunista. Sense ells, s'ensorra tot l'edifici de la nostra doctrina i, per això, aquest és el blanc al qual apunta de manera general la burgesia: *"Si un coneixement general de la naturalesa i de la història, o part d'ella, és possible, aquest comprèn, inseparable de si, la investigació del futur: qualsevol fundada polèmica contra el marxisme no pot estar més que sobre el terreny de la negació del coneixement humà i de la ciència."* (Utopia, Ciència, Acció; Propietat i Capital, Prometeo, 1952).

Lenin treia aquesta conclusió del revol provocat per la publicació de l'obra del naturalista E. Haeckel: *"ha fet ressaltar amb singular relleu el caràcter de partit de la filosofia en la societat contemporània, d'una part, i el veritable abast social de la lluita del materialisme contra l'idealisme i*

l'agnosticisme, d'altra." (Materialisme i empiriocriticisme, Lenin, 1909).

Aquesta reivindicació del determinisme no s'ha de confondre amb un retorn al mecanisme que conduiria a una visió fatalista de la història i, per tant, a una devaluació de l'òrgan Partit i de la seva funció històrica: *"cal observar que la solució final del problema plantejat no és una fórmula immanent segons la qual, una vegada trobada aquesta clau universal, és possible dir que, si es deixa que els fenòmens econòmics es desenvolupin, es determinarà amb seguretat una sèrie prevista i establerta de fets polítics."*

La nostra crítica equival a una depreciació completa i definitiva, no tant de l'acció de cadascun dels individus, presentats fins i tot com a protagonistes dels fets històrics, sinó de les intencions i perspectives amb les quals ells van creure poder coordinar aquesta acció; però això no significa negar que un organisme col·lectiu, com el partit de classe, tingui o hagi de tenir una iniciativa i una voluntat pròpies. (Tesis de Lyon, 1926)

No seria marxisme pretendre tenir sempre a mà una explicació *causal* de qualsevol fet o circumstància puntual, per a la qual moltes vegades faltaria fins i tot l'accés a elements determinants, els quals sovint afloren amb retard. Però seria molt menys marxisme – una veritable impugnació del mateix en realitat – treure'n d'això una apologia de la *casualitat* que davant cada succés i cada fet es negui a indagar i buscar les seves determinacions materials, que davant cada succés i cada fet no tingués més que exclamar: CARAM, QUINA CASUALITAT!

De la relació entre la *casualitat* (o *accidentalitat*) i la *causalitat* en l'explicació materialista del món, va donar-ne una encertada formulació el Plejánov encara marxista: *"La casualitat és quelcom relatiu. No apareix més que en el punt d'intersecció dels processos necessaris."* (El paper de l'individu en la història, Plejánov, 1898).

Per tant, és tasca dels marxistes indagar en els processos econòmics i històrics des de la perspectiva del materialisme dialèctic i del determinisme econòmic i ubicar els fets i esdeveniments en el marc dels processos necessaris del desenvolupament del capitalisme – sigui fins i tot en el format d'hipòtesi – per a poder complir la funció de *"la defensa i precisió, en relació amb els nous grups de fets que es presenten, dels postulats programàtics fonamentals, és a dir, de la consciència teòrica del moviment de la classe obrera."* (Tesis de Lyon, 1926).

No es pot oblidar que la funció del Partit no és la de la simple expectació històrica ni la d'una acció voluntarista sense arrel en el desenvolupament de la realitat material, de la que és *producte*, per la qual cosa en la defensa i previsió en relació amb els nous grups de fets té una component de previsió històrica, que li permetrà ser *factor*: *"el partit és per a nosaltres, al mateix temps, factor i producte del desenvolupament històric."* (Tesis de Lyon, 1926).

"Aquells que es burlen de la possibilitat de traçar un gran itinerari històric a meitat del curs (com li succeiria a qui, havent descendit el riu des del seu naixement fins a la meitat, es possés a dissenyar el mapa d'aquest fins l'oceà; conjectura no inaccessible per a la ciència física geogràfica), són portats a excloure qualsevol possibilitat d'influència d'individus o grups sobre la història, o a exagerar-la, per quant respecta no obstant

a una successió immediata.” (Utopia, Ciència, Acció; Propietat i Capital, Prometeo, 1952).

Per aquest motiu, els marxistes no poden simplement encongir-se d'espatlles davant fets que tenen l'impacte de bloquejar el comerç mundial durant una setmana, sinó que han d'extreure'n una oportunitat per tal d'analitzar els interessos en joc i la seva evolució material, què empeny a uns i altres a actuar i, com instrument vàlid d'anàlisi, preguntar-nos a qui beneficia o fins i tot a qui podria haver beneficiat perquè sabem bé, amb Engels, que amb freqüència les conseqüències dels actes són qualsevol altra cosa menys la buscada per qui els va dur a terme.

Si després resulta que no podem establir claríssimament “*va ser aquest*” o “*va ser aquell*”, podem però entendre millor els condicionants que van portar a la resultant, els processos necessaris on en la seva intersecció es manifesta “l'accidentalitat” històrica. Si, encara pitjor, la hipòtesi de treball es demostra errònia amb el temps i afloren elements que n'indicarien una altra o desacreditarien completament l'anterior, igualment **el dany és infinitament menor que la posició segons la qual ens hem d'agenollar sempre davant la CASUALITAT i l'ACCIDENTALITAT**, segons la qual ha de descartar-se qualsevol temptativa d'explicació materialista dels fets que irrompen en el tauler mundial de la guerra comercial; el que és una autèntica abjuració del materialisme dialèctic i del marxisme, encara que s'implementi tàcitament, sense afirmar-ho explícitament, per la via d'encongir-se d'espatlles davant cada fet d'envergadura.

Competència entre rutes comercials

Tornant al bloqueig, aquest va representar l'aturada momentània de la circulació marítima de mercaderies en una via en la qual el 90% de les mercaderies que circulen tenen origen o destí a Europa.

La ruta a través del Canal de Suez es troba en competència amb un creixent nombre d'altres rutes comercials, fins al punt que les autoritats del canal han hagut de rebaixar les tarifes en els últims temps:

- La ruta híbrida que Israel promou a través del golf d'Àqaba primer i després en tren per via terrestre des d'Eilat fins a Haifa (tren construït per la Xina i port gestionat també per la Xina);
- La ruta àrtica promoguda per Rússia (per la qual ja s'ha aconseguit circular sense trencagels);
- La ruta terrestre per tren a través d'Àsia promoguda per Pequín i els seus projectes de noves rutes de la seda;
- La ruta pel Cap de Bona Esperança que amb els preus del fuel suficientment baixos venia sent més barata que abonar els aranzels de pas cobrats pel govern egipci.

Intencionat o no, el que posa de manifest el bloqueig del Canal de Suez és la facilitat amb la qual es pot escanyar una ruta comercial en general i aquesta en particular. Això representa una seria advertència per la Xina i la UE en relació amb el seu comerç bilateral, així com per Egipte en relació amb el peatge que cobra al comerç mundial.

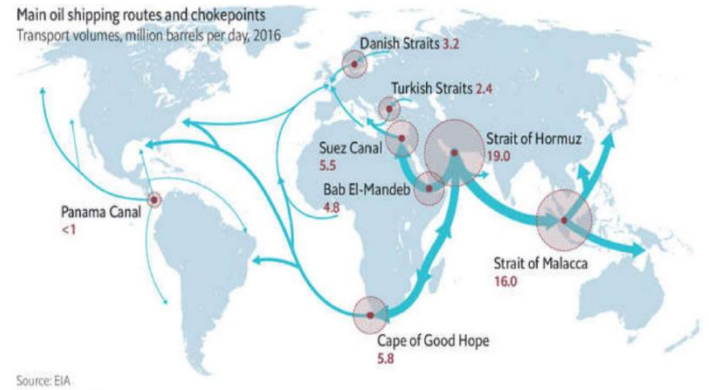
Més del 80% del comerç mundial es realitza per mar. La major alteració de l'equilibri entre les rutes anteriors la produirà la xarxa impulsada per la Xina, precisament, per terra i mitjançant la qual aquest imperialisme inunda el món amb la seva influència i amb la seva sobreproducció de mercaderies.

Més punts d'estrangulament del comerç mundial

La importància de la ruta de Suez es posa de manifest amb

només fer un llistat de les bases militars que s'acumulen al Mar Roig i al Golf d'Adén: EAU a Eritrea i a Socotra; Rússia a Port Sudan; Xina, EEUU i França a Djibouti.

Però, el Canal de Suez no és l'únic coll d'ampolla del tràfic marítim mundial. Existeixen diversos punts al globus terraquí on una acció com la succeïda a Suez, o el simple desplegament d'una flotilla, el llançament de químics o la disseminació de mines al mar, o qualsevol altre ardit que se li acudeixi a l'imperialisme de torn, pot bloquejar una part important del tràfic marítim mundial.

Per l'estret d'Ormuz passa el 34% del petroli transportat per mar (Cinco Días, 12-04-2021). Conseqüència: “*El primer ministre israelià, Benjamin Netanyahu, va acusar a principis de mes a l'Iran de l'atac que acabava de sofrir el mercant Helios Ray, registrat a les Bahames per una empresa d'Israel, en aigües del golf d'Oman. Altra suposada acció armada ocorreguda un mes després en aigües del mar Àrabic —contra el portacontenidors Lori, de bandera liberiana però també propietat d'una companyia radicada a Haifa— ha estat airejat durant el passat cap de setmana per la premsa hebrea.*”

Entre els dos incidents, el diari estatunidenc *The Wall Street Journal* va revelar que ordres de l'Armada israeliana han estat sabotejant des de fa més d'un any una desena de petrolers i vaixells iranians que navegaven amb combustible i presumpte material d'ús militar pel Mediterrani i el mar Roig.” (El País, 02-03-2021).

“*Un dels majors navilis de l'Armada iraniana, el vaixell cisterna Kharg, es va enfonsar ahir en el golf d'Oman després d'incendiar-se la vigília per causes desconegudes (...) Hores després, la televisió estatal informava d'altre incendi en una refinaria al sud de Teheran (...). Des del 2019, diversos vaixells de càrrega han sigut objecte de misterioses explosions en el mar d'Oman, que comunica amb l'estret d'Ormuz, (...) sembla ser causats per mines llapassa adherides al casc dels vaixells.*” (El País, 03-06-2021).

En aquests punts estrets pot bastar amb una flotilla inclús de llanxes, com la que EEUU té por que Iran hagi enviat a Veneçuela i amb les que actualment opera en el golf Pèrsic: “*Les llanxes ràpides són de la classe iraniana Peykaap (...). Amb gairebé 60 peus d'eslora, poden portar dos letals míssils anti-vaixells que tenen un abast de gairebé 20 milles en mode superfície-superfície, així com un parell de 'torpedos' de 13 polzades. (...) les veiem amb freqüència al Golf Pèrsic, assetjant als vaixells mercants i desafiant ocasionalment als nostres vaixells de guerra. Són bastant perillosos, especialment en una via marítima restringida com el Golf.*” (Bloomberg, 11-06-2021).

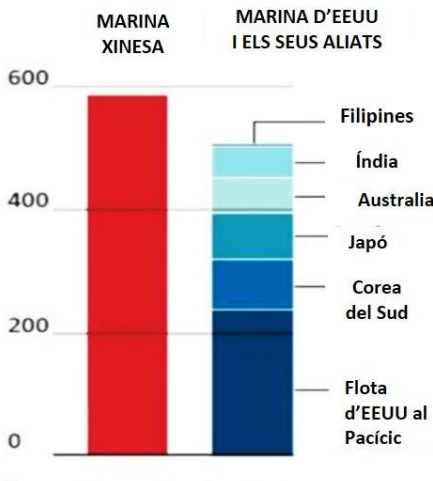
Com va afirmar la nostra corrent el 1957, el domini de l'imperialisme anglès primer i nord-americà després s'ha basat en el seu poder militar naval: “*Qui posseeix l'hegemonia mundial*

en el camp naval s'habilita per l'hegemonia en el camp del comerç mundial, que és el veritable fonament de l'imperialisme capitalista." (L'imperialisme dels portaavions, il Programma Comunista, nº2, 1957, publicat a El Comunista nº38, octubre del 1999).

El desenvolupament militar naval xinès

La Xina intenta balancejar aquest fet mitjançant les seves inversions en les anomenades "noves rutes de la seda", traslladant una part creixent del transport de les seves mercaderies a la via terrestre per escapar-se del control dels portaavions (sobretot nord-americans) i de l'exposició a bloquejos com el de Suez.

Ara bé, la Xina no es limita a desenvolupar una xarxa de distribució per via terrestre, sinó que en els últims anys s'ha fet amb la construcció, participació i gestió de nombrosos ports claus a tot el món mitjançant les seves empreses China Merchants Port Holdings i COSCO Shipping (El Pireu, Tànger, València, Gènova, Haifa, Gwadar, Chancay, el Hamdania, Rotterdam, etc., incloent el 20% de la pròpia Terminal de Contenidors del Canal de Suez a Port Said), així com ha desenvolupat la seva flota militar i ha pres posicions militars en llocs estratègics del comerç marítim: "La Xina ja és el país amb més vaixells de guerra operatius amb 350 (255 el 2015). (...) "Tenen les majors drassanes del món (...). La República Popular bota en un any el mateix tonatge en vaixells que tota la marina del Regne Unit junta", alerta Greg Poling, del Centre for Strategic Studies (CSIS) de Washington DC." (La Vanguardia, 20-06-2021).

Font: 'The Economist'

Si la flota de la Xina està composta per 350 vaixells, la dels EUA compta amb 293 (La Vanguardia, 2021-06-20). En el gràfic anterior es pot veure el ritme de creixement, observant la nova flota botada entre 2015 i 2019 per la Xina i pels seus competidors, en milers de tones.

No en va la primera base militar xinesa a l'exterior (que per descomptat no serà l'última) es va instal·lar a Djibouti, port que controla l'entrada, ni més ni menys, que del Mar Roig i per tant

del propi Canal de Suez. També manté un peu ferm en posicions militars estratègiques en tot el Mar del Sud de la Xina (maniobres militars, construcció d'illes artificials, desplegament de flotes "pesqueres", etc.), la sobirania del qual es discuteixen els països limítrofs i l'imperialisme occidental en general. En l'estret de Malacca circulen el 25% de les mercaderies del comerç mundial a més de ser la principal ruta per on passa el petroli importat per la Xina (Cinco Días, 12-04-2021).

El comandant suprem aliat a Europa de l'OTAN i comandant del Comandament Europeu dels Estats Units en el període de la intervenció militar a Líbia de 2011 i de les operacions secretes dels Estats Units a Síria, a principis de la dècada del 2010, acaba de publicar una novel·la titulada 2034 que fa esclatar la tercera guerra mundial precisament... al Mar del Sud de la Xina i que no augura un final precisament positiu per als EUA. EL BARRIL DE PÓLVORA SOBRE EL QUAL VIVIM POT REBENTAR PER MOLTS COSTATS, FINS I TOT ELS PROPIS IMPERIALISTES JA TENEN MALSONS AMB AIXÒ!

El seu interès de classe, fa que la burgesia estatunidenca s'oblidi en la seva fantasia que amb la crisi i la guerra naixerà no només el conflicte interimperialista sinó el conflicte entre classes: de la seva guerra sorgirà – si no sorgeix abans – la revolució social que acabarà per sempre amb el monstre mercantil capitalista i les seves guerres.

La crisi de sobreproducció no fa més que aguditzar la situació de conflicte entre bandits imperialistes: "quan ja no es tracta precisament del repartiment dels guanys, sinó de les pèrdues, cadascú procura reduir en la mesura del possible la part al·lòquina que en elles li correspon, per a fer carregar amb elles als demés. Les pèrdues són inevitables per a la classe en el seu conjunt. Però, **quina part d'elles ha de suportar cada capitalista? Això ho decideix la força i l'astúcia**; en arribar aquí, la concurrència es converteix en una lluita entre germans enemics. A partir d'aquest moment s'imposa l'antagonisme entre l'interès de cada capitalista individual i el de la classe capitalista en el seu conjunt, de la mateixa manera que abans la identitat d'aquests interessos s'obria pas pràcticament a través de la concurrència." (El Capital, Llibre III, Capítol XV, K. Marx).

Aquesta lluita es portarà a terme amb tots els mitjans que tinguin a mà: "«El capital» (diu el Quarterly Reviewer) «fug dels tumults i de les baralles i és tímid per naturalesa. Això és veritat, però no tota la veritat. El capital té horror a l'absència de guany o al guany massa petit, com la naturalesa té horror al buit. A mesura que augmenta el guany, el capital s'encoratja. Assegureu-li un 10% i acudirà on sigui; un 20% i es sentirà ja animat; amb un 50% positivament temerari; al 100% és capaç de saltar per sobre de totes les lleis humanes; el 300% i **no hi ha crim a què no s'arrisqui**, tot i que afronti el patíbul. **Si el tumult i les baralles suposen guany, allà estarà el capital semblant discòrdia**. Prova: el contraban i el tràfic d'esclaus»" (citat a El Capital, Llibre I, Capítol XXIV, K. Marx).

LES TENSIONS IMPERIALISTES A ORIENT MITJÀ ESCLATEN A GAZA

Orient Mitjà continua estant en ebullició, amb cada potència regional tractant d'imposar-se a les altres i com a efecte dels moviments en aquest tauler dels EEUU i la Xina.

Extensió de la influència Xinesa a la regió

La influència xinesa s'estén per Orient Mitjà, com a tot el món. Amb l'Iran, "la Xina acorda invertir 400.000 milions de

dòlars (...) en els pròxims 25 anys a canvi d'un subministrament continu de petroli." (New York Times, 27-03-2021). Els intercanvis comercials Xina-Turquia (segon exèrcit de l'OTAN) van arribar als 24.000 milions de dòlars en 2020 (Belt and Road News, 26-03-2021).

Amb l'Aràbia Saudita, la Xina va signar el 2017 acords per valor de 65.000 milions de dòlars. I fins i tot amb Israel, el gos

de presa dels EEUU a la regió, s'ha aprofundit la relació com ja indicàvem en El Comunista nº64: *"Israel i la Xina han subscrit acords històrics de cooperació per a la construcció del tren d'Eilat, així com altres projectes en el futur, incloent el canal INLAND port nord d'Eilat. (...) El principal projecte a l'agenda és la construcció d'una línia de transport de mercaderies que unirà els ports d'Ashdod i Haifa (que donen al Mediterrani) amb el complex portuari d'Eilat, al Mar Roig. A més, hi ha plans per a prolongar la línia fins al port jordà d'Àqaba. (...) El primer ministre israelià, Benjamin Netanyahu, ha declarat que "el tren a Eilat és una prioritat nacional, per la seva importància estratègica i de política".*" (ICEX, 2012). *"Pequín va ser el 2018 "el segon soci comercial més important d'Israel", (...) la suma global dels seus intercanvis comercials va escalar a 16.000 milions de dòlars, sent el primer importador i el segon país on les empreses israelianes van exportar més, la qual cosa va suposar el 10% del total d'exportacions."* (La Vanguardia, 09-07-2019).

Els moviments dels EEUU a Orient Mitjà

L'aproximació entre Israel i la Xina no deixa gens tranquil als EEUU: *"Un comitè del Senat dels EEUU va aprovar fa poc un projecte de llei en el qual va expressar "serioses preocupacions de seguretat" pel contracte entre Israel i el Grup Portuari Internacional de Shanghai per a la gestió de la instal·lació portuària d'Haifa."* (La Vanguardia, 09-07-2019).

La dependència econòmica d'Israel en relació amb els EEUU i l'amenaça latent de donar suport a la creació d'un Estat palestí són les palanques amb les quals els EEUU s'asseguren que el gos de presa continuï obeïent. Els EEUU van aconseguir amb Israel el 2016 un pla d'ajuda militar: *"per a deu anys, el major paquet en matèria de defensa i seguretat a un altre país de la història de la primera potència, segons un comunicat del Departament d'Estat. La suma final que rebrà Israel s'eleva a 38.000 milions de dòlars. (...) Israel és el major receptor d'ajuda acumulada dels EEUU des de la Segona Guerra Mundial: 124.300 milions en dòlars actuals."* (El País, 14-09-2016).

Però alguns sectors comencen a dubtar de si aquest últim es mantindrà fidel: *"Israel podria quedar-se fora de les xarxes militars, financeres, comercials i tecnològiques de confiança dels Estats Units, tret que actui amb decisió", per a limitar les inversions xineses al país, van escriure Greenert i Bird. [respectivament Almirall i Vicealmirall retirats de la flota dels EEUU pertanyents al think tank JINSA]"* (Middle East Eye, 17-07-2019). L'ambaixador xinès a Israel va ser de fet assassinat el 17-05-2020.

La qüestió és si l'amenaça dels EEUU de deixar caure a Israel pot anar buidant-se de contingut en la mesura en què la Xina pot apuntalar-ho d'altra banda, imposant-li les seves condicions.

Una cosa similar succeeix amb un altre aliat tradicional dels EEUU a la regió: l'Àrabia Saudita. L'aposta dels EEUU pel gas i petroli del fracking va portar a la burgesia saudita a enfonsar el preu del petroli. Van seguir les amenaces dels EEUU de jutjar a la família reial Saudita pels atemptats de les Torres Bessones i la signatura de l'acord nuclear amb l'Iran. La fracció de Trump va tornar a acostar-se a l'Àrabia Saudita, trencant l'acord amb l'Iran el 2015, la qual cosa no va impedir la signatura de l'acord entre l'Àrabia Saudita i la Xina esmentat més amunt. D'altra banda, l'Àrabia Saudita també intenta desenvolupar el seu programa nuclear, la qual cosa no es veu amb bons ulls per l'imperialisme estatunidenc que va arribar a fer circular que s'estaria fent amb tecnologia xinesa: *"El 2018, Mohamed Bin Salman, príncep hereu i home fort a l'Àrabia Saudita, va anunciar que el seu país intentaria adquirir armes nuclears si l'Iran continuava amb les*

seves tasques. Les seves paraules no se les va emportar el vent. En aquell moment, els senadors Ed Markey (demòcrata) i Marc Ros (republicà) van llançar una proposta de llei el nom de la qual era una declaració d'intencions: "Llei contra les armes nuclears per a l'Àrabia Saudita"." (La Vanguardia, 07-08-2020).

Durant l'anterior mandat, els EEUU van aconseguir que EAU i el Marroc reconeguessin l'estat d'Israel. Desallotjada la fracció de Trump, la burgesia estatunidenc torna a posar distància amb l'Àrabia Saudita: *"el president estatunidenc ha donat llum verda a la difusió de l'informe dels serveis d'intel·ligència estatunidenc que implica el príncep hereu, Mohamed Bin Salman, de 35 anys, en la truculenta mort de Kashoggi."* (La Vanguardia, 26-02-2021) i *"Biden va avançar també la fi del suport dels EEUU als atacs saudites a Iemen."* (La Vanguardia, 05-02-2021). A conseqüència del canvi en la fracció dirigent dels EEUU, l'Àrabia Saudita i els seus aliats han hagut de desistir del bloqueig contra Qatar *"que des del 2017 depenia d'un corredor aeri amb l'Iran per a trencar el seu aïllament"* (La Vanguardia, 06-01-2021), bloqueig motivat pel suport de Qatar a través de la cadena Al-Jazeera i juntament amb Turquia als Germans Musulmans i a Hamàs.

El desenvolupament de les forces productives a Àsia li ha guanyat la partida als EEUU en els seus intents d'envoltar i aïllar a la Xina per mitjà de les seves intervencions militars a l'Afganistan i l'Iraq.

En qualsevol cas, la possibilitat dels EEUU de mantenir lligats curts als seus "aliats" es veu una mica afeblida per l'existència de la Xina que espera amb els braços oberts a qualsevol que els EEUU vulgui castigar "trencant relacions".

Mentre l'imperialisme dels EEUU ha basat la seva intervenció des de la segona matança imperialista mundial en parasitar directament el món i tractar de contenir o destruir el desenvolupament industrial i comercial d'àmplies àrees del món, l'imperialisme de la Xina va amb la xequera per davant i exalta el desenvolupament comercial i industrial dels països que van caient en la seva influència. És clar que l'imperialisme xinès no està fent cap acte de caritat ni té un gram d'altruisme, però la seva manera de sotmetre a les altres burgesies és exportant tecnologies, mercaderies i infraestructures, la qual cosa li dona un gran avantatge enfront dels EEUU que només té bitllets verds i deute que oferir a canvi de parasitar els guanys de la resta de burgesies del món. Cert és també que aquests bitllets verds han anat sempre acompanyats de l'amenaça d'una intervenció militar, però també en aquest aspecte l'imperialisme estatunidenc és cada vegada menys capaç d'impressionar al món.

L'acord nuclear amb l'Iran i les seves conseqüències

Fa temps que un sector de la burgesia estatunidenc no veu clar que l'Àrabia Saudita i Israel siguin un punt de suport amb futur i voldrien arribar a una entesa amb l'Iran. L'acostament dels EEUU està en part motivat per la transició de la burgesia mundial cap a les denominades energies renovables que comportarà una disminució del pes relatiu de la importància del petroli i de la mateixa Àrabia Saudita, així com d'aquest punt de suport per al dòlar per al seu paper de moneda de reserva.

Amb una població que gairebé duplica la de l'Àrabia Saudita, EEUU i Israel junts, l'Iran intervé a Gaza, Iemen, Síria, Líban, l'Iraq i al Golf, demostrant el paper que juga com a potència, la qual cosa explica també per què un sector dels EEUU preferiria recolzar-se en ell més que tenir-lo al davant. A més dels sabotatges a vaixells israelians, les forces armades iranianes *"van assaltar el petrolier de pavelló sud-coreà Hakuk Chemi i el*

van forçar a posar rumb al port de Bandar Abbas, on roman retingut” (La Vanguardia, 06-01-2021) per a “reforçar la postura de la República Islàmica davant la negociació amb Seül del futur d’uns 7.000 milions de dòlars en actius iranians que romanen congelats en bancs sud-coreans.” (La Vanguardia, 06-01-2021).

D'altra banda, hi ha molts interessats a tractar de bloquejar aquest acord. Els sectors dins d'Israel i l'Aràbia Saudita que veuen en ell el preludi de la seva agonia com a aliats dels EEUU a la regió, els sectors dins de l'Iran que prefereixen jugar un paper imperialista completament autònom i oposat als EEUU o que compten amb recolzar-se a la Xina, els països o fraccions de la burgesia interessats en un preu del petroli alt ja que la fi de l'embargament llançaria al mercat milions de barrils addicionals que ara l'Iran no pot vendre.

Escalada militar a Gaza

En aquest context s'ha desencadenat l'última escalada de llançament creuat de míssils entre Israel i Gaza. Hamàs i Jihad Islàmic han desplegat un atac consistent en el llançament de 3.350 míssils per a superar el sistema de defensa d'Israel: “*el sistema israelià de coets interceptors Cúpula de Ferro (...) Es tracta de superar-ho per saturació, això sí, disparant, com l'altre dia, un centenar de projectils gairebé simultàniament a la menor distància possible del territori israelià perquè el sistema de la Cúpula no pugui reaccionar a temps*”. (La Vanguardia, 13-05-2021). La repressió per part d'Israel s'ha desencadenat sobre la població de Gaza. Alguns sectors de la burgesia israeliana s'il·lusionen amb què “*a les milícies els portarà anys reunir l'arsenal – 3.350 coets – disparat durant aquests dies*.” (La Vanguardia, 18-05-2021), però en realitat bé pogué ser molt menys temps del que calculen. La raó és el suport de l'Iran: “*El mateix Yahya Sinuar deia que estaven desenvolupant les seves capacitats gràcies a l'ajuda de l'Iran. És a dir, l'Iran no mentia en dir que la còpia de la seva Fajr-5, el M-75, es fabricava a Gaza. I el mateix ocorreria amb el míssil més poderós, el M-302 Jaibar siríà (còpia del W-2 xinès sota llicència), que Hamàs anomena R-160. (...) És alguna cosa semblant al que ocorre amb els míssils iranians que disparen els huties de Iemen contra l'Aràbia Saudita*.” (La Vanguardia, 13-05-2021).

Aquestes escalades macabres són necessàries pels sectors de cada burgesia per lligar ideològicament el propi proletariat i per justificar o reforçar amb elles la seva posició: el sector de Netanyahu a Israel per tractar de forçar unes noves eleccions, el sector dur iranià per bloquejar l'acord nuclear, Hamàs per donar sortida al descontentament social a l'interior de Gaza.

L'escalada a Gaza ha facilitat la victòria del sector dur a les eleccions iranianes, però no ha produït les eleccions que esperava el sector de Netanyahu. Per contra, aquest ha estat derrocat per un bloc que inclou per primera vegada a un partit àrab-israelià. L'alternativa que se li planteja a un sector de la burgesia israeliana és la següent: qualsevol dia EEUU pot arribar a deixar caure a Israel o, la qual cosa és pràcticament el mateix, obligar-lo a acceptar un estat palestí. Llavors Israel seria engolit sense més com una gota en l'oceà. L'única manera de sobreviure seria integrar-se com una tribu àrab més, integrant prèviament a la burgesia àrab-israeliana en l'administració dels negocis conjunts. Observem com les declaracions de l'actual fracció governant als EEUU transmeten aquesta ambivalència i caràcter contradictori: “*el president dels Estats Units va ser rotund: “No hi ha canvi en el meu compromís amb la seguretat d'Israel. Punt”. A continuació, el president va ser categòric en advertir que “no hi haurà pau” fins que la regió reconegui “de manera inequívoca el dret d'Israel a existir com un Estat jueu*

independent”. Dit l'anterior, Biden sí que va admetre un canvi. “*El canvi és que encara necessitem una solució de dos Estats. És l'única resposta, l'única resposta”, va insistir el mandatari estatunidenc.*” (El País, 22-05-2021).

En el desenvolupament del conflicte interimperialista, els morts els posa sempre el proletariat, sotmès a Gaza i Israel a les dues tendències del nacionalisme burgès en lliça, la sionista i la islamista dels carcellers del camp de concentració (Hamàs-Gihad). Només es podrà desenvolupar la situació a Orient Mitjà en el sentit d'un conflicte de classe a través de la ruptura amb totes les burgesies contendents, locals i mundials.

No hi haurà pau a Orient Mitjà mentre existeixi el capitalisme

La renda del petroli i la posició estratègica en el comerç mundial són una maledicció per al proletariat d'Orient Mitjà que no acabarà mentre no abatem el capitalisme.

Orient Mitjà és una de les àrees en les quals és més urgent i més evident la imperiosa necessitat de liquidar al capitalisme, en la qual es demostra més palpablement que l'única sortida és liquidar per sempre l'economia mercantil: no hi haurà pau a Orient Mitjà mentre existeixi el capitalisme.

Orient Mitjà és també la zona del món capitalista actual on és més intensa i òbvia la necessitat del ressorgiment de la lluita de classe internacional per a fer possible una posició de classe independent enmig de l'intens i aclaparador foc creuat de l'imperialisme mundial i local. **Només la represa de la lluita de classe internacional i la revolució comunista mundial acabaran amb la matança i destrucció sistemàtica a Orient Mitjà!**

Això pot succeir demà mateix? No. Però qui en nom d'una solució més immediata proposa la col·laboració de classe amb la pròpia burgesia i el sotmetiment al nacionalisme, es fa còmplice de l'actual joc macabre i traeix l'única revolució que podrà acabar amb aquest malson. Tota la ràbia i impotència acumulades avui per la massacre sistemàtica del proletariat a Orient Mitjà ens ha de donar més raons per preparar aquesta revolució, l'única que podrà posar fi a la situació d'opressió i explotació a Orient Mitjà i a la resta del món. AQUESTA REVOLUCIÓ ARRIBARÀ. I llavors ajustarem comptes amb aquest sistema d'explotació i amb tots els crims perpetrats sobre l'espatlles del proletariat mundial. Com hem dit tantes vegades els marxistes: “*És en aquestes franges de trobada entre els pobles, en aquestes zones bilingües, on l'internacionalisme proletari ha de donar proves del seu valor, rebutjant les banderes de totes les pàtries en favor de la bandera vermella, l'única bandera de la revolució social*.” (El Proletariat i Trieste, Battaglia Comunista nº8, 1950). La consigna immediata dels comunistes a Orient Mitjà només pot ser:

CAP CONCESSIÓ AL NACIONALISME! CAP SUPORT A LA PRÒPIA BURGUESIA!

RUPTURA DEL FRONT NACIONAL! ORGANITZACIÓ INDEPENDENT DE LA CLASSE OBRERA! CONFRATERNITZACIÓ AMB EL PROLETARIAT DE LES ALTRES RACES I LENGÜES! ORGANITZACIÓ CONJUNTA DELS COMUNISTES EN EL PARTIT COMUNISTA INTERNACIONAL!

ELS PERIPLES DELS EEUU PER A CONFORMAR UNA ALIANÇA CONTRA LA XINA

La fracció de la burgesia estatunidenca que va sortir victoriosa de les últimes eleccions presidencials ha començat a tractar de recuperar terreny en el pla de les relacions internacionals per buscar de conformar un bloc anti-xinès.

El 12 de març de 2021 es va reunir el Quad, considerat l'embrió d'una possible OTAN de l'Indus-Pacífic, conformat pels EEUU, el Japó, l'Índia i Austràlia. A aquesta reunió hi va haver seguidament, el 19 de març del 2021, la reunió a Alaska entre la delegació xinesa i estatunidenca, la qual es va iniciar amb un enfrontament en el pla del teatret mediàtic, però no va impedir que discutissin llargament dels seus negocis fora de les rodes de premsa.

A tot això seguidament van haver-hi una sèrie de sancions per part dels EEUU i la resta de membres del Quad, a les quals s'hi va sumar la UE, contra la Xina. La resposta de la Xina va ser sancionar al seu torn als sancionadors i organitzar un boicot general a les marques de roba europees, que encara els té tremolant: *"Per tercer dia consecutiu, els locals d'H&M a la Xina eren un erm desert de compradors. La firma sueca compta amb centenars de botigues i factura milers de milions en el gegant asiàtic, però s'ha convertit en un pària a raó de la polèmica per la seva negativa a comprar cotó de la província de Xingjiang pel suposat ús de mà d'obra forçada. (...) de cop i volta, s'ha quedat sense clients, els seus productes no estan en les plataformes de comerç electrònic i fins i tot han desaparegut les referències a les seves botigues en les aplicacions de mapes i geolocalització xinesa. Un esborrat total de la internet xinesa."* (La Vanguardia, 28-03-2021).

Evolució de la relació entre els EEUU i la UE

La UE s'aproxima als EEUU perquè els seus interessos econòmics estan entrant gradualment en contradicció amb la Xina, la qual està penetrant cada vegada més al seu pati del darrere (Ucraïna, Bulgària, Bielorússia, Hongria, Eslovàquia, Balcans). Els últims passos són la creació d'un campus universitari xinès a Hongria: *"La Universitat Fudan, amb seu a Shanghái, oferirà a Budapest programes de màster fins a uns 6.000 estudiants; i rebrà del Govern hongarès 2,2 milions d'euros de finançament."* (La Vanguardia, 25-01-2021) *i el desplegament per part del Govern serbi d' "(...) un sistema compost per un miler de càmeres amb un 'programari' capaç d'identificar als ciutadans en temps real desenvolupat per Huawei."* (El País, 18-06-2021). La UE ha redoblat el bloqueig a Bielorússia després del recent aterratge forçat militarment d'un avió de Ryanair a Bielorússia per a detenir a un opositor. Aquest bloqueig contra Bielorússia és un bloqueig contra els plans xinesos de desenvolupament en aquest país i, al mateix temps, llança encara més a Bielorússia en mans de Rússia. Com a mostra d'aquesta contradicció entre la UE i la Xina, les esmentades sancions recíproques a diversos personatges han servit d'excusa perquè el maig del 2021 el Parlament Europeu bloquegés per ara la posada en marxa de l'acord comercial signat amb la Xina el novembre del 2020.

Adicionalment, els EEUU han proposat i acordat amb Alemanya i França, en el marc del G7, un impost a les multinacionals amb el qual acabaran amb una sèrie de baralles entre ells, tractant d'assegurar-se un terreny de joc comú, al qual intentaran sotmetre la resta de països que els fan la competència amb impostos inferiors: Hongria i Irlanda. Que ningú es cregui que es tracta d'apujar-los els impostos a les grans multinacionals, sinó de fer que es paguin en uns països i no en

uns altres. La tendència general dels impostos a les empreses no és precisament la d'apujar-los.

També han arribat a un acord EEUU i la UE pel que fa a la cancel·lació recíproca dels aranzels derivats de la baralla al voltant de Boeing i Airbus (de 7.500 milions sobre les exportacions europees i de 4.000 milions sobre les exportacions estatunidenques). El comerç bilateral entre els EEUU i la UE continua sent *"la major relació comercial i d'inversió del món, que representa el 42% tant del PIB mundial com del comerç global de béns i serveis."* (Expansión, 16-06-2021).

"No obstant això, la pau aranzelària serà parcial, perquè la UE i els EEUU encara mantenen obert el conflicte per l'alumini i l'acer." (Expansión, 16-06-2021).

Tots dos imperialismes havien ja declarat conjuntament en la treva prèvia a aquest acord que *"l'excés de capacitat global està impulsat en la seva major part per terceres parts", en clara al·lusió a la Xina, i van apuntar que les distorsions que aquest genera "plantegen una seriosa amenaça" tant per a les indústries estatunidenques com europees."* (Expansión, 18-05-2021).

L'actual fracció dominant als EEUU és, malgrat la fanfarroneria del bufó anterior i l'aparença decrepita del titella actual, la fracció més bel·licosa i guerrera. Com a part del seu intent de recuperar terreny a nivell mundial, s'ha realitzat la conferència per tal de revitalitzar l'OTAN on el missatge enviat al món ha estat: *"Rússia i la Xina amenacen l'ordre internacional basat en regles" i "la Xina és una amenaça sistèmica."* (Expansión, 16-06-2021). En aquesta reunió estava Alemanya que va demanar "trobar un equilibri" amb la Xina i també estava Turquia, segon exèrcit de l'OTAN, que juga a mantenir una posició ambivalent i oscil·lant entre els EEUU, la UE i Rússia com a manera de tenir un paper independent. Turquia intenta estendre la seva influència imperialista a l'Àsia central tractant de mantenir-se a l'aeroport de Kabul quan es retirin les tropes dels EEUU de l'Afganistan (La Vanguardia, 15-06-2021).

També ha aconseguit sumar els EEUU a la UE en la seva campanya per una nova recerca de l'OMS sobre l'origen del virus SARS-COV-2 a la Xina.

Aquesta aproximació UE-EEUU està plena d'interessos contradictoris. La mà que estén els EEUU a la UE no és ni molt menys incondicionada i, en qualsevol moment, els EEUU poden reprendre la pressió contra la UE, pressió que ha tingut anteriorment com a resultat el Brexit.

El desembre del 2020, els EEUU van reconèixer la sobirania marroquina sobre el Sàhara occidental a canvi del reconeixement per part del Marroc de l'estat d'Israel i el març del 2021 va realitzar maniobres militars amb el Marroc: *"El Grup de Combat Ike va participar, entre els dies 3 i 5, en unes maniobres bilaterals amb les Forces Armades marroquines, que van aportar una fragata, quatre avions de combat F-16 i F-5 i un helicòpter."* (El País, 16-03-2021). El 17 de maig del 2021, el Marroc va promoure el criminal llançament d'immigrants contra la frontera espanyola no menys criminalment reprimint *manu militari* per l'estat espanyol, governat actualment per l'esquerra del capital (si arriben a això): PSOE i Unidas Podemos. Aquesta actuació és part de la pugna del Marroc per jugar un paper imperialista i consolidar el seu control del Sàhara, així com per a cobrar el peatge per fer de pinxo contra els immigrants que l'estat espanyol rebutja. No obstant això, ara, els EEUU han refredat deliberadament el seu suport al Marroc per tal de facilitar l'aproximació amb la UE: *"La comissió d'Exteriors de la Cambra*

de Representants, controlada pels demòcrates, manté bloquejades des de fa diversos mesos dues iniciatives clau contingudes en l'acord pel qual el Marroc va veure sobtadament realitzada la seva vella aspiració del reconeixement de la seva sobirania sobre el Sàhara Occidental: l'obertura d'un consolat estatunidenc en el disputat territori, subordinat a Rabat, i la venda de drons armats MQ-9B al regne alauí." (La Vanguardia, 13-06-2021).

Els EEUU han frenat també la retirada de tropes d'Alemanya: "El demòcrata va pronunciar el seu primer discurs sobre l'assumpte, en el qual va anunciar la paralització del replegament de tropes estatunidenques a Alemanya ordenada pel seu predecessor." (El País, 05-02-2021). Poc després: "Alemanya ha notificat a l'OTAN una despesa militar de 53.030 milions d'euros pel 2021, el que representa fins ara la major despesa en defensa del Govern alemany, (...)." (Europapress, 07-02-2021).

D'altra banda, la UE no ha renunciat en cap cas a jugar un paper autònom i tracta d'acostar-se als EEUU sense deixar, al mateix temps, d'estendre la seva influència (signant tractats amb el Japó el 2019 i reiniciant negociacions el 2021 per fer-ho amb l'Índia) mentre tracta de no xocar frontalment amb la Xina.

La UE ha aconseguit superar les dificultats per tal d'autoritzar la seva emissió de deute. Aquestes dificultats han estat posades en aquest cas per una fracció de la mateixa burgesia alemanya mitjançant el seu Tribunal Constitucional (expedient recentment per la Comissió Europea per aquesta intromissió), però també per part dels països que típicament són utilitzats com a palanca per part dels EEUU contra la UE des de dins d'aquesta: Polònia i Hongria. La ferida del Brexit encara està sagnant a Irlanda del Nord on el Regne Unit es nega a realitzar els controls acordats i on no hi ha una solució que pugui accontentar tots dos bàndols.

Per tal de facilitar el seu acostament a la UE i, en particular a Alemanya, els EEUU "(...) van renunciar el dimecres a aplicar sancions contra Nord Stream 2, l'empresa controlada per Moscou que construeix un gasoducte entre Rússia i Alemanya, un projecte que Washington havia declarat anteriorment com un risc geopolític per la seguretat." (France 24, 20-05-2021). L'altra part de la història és que, amb aquest gest, els EEUU estan

admetent que no han aconseguit frenar la construcció d'aquest gasoducte "(...) que està completat en més d'un 95%." (France 24, 20-05-2021).

Evolució de la relació de Rússia amb els EEUU i la Xina

Els EEUU s'han reunit amb Rússia. Malgrat les amenaces dels EEUU de conseqüències "devastadores" si mor l'opositor rus Navalny o de respondre amb la mateixa moneda si es repetien els ciberatacs contra infraestructures estatunidenques, Putin va descriure la reunió com a "eficient", "constructiva" i "ens va permetre albirar confiança i esperança." (Expansión, 21-06-2021). Aquest confiat cinisme del representant de l'imperialisme rus només demostra que els EEUU no estan en condicions de fer por a l'imperialisme rus en la situació actual.

La realitat és que Rússia i la Xina s'han donat suport mútuament fins ara i els EEUU no tenen res a oferir a Rússia, mentre que els seus interessos són contrastants en punts com l'extensió de l'OTAN. Rússia segueix amb el desplegament de 150.000 soldats en territori ucraïnès mentre l'exèrcit ucraïnès realitza maniobres conjuntes amb l'OTAN i demana la seva integració en aquesta. En aquest context, el Regne Unit pretén provocar a Rússia enviant un vaixell de guerra a aigües de Crimea que va ser rebutjat amb salves per l'exèrcit rus.

Un altre element de col·laboració entre Rússia i la Xina, així com un àmbit en el qual els EEUU i UE s'arrisquen amb quedar ressagats és el desplegament en l'àmbit espacial: "Rússia ha anunciat que vol posar fi a més de vint anys de relació amb els Estats Units en l'Estació Espacial Internacional (EEI) (...) L'anunci arriba després que Rússia rebutgés l'any passat l'ofertament d'unir-se al programa d'exploració lunar Artemis, liderat per la NASA. En lloc d'això, Rússia va signar un memoràndum d'entesa amb la Xina el passat 9 de març per desenvolupar una base lunar." (La Vanguardia, 24-04-2021).

Els EEUU i la Xina han arribat a Mart amb les seves respectives sondes aquest any 2021, però el desplegament tecnològic xinès s'ha mostrat superior. La resta d'imperialismes hauran de pensar-s'ho molt abans d'unir-se en una aliança seriosa amb el més que probable cavall perdedor.

ELS EEUU INTENTEN UNA REEDICIÓ DEL NEW DEAL

En el capitalisme el mercat és el que mana i els EEUU, que s'han quedat ressagats, han d'intentar tornar a ocupar el lloc que els capitalismes joves els hi han arrabassat, però la situació en el seu interior és un llast enorme. Les infraestructures als EEUU s'estan enfonsant i no estan preparades per fer front als desastres naturals que es van succeint. El mes de febrer 14 milions de persones no tenien aigua corrent i 100.000 estaven sense llum i calefacció a causa de l'onada de fred que va haver-hi a Texas. (La Vanguardia, 21-02-2021).

Els sistemes de seguretat de les seves empreses tampoc estan preparats per altres "desastres" com els ciberatacs. L'oleoducte que va de Texas a Nova York va haver de ser tancat temporalment per la introducció d'un virus en el seu sistema informàtic per part dels hackers de Dark Side (emparada per Rússia). L'empresa de l'oleoducte va haver de pagar 5 milions de dòlars per tal de desbloquejar el sistema, però així i tot va haver-hi desproveïment de gasolina.

Un ciberatac contra les plantes càrnies de l'empresa JBS va obligar a tancar el 20% de la producció de carn dels EEUU. També han hackejat els sistemes d'un proveïdor del Govern

federal dels EEUU per tal d'enviar correus electrònics que semblaven autèntics a més de 3.000 comptes de més de 150 organitzacions que de manera regular reben comunicacions de l'Agència de Desenvolupament Internacional dels Estats Units. No és la primera vegada: "és el mateix grup que va estar al darrere dels atacs a SolarWinds (...) Aquell atac es va desenvolupar des de la primavera del 2020 i **durant els següents sis mesos, la qual cosa va permetre que agents estrangers estiguessin infiltrats en diferents organitzacions del Govern dels EEUU.** En aquest temps van poder interceptar el treball diari d'almenys sis departaments, inclosos el de Defensa, el d'Estat, el de Comerç i el de Tresor, a més d'organismes com els instituts nacionals de Salut i grans empreses." (El País, 29-05-2021).

Pel que fa a la indústria aeronàutica, si bé és cert que els EEUU acaben d'aconseguir un acord amb la UE per tal de cancel·lar les mesures aranzelàries mútues en aquest camp, també és cert que els EEUU no són capaços d'arreglar els problemes crònics amb els seus avions B777 que comencen a ser vetats per diversos països. (La Vanguardia, 23-02-2021).

Hem vist en un article previ d'aquesta revista els esforços dels EEUU per intentar teixir una aliança anti-xinesa a nivell mundial i per revitalitzar l'OTAN per tal de fer front militarment a Rússia i la Xina. Però... com pot plantejar-se una burgesia anar a la tercera guerra mundial quan a l'interior no tenen electricitat, aigua, calefacció, i amb la producció de gas i petroli i la indústria paralitzades?

És en aquest context on entra l'intent de reedició del *New Deal* que va començar a posar sobre la taula en determinats aspectes la fracció representada per Trump i al qual està tractant de donar-li continuïtat amb les seves variacions la fracció representada per Biden.

El New Deal clàssic i el seu intent de reedició actual

Així va caracteritzar la nostra corrent el New Deal clàssic: *"Però el New Deal haurà de revelar molt aviat, de manera encara més explícita, la seva figura d'instrument dirigit per la gran indústria capitalista. "Trust de cervells", l'administració Roosevelt és el Trust dels interessos de conservació de la classe dominant: la seva ideologia és anàloga a la de la "Carta del Treball" feixista – col·laboració entre capital i treball sota l'ègida de l'Estat i, pels "fins generals de la Nació", estimulació del mecanisme econòmic mitjançant una mobilització general dels recursos "col·lectius". El New Deal és fortament nacionalista i autàrquic: encara abans de les seves famoses lleis de regulació interna, aquest donarà exemple internacional de l'abandonament del "gold standard" i, fent saltar per l'aire la conferència econòmica mundial convocada per Hoover, accelerarà la tendència internacional a tancar amb barreres monetàries i duaneres les economies nacionals. El seu enemic són els preus en caiguda lliure – aquells famosos preus en caiguda lliure que l'economia burgesa clàssica presentava com una de les virtuts de la lliure concurrència i, en general, de la producció capitalista. La devaluació, la suspensió de tractats comercials, l'elevació de determinats impostos, són les primeres mesures en favor de les noves pujades dels preus interns. La política d'intervenció en els sectors industrials i agrícoles s'inspirarà en el mateix principi: després d'haver pagat el sanejament d'institucions financeres i industrials en crisi, la "nació", el "poble", pagarà amb preus més elevats i amb la destrucció forçada de productes agrícoles - amb una política d' "escassetat en els béns de consum" - la política de generositat i d'amplitud de mires de l'Estat (A baix la "parsimònia" de Hoover!) cap a les grans "Corporations"."* (El New Deal, o l'intervencionisme estatal en defensa del gran capital, De Prometeu nº3-4, 1952).

Mentre la fracció dominant anterior de la burgesia estatunidenca posava l'èmfasi en la fantasia autàrquica i aranzelària, la fracció actualment dominant posa l'èmfasi en la intervenció econòmica i social sense renunciar del tot als aranzels que, de moment, tracta de mantenir sobretot contra la Xina. Malgrat les seves discrepàncies, aquí veiem una continuïtat en la substància, imposada pel desenvolupament de les condicions materials en les quals s'ha de moure la burgesia estatunidenca.

Reconstrucció a l'interior per tal de preparar la guerra a l'exterior

L'anomenat Pla Biden de reconstrucció de les infraestructures americanes és el programa de la burgesia americana per preparar les condicions a l'interior per poder fer la guerra a l'exterior. Així ho va fer també el Partit Socialista Nacional dels Treballadors Alemanys (Partit Nazi, per qui no estigui familiaritzat amb el seu veritable nom), fent carreteres i

autopistes i renovant la indústria per posar en marxa la maquinària bèl·lica de la segona matança imperialista mundial.

Per fer això la burgesia americana té planejat gastar més de 2 bilions de dòlars: *"El primer cop de Joe Biden va ser un pla d'estímul per superar la pandèmia d'1,9 bilions de dòlars (1,6 bilions d'euros). El segon, presentat ahir, és un ambiciós programa de modernització d'infraestructures, amb inversions a vuit anys per altres dos bilions de dòlars (1,7 bilions d'euros), i per tal de generar milions d'ocupacions. L'objectiu és millorar serveis essencials com carreteres, aeroports o xarxa elèctrica, molts dels quals daten dels cinquanta i afrontar el canvi climàtic. Però l'ambició última és apuntalar la supremacia dels EEUU davant la competència dels seus rivals especialment la Xina. (...) el pla preveu destinar 620.000 milions en el capítol de transport per tal de modernitzar més de 32.000 quilòmetres de carreteres i autopistes i reparar uns 10.000 ponts en tot el país. Segons l'associació d'enginyers civils, el 43% de les vies estan en males condicions, mentre el 42% dels 617.000 ponts tenen almenys 50 anys. Un 7,5% d'aquests són estructuralment deficientes. El país més ric del món cau al 13è lloc quan es valora la qualitat de les seves infraestructures, a conseqüència de la caiguda del 40% de la inversió pública des dels anys seixanta (...) A més de la xarxa viària, es contempla modernitzar la xarxa elèctrica, el subministrament d'aigua o l'accés assequible a la banda ampla d'internet; també reconstruir dos milions de cases i edificis, escoles i guarderies, potenciar la denominada economia de les cures; revitalitzar la indústria; garantir el subministrament de components essencials i invertir més en I+D. Un capítol destacat de la iniciativa és la denominada "revolució del cotxe elèctric", que preveu, entre altres coses, substituir un 20% dels autobusos de transport escolar per vehicles elèctrics."* (El País, 01-04-2021). I dins del pla s'inclou l'incentiu per a aquelles empreses que contractin subministraments i proveïdors estatunidencs: *"El president dels EEUU, Joe Biden, va signar anit una ordre executiva perquè les agències de l'Administració federal, amb una despesa anual de 600.000 milions de dòlars (gairebé mig bilió d'euros), optin en contractar subministraments i proveïdors estatunidencs per tal d'impulsar la indústria nacional i donar suport a l'ocupació. L'objectiu és "augmentar les inversions en la indústria manufacturera i els treballadors", segons va explicar la Casa Blanca".* (El País, 26-01-2021); *"A més, ha creat un coordinador nacional i una nova pàgina web per facilitar l'accés de les pimes a contractes públics."* (La Vanguardia, 26-01-2021)

Existeixen les condicions materials per a aquest pla?

Com hem explicat a l'article d'aquest número de la revista *"Insuficiència estructural de subministraments o preparació d'un tsunami?"*, la gegantesca emissió de dòlars per part de la Fed i els tipus d'interès en els que s'emmarca el macro pla d'inversió dels EEUU descansa sobre una base molt concreta: el paper de moneda de reserva del dòlar a nivell mundial, el seu paper de divisa. Si aquesta base salta per l'aire, tot el pla es quedarà en simples castells de sorra.

D'altra banda, la interdependència del mercat mundial jugarà una mala passada a la ideologia proteccionista que es ven amb el pla d'inversió: els alts costos de la indústria estatunidenca obliguen a les seves pròpies empreses a comprar a l'exterior els productes que es fabriquen a l'interior, afavorint dialècticament als competidors estrangers a qui els hi voldrien treure avantatge: *"Possiblement, els majors beneficiaris del pla del President dels*

Estats Units, Joe Biden, de gastar 620.000 milions de dòlars en autopistes, carreteres i ponts siguin els fabricants d'acer.

Els brasilers, clar. I els coreans. I els vietnamites i taiwanesos.

Però no tant les, en altre moment, poderoses siderúrgiques estatunidenques que Biden -i Donald Trump abans que ell- van prometre reviure. L'acer estatunidenc és massa car per a això: 300 dòlars la tona més cara, segons estimacions de Bloomberg i Kallanish Commodities. Tan car que dos vaixells van transportar milers de tones de bobines d'acer des de Vietnam i Taiwan fins al port de Houston la setmana passada, mentre que el complex Big River Steel d'U.S. Steel Corp. -a tot just 10 hores amb cotxe del port- fabrica exactament la mateixa bobina." (Bloomberg, 01-04-2021).

Tampoc veuen gens clar els representants d'importants sectors industrials estatunidencs que la capacitat de la indústria dels EEUU pugui absorbir la demanda que el macro pla pretén generar, obligant una altra vegada a recolzar-se en la indústria estrangera i generant friccions i desajustaments a l'interior: "La major amenaça per la visió del president Joe Biden de dinamitzar l'economia estatunidenca amb el major programa d'infraestructures en dècades pot ser que no sigui el seu difícil pas pel Congrés, sinó **la greu escassetat de tot, des de treballadors fins a fàbriques de ciment.** (...) s'enfronten a l'escassetat immediata - des de l'acer i el ciment fins al subministrament de mà d'obra, derivades de les dificultats sense precedents de la sobtada reobertura de l'economia després de les aturades de l'any passat. (...) L'Associació Nacional de Constructors d'Habitatges afirma que els Estats Units hauran d'aixecar els aranzels a la fusta i importar més metalls clau per garantir que hi hagi suficient alumini pels electrodomèstics, coure pel cablejat i ciment pels fonaments. (...) Una escassetat constant citada en tot el país és la de persones. La llei d'infraestructures augmenta la demanda de treballadors formats, que els EEUU no tenen necessàriament." (Bloomberg, 04-06-2021).

El nou govern s'ha vist obligat a reduir dràsticament la llista d'empreses xineses prohibides, excloent de la prohibició a les subsidiàries i a les empreses els noms de les quals van ser semblants a les empreses vetades. Per què? "La correcció de l'orde de Trump arriba després que dues empreses xineses s'hi oposessin exitosament en els tribunals dels EEUU." (Bloomberg, 03-06-2021). La burgesia estatunidenca mitjançant els seus jutjats donava una indicació clara d'aquesta dependència als seus representants en el govern.

La camisa de força de la integració sindical

Per la preparació de la guerra la burgesia sap perfectament que és necessari mantenir la **PAU SOCIAL** a l'interior. Igual que va fer Roosevelt amb el **New Deal**, precursor de les mesures econòmiques implementades pel feixisme, ara es tracta de posar novament la tenalla als treballadors desorganitzats i no sindicalitzats mitjançant les empreses de serveis sindicals americanes: "En el conjunt de la població activa estatunidenca, la representació sindical ha caigut del 20% d'afiliació el 1983 a l'11% el 2020, segons l'oficina d'Estadístiques de Treball dels EEUU". (El País, 10-04-2021).

Així resumia la nostra corrent com la burgesia americana va aconseguir posar-li la camisa de força a la classe obrera durant la gran depressió: "I això, és una altra prova més de la **unitarietat del capitalisme en els propis mètodes de conservació:** el fenomen de l'oportunisme obrer, element necessari per la defensa capitalista contra l'assalt revolucionari del proletariat, assumeix a tot arreu els mateixos aspectes; **als dirigents contrarevolucionaris dels sindicats ja no sols**

els exigeix contenir els xocs de classe en l'àmbit de la legalitat, de la reforma i de la col·laboració, sinó convertir-se en promotors (com a Amèrica) **o administradors** (a l'Anglaterra laborista), de mètodes més eficaços -"progressistes", és a dir, **més conservadors del règim d'exploació de la força de treball** - de gestió de l'economia (...)

Concessió inderogable per a la classe dominant, i no solament per la raó que el mancat reconeixement de les unions sindicals representava un anacronisme insostenible respecte a la pràctica corrent en tots els països capitalistes avançats (insostenible, ben entès, no per raons morals o d'adhesió a paradigmes ideals, sinó per raons d'eficiència i d'organicitat en la defensa del màxim bastió capitalista mundial del xoc dels contrastos de classe), sinó, sobretot, perquè en obrir-se la crisi econòmica interna llançava al moviment poderoses masses obreres i desencadenava agitacions amb ampli radi i amb desenvolupaments imprevisibles. (...)

La ineficiència organitzativa de les unions ultrareformistes i ultrarealistes es va convertir, pel règim burgès, en un perill: **el seu reconeixement i l'aparença d'una legislació filoobrera eren condicions indispensables pel restabliment de la pau social interna,** i, per això, de la mateixa represa econòmica. Era necessari (segons s'anaven desenvolupant les mesures anticrisi i anaven tenint el seu efecte), preparar el barrat al que dirigir les masses disciplinades, fluctuants, i contínuament llançades per la crisi a la sorra del conflicte social. Ni el barrat podia ser ja solament la vella A.F.L. (...)

El vell llop no ha canviat de pèl: John Lewis pren la iniciativa de la creació del **C.I.O només per prevenir la formació d'una central sindical autònoma i "vermella"**. (El New Deal, o l'intervencionisme estatal en defensa del gran capital, De Prometeu nº3-4, 1952).

La part més intel·ligent de la burgesia americana sap perfectament que necessita la faixa del sindicalisme subvencionat per frenar qualsevol índex de lluita i reivindicació dels treballadors. Per aquest motiu Biden i el seu govern han defensat les eleccions sindicals promogudes per un **pastor de l'església baptista** al magatzem que té Amazon a Bessemer (Alabama) amb 5.805 treballadors.

Amazon té un total de 800.000 treballadors als EEUU no subjectes a aquesta faixa i a les tenalles de les empreses de serveis sindicals americanes. "La principal basa que Amazon ha esgrimit per frenar la mobilització sindical ha estat el salari: 15 dòlars l'hora. Un desideràtum per la majoria dels treballadors estatunidencs (el salari mínim porta anys congelat en 7,25 dòlars) (...) Una delegació del Congrés va visitar el centre logístic de Bessemer a primers de març per mostrar el seu suport als empleats". (El País, 10-04-2021).

Amb l'objectiu d'incentivar la cohesió social i la pau social s'ha fixat també el salari mínim pels treballadors dependents o subcontractats per l'administració en 15 dòlars, després d'haver-ho proposat infructuosament com a salari mínim general.

A tot això se li sumaran més ajudes directes als treballadors i petita burgesia: "El president Joe Biden es va apuntar ahir la seva gran primera victòria legislativa amb l'aprovació al Senat d'un ambiciós pla de rescat per l'economia estatunidenca, el tercer des que va començar la pandèmia, un paquet de mesures valorades en 1,9 bilions de dòlars amb les quals es vol combatre els efectes de la crisi i reforçar la resposta sanitària a la covid. (...) El pla preveu l'enviament d'un xec de fins a 1.400 dòlars a tots els estatunidencs que guanyin menys de 80.000 dòlars l'any, 160.000 en el cas de les parelles (...)." (La Vanguardia, 07-03-

2021).

A tot això se li suma l'assumpció per part de l'Estat de part dels costos globals del treball (sanitat, educació) precisament per sedar els possibles esclats socials ocasionats per la crisi amb *"el pla per a les famílies"* d'1,8 bilions de dòlars: *"Del nou pla presentat per Biden despenja que **amplia en quatre anys el sistema d'educació pública gratuïta**, que actualment va des de l'inici de la primària als 5 anys fins al final de la secundària als 18. D'una banda, instaura la **gratuïtat escolar pels dos anys d'educació infantil previs a l'ingrés a l'escola primària**, és a dir per les franges de 3 i 4 anys. Per l'altre el pla també converteix en gratuïts dos anys d'estudis en els anomenats col·legis universitaris, institucions a les quals s'accedeix després de superar l'educació secundària i que ofereixen titulacions acadèmiques de dos anys. (...) Una altra de les mesures que més destaca del projecte és la que estableix un període de baixa remunerada de **12 setmanes per maternitat i paternitat, així com per malaltia o la cura d'un familiar**, entre altres variables menys comunes. El pla, amb un cost de 225.000 milions de dòlars a 10 anys, **pagarà entre un 66% i un 80% del salari del treballador fins a un topall de 4.000 dòlars mensuals**. La Casa Blanca va recordar en el comunicat que "els Estats Units és un dels pocs països en el món que no garanteix baixes remunerades" i que per això "ha quedat enrere dels seus competidors econòmics en el nombre de dones en la força laboral". (...) preveu subvencionar part del cost de les guarderies, perquè les famílies no destinin a aquesta partida més del 7% dels seus ingressos. (...) Altres iniciatives incloses són programes de menjar pera a nens, una reforma del subsidi de desocupació o importants rebaixes fiscals per a les famílies."* (Expansión, 28-04-2021).

A aquesta necessitat de cohesió social a l'interior respon el pla de *Justícia racial* promogut pels demòcrates: *"Biden va signar diverses ordres executives per tal d'acabar amb les polítiques discriminatòries" en l'accés a l'habitatge públic, "reafirmar" l'obligació del govern federal de reconèixer les autoritats tribals i combatre la xenofòbia contra les persones d'origen asiàtic, a més de limitar la transferència de material militar als departaments de policia i ordenar al govern federal rescindir els seus contractes amb presons privades, "les menys segures" per als presos i els guardians, segons la Casa Blanca."* (La Vanguardia, 27-01-2021).

El socialisme burgès del segle XXI continua dient-li a la classe obrera com el del 1848: *"Lliure canvi, en interès de la classe obrera! Aranzels protectors, en interès de la classe obrera! Presons cel·lulars, en interès de la classe obrera! Vet aquí l'última paraula del socialisme burgès, l'única, que ha dit seriosament."* (Manifest del Partit Comunista, 1848).

Per a la pau social a l'interior també és necessari tenir un major control de les armes i els EEUU van posant el cercle a la venda d'armes: *"(...) hi ha més de 400 milions d'armes en mans de ciutadans del carrer (...) l'Administració vol frenar la proliferació de les conegudes com ghost guns (armes fantasmes) o armes de fabricació casolana (...) increment del finançament de les iniciatives destinades a reduir la violència urbana als Estats Units amb una dotació per a diversos programes per valor de 5.000 milions de dòlars (...) "Ningú necessita una arma tan poderosa" va dir Biden, que va demanar fa uns dies prohibir aquest tipus d'armament de capacitat militar (referint-se a les armes d'assalt)." (El País, 09-04-2021). **Ningú necessita una arma tan poderosa a excepció de l'Estat i l'Exèrcit de la burgesia!** Per tal d'evitar un esclat social que desemboqui en guerra civil a l'interior del país és necessari desarmar la població. En aquest cas a la petita i mitjana burgesia americana*

empobrida en les mans de les quals es concentren la majoria d'armes, encara que en última instància es tracta també de tenir desarmada a la classe obrera.

El depositat Trump continua agitant als seus seguidors afirmant que tornarà a ocupar la presidència a l'agost de 2021 i Michael Flynn (general indultat per Trump) afirmava a Dallas que un cop a l'estil de Birmània hauria de succeir als EEUU entre aplaudiments del públic (The Independent, 31-05-2021). Si tenim en compte que *"Un de cada cinc detinguts pel violent i tràgic setge al Congrés, incitat per l'avui expresident, eren militars veterans que en el seu moment van jurar defensar la Constitució."* (La Vanguardia 24-01-2021) es pot veure la preocupació que té una part de la burgesia dels EEUU sobre un eventual xoc a l'interior del país, amb la proliferació de grups paramilitars com els Oath Keepers ("Guardians del jurament"). A més de la persecució i la campanya de delació pública organitzada denominada Sedition Hunters ("Caçadors de sedició"), les grans xarxes socials continuen tractant de bloquejar a aquesta fracció: *"Donald Trump seguirà suspès a les xarxes de Facebook Inc. Almenys per dos anys, i la xarxa social més gran del món va anunciar que l'expresident dels EEUU serà rehabilitat el 2023 solament si el risc per a la seguretat pública ha acabat."* (Bloomberg, 04-06-2021). A tot això, a principis d'abril un home va envestir el seu cotxe contra les barreres de seguretat del Capitoli (muntades després de les manifestacions i l'assalt de pacotilla de gener) matant un policia i sent assassinat després.

Mentrestant, es tornen a obrir les portes de l'exèrcit als transsexuals i s'incentiva que s'allistin les dones deixant que es pintin les ungles i els llavis i puguin portar diferents tipus de pentinats... De pas, se li fa una rentada de cara a l'exèrcit mitjançant *"el desplegament de 1.100 soldats per posar en marxa cinc grans centres de vacunació en diferents punts del país."* (La Vanguardia, 08-02-2021).

A l'epidèmia d'opioides amb la qual s'ha sedat una part de la població i amb la qual s'han multiplicat les morts per sobredosis, la burgesia estatunidenca li suma l'opi de la religió, més útil pels seus fins de control social.

Un altre dels fronts que pot desestabilitzar els Estats Units a l'interior és l'entrada massiva i descontrolada d'immigrants. Les anomenades caravanes de migrants provinents de Centreamèrica a la fi del 2018 van ser finançades per l'Església Catòlica. El pinxo Steve Banon va declarar fa tres anys que en deu anys l'Església Catòlica als EEUU estaria morta, i van començar a sortir milers de casos de pederàstia als EEUU i arreu del món. El nou govern dels EEUU està conformat per catòlics declarats que citen la Bíblia, a Sant Francesc d'Assís, Joan Pau II, i fins i tot hi ha pastors d'església: *"I Biden, segon mandatari catòlic de la història dels EEUU (el primer va ser John F. Kennedy), és un dels presidents més religiosos de les últimes dècades. Almenys entre els demòcrates, no n'hi ha hagut un altre tan devot des del baptista Jimmy Carter, que feia classes a nens els diumenges en una església."* (El País, 31-01-2021). L'objectiu d'aquesta reconciliació és doble: d'una banda, la burgesia americana necessita l'Església Catòlica per tenir a la classe obrera immigrant drogada i narcotitzada amb l'opi que li ven l'Església i, d'altra banda, evitar l'atac de l'Església catòlica amb l'enviament massiu de carn humana a les fronteres dels EEUU.

Però per reconciliar-se amb l'Església no n'hi ha prou amb anar a missa els diumenges sinó que cal deixar diners al raspall: *"El Govern de Joe Biden impulsa un pla per invertir fins a 4.000 milions de dòlars (...) en quatre anys a Centreamèrica per tal de millorar les condicions de vida dels seus ciutadans i frenar així l'emigració cap als EEUU (...) el pla preveu aportacions directes*

a les ONG amb la idea d'evitar que es desviïn recursos (...) després de veure com la inversió aprovada per Obama de 2.600 milions de dòlars anuals (...) no va repercutir en una millora substancial, aquesta vegada el Govern s'inclina per canalitzar les ajudes a través d'ONG i enfortir els contrapoders de la societat civil (...) Segons un informe del Congrés, a Honduras, el total de beneficiaris dels programes de l'agència de cooperació estatunidenca (USAID, en les seves sigles en anglès) va baixar de 1,5 milions de persones el març del 2019 a 700.000 el març del 2020. Les retallades van colpejar les ONG que treballaven sobre el terreny com Catholic Relief Services (CRS) que té com a principal donant al Govern dels EEUU." (El País, 30-03-2021). A la frontera, no obstant això, malgrat tota la verborrea humanistoide demòcrata, les devolucions exprés segueixen a l'ordre del dia.

Aquesta aproximació s'ha tractat de torpedinar per part de la conferència de bisbes dels EEUU que, per tres vots a un, ha decidit començar el procés d'establir unes guies que deixarien Biden sense poder combregar. Això demostra que hi ha un sector important dins de l'Església catòlica als EEUU que s'oposa a l'actual fracció de la burgesia o que vol que els diners es quedin a casa. El Vaticà s'ha oposat a aquesta mesura, així com una part important de la pròpia Església als EEUU. L'Església no està precisament lliure de competències internes per diners, ni ho ha estat en el passat: n'hi ha prou amb recordar la guerra entre jesuïtes i el vaticà pel control de les manufactures en les quals explotaven la mà d'obra local a les missions de Paraguai. En realitat, només els bisbes locals poden denegar la comunió pel que no sembla que el president dels EEUU vagi a quedar-se sense aquesta en breu...

Com hem explicat en els números precedents i reconeix la pròpia burgesia estatunidenca, hi ha una gran dependència dels EEUU de la mà d'obra estrangera: "Biden va signar una ordre en la qual torna a autoritzar la concessió de green cards (residència permanent) i anul·la la prohibició que va fixar el seu antecessor (...) En el seu memoràndum, Biden sosté que aquest veto "no va respondre a l'interès dels Estats Units". "Tot el contrari" remarca. (...) "També danya indústries dels EEUU que utilitzen el talent de tot el món", reitera." (La Vanguardia 26-02-2021). "La reforma, de la qual es beneficiarien les persones sense antecedents penals que estaven als Estats Units l'u de gener d'enguany, inclou vies per regularitzar la situació dels onze milions de persones sense papers que es calcula que hi ha actualment al país; molts d'ells treballen i paguen impostos. Es tracta de la proposta legislativa migratòria més ambiciosa des que en 1986 Ronald Reagan va signar una llei d'amnistia que va regularitzar la situació de tres milions de persones en situació irregular." (La Vanguardia, 19-02-2021). És per tenir SEDADA a tota aquesta massa immigrant que la burgesia americana necessita tenir i estar a bones amb l'Església Catòlica!

Tornem a l'anàlisi del New Deal clàssic

La substància política dels moviments del capitalisme nord-americà, es poden sintetitzar com apareixen en el clàssic estudi realitzat per la nostra corrent el 1952:

*"Traiem les conclusions d'aquesta ràpida síntesi de les mesures Rooseveltianes? **L'Estat intervé amb la doble fi de realitzar una estabilització econòmica i una estabilització social: ajuda a la salvació de les indústries***

perilloses, al finançament de la seva expansió i al manteniment dels seus preus; per consolidar posteriorment aquesta política de conservació i les forces que s'han de controlar i disciplinar. Quan la teràpia ha aconseguit el seu efecte i les grans empreses concentrades demostren poder marxar per si soles, l'Estat, no sense preparar propagandísticament el terreny amb una campanya... antimonopolista, va més enllà – es converteix en emprenedor, i, parcialment, en gestor (...) en el camp social, no elimina l'atur sinó que "redistribueix"; no augmenta el salari mitjà per cap, sinó que assegura un mínim de salari a la reserva dels aturats (o dels treballadors) parcials; reconeix institucionalment els sindicats per lligar-los a la política general de la classe explotadora." (El New Deal, o l'intervencionisme estatal en defensa del gran capital, Prometeo nº3-4, 1952).

"L'anàlisi de la política econòmica del New Deal rooseveltian té avui un interès particular perquè permet reafirmar, sobre la base del seguiment de dades extremadament límpides, dos criteris d'interpretació dels fets socials altres vegades confirmats per la crítica marxista enfront de l'assalt convergent del revisionisme i de les ideologies democràtiques oficials i, per això, veure clar també en els desenvolupaments que aquella política ha tingut en aquesta postguerra, tant en el pla econòmic com en la superestructura política.

***El primer és que, malgrat les diversitats de forma política, el règim capitalista actua en les pròpies crisis internes de manera unitària, amb mètodes de política econòmica que aparella a democràcia i feixisme.** Intervencionisme, dirigisme, gestió estatal- aquestes que d'altra banda són les clàssiques receptes de resanejament econòmic i social del reformisme- són aspectes comuns de qualsevol règim polític burgès en la fase de màxima exasperació dels seus contrastos interns, expressions convergents en el pla internacional de la política de conservació capitalista. El segon és que la intervenció estatal en l'economia, lluny de significar un sotmetiment del capital a l'imperi d'un pretès ens col·lectiu abstracte que és el poble, **constitueix la forma més aguda i despietada de la maniobra dels poders públics en defensa del capital**, i per això, del seu domini com a obra d'un cercle cada vegada més restringit d'interessos privats. (...) **D'on resulta que l'atribució de l'etiqueta progressista al New Deal rooseveltian, com qualsevol forma de dirigisme o de gestió estatal de l'economia- etiqueta que no es veu per quina raó la ideologia democràtica no l'estén al feixisme, que és històricament el progenitor no de l'intervencionisme, contemporani del règim capitalista, sinó de la seva planificació i codificació organitzada** -, pot tenir per a la crítica marxista un sol significat: el reconeixement que aquelles formes assenyalen un pas endavant en la despietada dominació de classe de la burgesia, una exaltació de l'explotació de la força de treball com a obra del capital. Si hi ha progrés (Oh teòrics de l'intermedisme!) només està en les armes de defensa del capitalisme, en la teoria i en la pràctica de la contrarevolució." (El New Deal, o l'intervencionisme estatal en o l'intervencionisme estatal en defensa del gran capital, Prometeo nº3-4, 1952).*

PRESENTACIÓ

Aquest article, publicat en la llavors revista del nostre Partit en italià *il Programa Comunista* núm. 18/1969, planteja un problema sempre d'actualitat en la mesura en què la burgesia sent que el seu sistema està en crisi i unes fraccions de la burgesia es preparen per a la repressió directa mentre unes altres tracten de lligar ideològicament a la classe obrera per a la lluita, no contra el sistema capitalista, sinó contra la "dreta" o la "ultradreta". S'agiten els espantalls de torn, es diguin: Meloni (Fratelli d'Itàlia), Salvini (La Lega), Orbán (Fidesz), Trump (Partit Republicà), Bolsonaro (Partit Social Liberal), Le Pen (Rassemblement National), Abascal (Vox), Meuthen (Alternative für Deutschland), Michaloliakos (Alba Daurat), Ventura (Chega), Kaczynski (Llei i justícia), etc. i després d'agitats els espantalls s'intenta convèncer als proletaris que la nostra lluita és sempre la de defensar a la fracció "democràtica" o "progressista" contra aquest mal pitjor.

Totes les fraccions de la burgesia persegueixen la mateixa finalitat que és la defensa del sistema capitalista i qualsevol diferenciació entre ells és un coeficient de derrota per a la classe proletària. Particularment verinosa és la posició que identifica el feixisme amb un retorn al feudalisme quan es tracta en realitat de la forma més moderna de defensa del sistema capitalista, l'últim ressort contra una revolució proletària. El nostre corrent va establir les correctes directives tàctiques per a enfocar aquesta recurrent i traïdorena pretensió que la classe obrera hagi de ser l'asseguradora de l'existència de la burgesia democràtica:

"38.- Podrà succeir que el govern d'esquerra deixi a organitzacions de dreta, a bandes blanques burgeses, dur a terme les seves gestes contra el proletariat i les seves institucions, i que no només no demani el recolzament del proletariat, sinó que també pretengui que aquest no tingui dret a respondre amb l'organització d'una resistència armada. En tal cas els comunistes demostraran com no pot tractar-se més que d'una complicitat efectiva, més encara, d'una divisió de funcions entre el govern liberal i les forces irregulars reaccionàries: la burgesia llavors ja no

discuteix si li és més convenient el mètode d'endormiscament democràtic i reformista o el de la repressió violenta, sinó que empra els dos al mateix temps. En aquesta situació, el veritable i pitjor enemic de la preparació revolucionària és l'ala liberal del govern: aquesta il·lusió al proletariat dient que el defensarà en nom de la legalitat, per així arribar a trobar-lo inermes i desorganitzat, i per a poder prostrar-lo, en ple acord amb les bandes blanques, el dia en què el proletariat es trobés per força en la necessitat de lluitar contra l'aparell legal que presideix la seva explotació.

39.- Una altra hipòtesi és aquella en què el govern i els partits d'esquerra que el componen convidessin al proletariat a participar en la lluita armada contra l'assalt de la dreta. Aquesta invitació només pot preparar un parany, i el partit comunista l'acollirà proclamant que les armes a les mans dels proletaris equivalen a l'adveniment del poder i de l'Estat proletari, i la destrucció de la màquina tradicional, burocràtica i militar de l'Estat burgès, ja que aquesta no obeeirà mai a les ordres d'un govern d'esquerra arribat al poder amb mitjans legalitaris quan aquest cridés al poble a la lluita armada, i atès que només la dictadura proletària podia donar estabilitat a una victòria sobre les bandes blanques. Per consegüent, no haurà de proclamar-se ni practicar-se cap "lleialtat" cap a un govern; i sobretot, s'haurà d'indicar a les masses el perill que la consolidació del seu poder amb l'ajuda del proletariat enfront l'aixecament de la dreta o a la temptativa de cop d'Estat, significués la consolidació de l'organisme que s'oposarà a l'avanç revolucionari del proletariat (quan aquest s'imposi com a única via de fuga) si el control de l'organització armada estatal romangués en mans dels partits governamentals democràtics, és a dir, si el proletariat hagués depositat les armes sense haver-les emprat per enderrocar les actuals formes polítiques i estatals, contra totes les forces de la classe burgesa." (Tesis sobre la tàctica del Partit Comunista d'Itàlia, Roma, 1922).

L'ÚNICA VERITABLE LLUITA CONTRA EL FEIXISME ÉS LA LLUITA CONTRA EL RÈGIM CAPITALISTA

Durant tot el període electoral a Alemanya, però una mica en qualsevol lloc, va ressonar el crit de guerra del Sant Jordi democràtic que parteix amb la llança contra el drac feixista. Tots els "veritables demòcrates" – i qui no ho és? – els "amics de la pau" i els maoistes, les associacions d'estudiants i el "renascut" partit comunista alemany, el Kremlin i la... Casa Blanca, han anomenat i criden a la guerra santa contra el renaixement del "nazisme". A tot just 25 anys del final de la segona guerra mundial, després de la pretesa victòria definitiva de la democràcia contra el feixisme, ens tornem a trobar doncs en el punt d'inici!

En mirar les coses en superfície, es tindria la temptació de compadir a aquell pobre Sant Jordi: ell li talla al drac un cap rere un altre, però sempre li creixen altres nous: aquí ha d'haver-hi la mà del diable! I en realitat, tots els intents dels demòcrates d'explicar el feixisme es redueixen a conjurs: *Vade retro, Satanàs!* Qui cregui en el diable, s'accontenta simplement amb

tals explicacions, i empenya l'estilogràfica en contra seu. Per part nostra, repetim les següents tesis marxistes:

1. El feixisme no és ni una "recaiguda" a formes pre-democràtiques, ni una "bogeria", sinó una *tendència necessària* de la societat capitalista.

2. No existeix per tant *cap lluita contra el feixisme fora de la lluita per l'abatiment del capitalisme* mitjançant la revolució i la dictadura proletària.

3. Tota crida a la defensa de la democràcia, tot intent de combatre el feixisme en nom de la democràcia, tota aliança del proletariat amb classes i partits "democràtics", porta a la destrucció del moviment proletari i aplanar la via al feixisme.

Aquestes tesis, no les hem descobert avui; l'Esquerra marxista, que el 1921-23 dirigia el Partit Comunista d'Itàlia i després es va batre contra degeneració de la III Internacional, les

va formular des de la primera aparició del feixisme, i l'experiència de mig segle no ha fet més que confirmar-les.

Per als demòcrates, el caràcter distintiu del feixisme és el fet d'exercitar obertament la violència "il·legal" i abolir els drets i llibertats democràtiques, cosa que inquieta al demòcrata. Per a nosaltres, no sols no hi ha res a plorar en això, sinó que l'aspecte citat més amunt no és suficient en absolut per a caracteritzar el feixisme. Nosaltres hem negat sempre que la lluita de classes pugui ser arbitrada – com un partit de futbol – per una "legalitat" superior a aquestes; hem afirmat sempre que la classe obrera *no* pot conquistar *democràticament* el poder, que la més democràtica de les Constitucions protegeix les relacions de producció capitalistes, i que la democràcia és només una dictadura emmascarada de la burgesia, quan no vetlla – i quantes vegades ho ha fet! – per ofegar en sang al moviment obrer.

Rebutjar la violència, apel·lar a la legalitat i a la democràcia, i per tant renunciar d'una vegada per sempre a la revolució! Nosaltres, per contra, ens alegrem que la burgesia estigui obligada a llevar-se el guant de vellut democràtic i a mostrar als obrers el seu puny de ferro, mostrant-los d'aquestes manera que no existeix un "dret" per sobre de les classes i que el dret és solament el mirall de les *relacions de força entre classes*.

Per a nosaltres (i ho hem proclamat sempre), el feixisme representa l'intent, 1) de superar les contradiccions a l'interior de la burgesia, 2) de privar de tota independència al moviment obrer.

La democràcia era la forma política que permetia als interessos dels diversos estrats burgesos expressar-se i defensar-se. En l'època de l'anomenada "expansió pacífica" del capitalisme en el món sencer (al voltant de 1870-1910), aquesta forma podia prevaler en els Estats burgesos més forts; llavors la burgesia podia també tolerar un moviment obrer independent, perquè estava en condicions no sols de satisfer algunes reivindicacions immediates dels treballadors, sinó fins i tot de corrompre'ls mitjançant concessions econòmiques, desviar-los de la lluita revolucionària, i convertir les seves organitzacions al reformisme.

En l'època de l'imperialisme, les coses es tornen més difícils. L'imperialisme empeny no sols a la *concentració del capital*, sinó també a l'*exasperació de totes les contradiccions de la societat capitalista*. La burgesia ha d'intentar dominar aquests antagonismes; això significa que els interessos del capitalista "individual", de l'empresa individual, o d'aquest o aquell estament social, han d'inclinar-se davant l'*interès general* del capitalisme nacional (i a vegades internacional). Representant i gerent d'aquest interès general, l'Estat ha de centralitzar-se sempre més; el mateix poder legislatiu ja no pot ser confiat al lliure debat dels portaveus parlamentaris dels diversos interessos burgesos, sinó que acaba més o menys directament a les mans dels agents del gran capital, que ja ha d'"administrar" el conjunt.

De la mateixa manera, la burgesia no pot tolerar un moviment obrer autònom. Això no significa que no toleri cap organització obrera (com en la seva fase revolucionària), sinó que busca privar a aquestes organitzacions de tot *caràcter polític de classe*, transformar-les en òrgans corporatius i integrar-les en l'administració estatal.

En definitiva, la burgesia intenta impedir la lluita entre les classes, organitzar *unitàriament* a la pròpia societat i "administrar-la" en el pretès "interès de tots". Per descomptat, en aquest intent està destinat a fracassar, o millor, pot triomfar solament durant algun temps. De fet, el "lliure joc" de les lleis

de producció capitalista que en aquest moment es desenvolupa sobre la base de criteris (en aparença!) exclusivament "tècnics", reproduïx les tradicions del capitalisme sobre una escala encara més gran, i porta inevitablement a *noves crisis socials*. És per aquesta raó, després de tot, que el feixisme és de naixement nacionalista i partidari entusiasta de la guerra: la burgesia pot "resoldre" les crisis només amb la guerra, per recomençar després un nou cicle.

És evident que aquesta *tendència general i necessària* del capitalisme no es realitza en manera rectilínia i homogènia; les formes i les velocitats d'aquest desenvolupament depenen de la condició particular d'aquest o aquell país. Després de la primera guerra imperialista, aquesta s'ha manifestat primer als països capitalistes *més febles*, Itàlia i successivament Alemanya. Per molt que la burgesia d'aquests dos països aconseguís, gràcies a la socialdemocràcia, escapar-se del primer assalt revolucionari, el proletariat romania encara amenaçador i, d'altra banda, la volta al moviment de l'economia presentava dificultats no lleus. Per això aquí va aparèixer per primera vegada la necessitat d'unificar tots els estrats burgesos, ja fos per a la lluita contra el proletariat com per a reorganitzar l'economia capitalista. La burgesia italiana, una de les més febles, ha assenyalat el camí a les altres. I ha estat també a Itàlia on el feixisme ha fet més ús de la violència bruta, perquè el moviment proletari era encara potent i només podia ser trossejat amb la força, mentre que a l'Alemanya de 1933 ja estava en plena descomposició.

Va ser un greu error, per part de la Internacional Comunista, definir com a "reaccionari" al feixisme. Cert que aquest era reaccionari, *però solament en relació amb la revolució proletària*: era la forma completada de la *contrarevolució burgesa* i era, al mateix temps, el progrés burgès, com s'ha vist de manera més clara després de la segona guerra imperialista, quan els Estats "democràtics" han fins i tot vençut els "feixistes", però el feixisme ha guanyat a la democràcia, i abans o després, tots els països s'han tornat feixistes. Nosaltres ho havíem previst, i no ens hem deixat, ni ens deixem enganyar per les aparences "pacífiques" d'aquesta feixistització: el 1922-24 era encara necessari atacar els obrers als carrers i a les places; a Alemanya, després del 1933, es necessitava encara terror policial i els camps de concentració per a intimidar-los i sotmetre'ls; però després del 1936 la Internacional Comunista estava tan podrida, que el partit "comunista" francès s'encarregava de subjugar els obrers als interessos de la "Pàtria" i de preparar-los per a l'*union sacrée*: per no parlar d'Anglaterra i d'Amèrica – per quina raó la burgesia hauria de colpejar els obrers que es pleguen als seus interessos?

El grau de violència oberta solament depèn de la capacitat de resistència dels treballadors; però el que més ens interessa aquí és el *contingut* del feixisme i, després de la guerra, aquest sí és clarament desvelat a tot arreu: concentració del capital i del poder polític, integració dels proletaris al "poble", en la unitat nacional. I és característic que l'evolució dels sindicats s'acosti cada vegada més al model de les "corporacions mussolinianes", és a dir, que aquestes tendeixen a convertir-se en "sindicats" que accepten com a definitiu el mode de producció capitalista, defensen els interessos de l'empresa i de la nació, i en el millor dels casos, es limiten a tutelar els interessos particulars de les categories com a "participacions" de la producció empresarial o nacional.

No són solament els obrers els oprimits pel totalitarisme del gran capital: també les classes mitges el pateixen. En la primera postguerra, aquesta pressió era encara feble, perquè la reconstrucció general subministrava sortides a totes les

mercaderies. Però, amb els primers signes de la futura saturació del mercat mundial, amb els primers terratrèmols que anuncien la crisi, s'exaspera la concurrència internacional, tota nació està obligada a "racionalitzar" la producció, a reduir costos, i ho fa sobre l'espatlles no solament dels obrers, sinó també dels petits burgesos i petits capitalistes. L'exemple de França és típic: el vell "capitalisme usurer" s'ha hagut de "modernitzar" i, per exemple, en els últims 10 anys ha estat obligat a eliminar prop de 300 mil persones de l'agricultura, mentre està en curs una gran ofensiva contra el petit comerç i l'Estat afavoreix obertament la concentració de les empreses per a fer competitiva la producció. Com és natural, aquesta "modernització" suscita la resistència dels petits burgesos, resistència que és tant més forta en la mesura en que cap atac proletari amenaça les bases del capitalisme. La història del gaullisme, que ha aconseguit només en part els seus objectius, mostra com la burgesia té dificultats per realitzar la seva unitat per manca d'una lluita de classe aguda.

A Alemanya, després de la liquidació de tot moviment obrer, la derrota militar i les destruccions bèl·liques han permès a la burgesia aconseguir "pacíficament" i "democràticament" aquesta unitat: totes les classes se sotmeten a les exigències de la reconstrucció del capitalisme alemany. Però els miracles capitalistes no duren. Inflat de capital americà, havent-se engreixat mitjançant la pacífica explotació dels obrers immigrants una mica de tot el món, el capitalisme alemany (que Lenin ja el 1916 citava com a model de concentració) està avui tan pletòric que se sufoca a les seves fronteres tant més en la mesura en què la concurrència internacional tendeix a restringir-les. (Una de les causes de l'ocupació russa de Txecoslovàquia a l'estiu de 1968 ha estat precisament la necessitat de prohibir al capital alemany l'accés a aquesta reserva de caça).

Així com està en l'ordre, no "de les coses", sinó de l'economia burgesa, l'expansió capitalista porta a la crisi, que posa fi juntament a la pau social i a la pau internacional. Les classes entren de nou en efervescència i els Estats comencen a xocar: el feixisme "pacífic", el "miracle democràtic" ha passat a la història, i el seu fill legítim, el feixisme brutal i bel·licós, torna a aixecar cap. La NPD (el partit neonazi alemany), per exemple, expressa ja sigui la força d'expansió objectiva del capital alemany, com una intenció de superar la crisi i els conflictes socials en curs.

Està clar, per quant precedeix, que vessar llàgrimes sobre aquesta evolució no té cap sentit. Constatacions com: "*la conducta i les declaracions dels dirigents i dels oradors del NPD... proven que en aquest partit regna una mentalitat (!!!) militarista, nacionalista, i en general antidemocràtica*" (7è Congrés Nacional de la DGB – la confederació sindical alemanya), i afirmacions com: "*Cal impedir que a Alemanya es reproduïxi el procés que ha portat a les catàstrofes del 1918 i 1945*" (secretari regional de la DGB de Württemberg-Baden), són inoperants avui com ho eren ahir. El seu únic veritable resultat és mantenir la il·lusió que els homes puguin "triari" lliurement entre democràcia i feixisme, entre explotació pacífica i explotació violenta, entre pau i guerra. Darrere de tota aquesta fraseologia, està el vell i miserable somni petit burgès de la coexistència

pacífica entre les classes i entre els Estats, el somni d'un capitalisme sense contradiccions!

* * *

Però no es tracta solament d'un somni infantil. Aquesta ideologia és opi subministrat al proletariat amb tanta més pressa i insistència en quant la dura realitat amenaça d'obrir-los els ulls i de fer-los de nou accessibles a les posicions de classe. No es pot "triari" ni entre democràcia i feixisme (és a dir, entre dictadura larvada i dictadura oberta del capital), ni entre pau i guerra. Mentre sobreviu, el capitalisme segueix el seu camí, amb els seus cicles d'orgia productiva i bogeria de distribució, bevent ara la suor i ara la sang dels treballadors.

Aquesta és la veritable alternativa davant la qual es troba la humanitat: DICTADURA DEL CAPITAL o DICTADURA DEL PROLETARIAT. Només la revolució comunista, la destrucció de l'Estat burgès i la dictadura proletària, poden trencar el jou del capital, fer miques les seves lleis econòmiques i rescatar la humanitat dels seus patiments "prehistòrics".

No ens envanim ni volem il·lusionar els obrers: sabem que la revolució comunista no succeirà demà al matí. No perquè els obrers no tinguin la força de fer-la, sinó perquè aquesta revolució és possible només si aquests posseeixen la seva consciència de classe i la seva organització de classe. Aquestes han estat destruïdes per la contrarevolució, i no tant a cops de porra i fusell, com amb la ideologia democràtica. L'enemic que es presenta obertament com a tal és molt més fàcil de combatre que el democràtic tèrbol que dilueix la clara consciència dels antagonismes de classe en la unitat del pobre, o el petit-burgès liberal que demana al proletariat unir-se-li en contra del gran capital i, al mateix temps, s'esforça per minar tota la política proletària de classe per després convertir-se al feixisme ja que, "al cap i la fi, no hi ha una altra opció". El resultat de la tàctica errònia de la Internacional Comunista ha confirmat la nostra posició: aquests "amics" són els més perillosos!

La veritable lluita contra el feixisme és la lluita contra el democratisme, la lluita per la reconstrucció del moviment proletari de classe amb el seu programa de classe i la seva organització de classe, el Partit Comunista. Algú pot trobar que una lluita similar demana massa temps: "el feixisme està a les portes – diu –; unim-nos ara mateix tots els homes de 'bona voluntat' contra ell!"

Qui raona així, no és en realitat, més que un defensor del capitalisme!

La defensa obstinada de les posicions comunistes; la reimportació pacient d'aquestes posicions en la classe obrera; la unió quotidiana de les lluites parcials amb l'objectiu històric del proletariat; la lluita tossuda contra la ideologia democràtica i pacifista: vet aquí les condicions fonamentals del renaixement de la classe del proletariat. Aquestes requeriran el temps que requeriran; però és aquest el camí més breu, l'únic! La "lluita per la democràcia" no té, avui, cap valor. Tenia un sentit quan es tractava d'abatre les estructures i les relacions socials precapitalistes. Però ara es tracta de destruir el capitalisme, i, això, només la dictadura proletària pot fer-ho!